Scanned with CamScanner

Deasupra norilor

Samantha Anderson și-a privit cu nerăbdare ceasul de la mână. Mai avea doar câteva minute până urma să se îmbarce la bordul avionului de pasageri cu numărul LON 915 cu destinația Paris. În Londra ploua la ora aceea, un lucru obișnuit de altfel pentru acel oraș atât de drag ei. Ea și-a aranjat din nou eșarfa și a verificat dacă fusta și taiorul erau netede, fără cute. Și-a trecut printr-o mișcare rapidă limba peste buze, simțind emoția care o cuprindea într-un mod subtil: avea să fie primul ei zbor ca și copilot.

Abia aștepta să fie la manșa avionului și să simtă cum visul ei prinde viață. Și-a dorit încă de mică să piloteze avioane și a muncit enorm pentru a-și îndeplini această dorință arzătoare. Știa că încă mai are de muncit până va ajunge să fie pilot în adevăratul sens al cuvântului, dar era pregătită.

S-a privit pentru ultima dată în micuța oglindă pe care a luat-o din geantă, iar rezultatul a satisfă-cut-o: părul ei, roșcat natural era bine prins, astfel încât să nu existe vreo șuviță rebelă care să o în-curce. Buzele ei erau într-o nuanță transparentă, iar pentru machiajul ochilor a optat doar în ceea ce privește rimelul, nefiind atrasă de machiaj în mod special.

Scanned with CamScanner

Cu inima strânsă, a intrat în cabina avionului, acolo unde se afla pilotul, care în acel moment era întors cu spatele la ea, verificând ultimele retușuri.

— Bună ziua, sunt Samantha Anderson, copilotul dumneavoastră. Mă bucur să vă cunosc, a spus ea întinzând mâna spre superiorul său.

— Bună ziua, domnișoară Anderson. Eu sunt Brandon Terrance, pilotul. Mă bucur să te cunosc. Bun venit la bord, sau mai bine zis în cabină, i-a spus bărbatul întorcându-se spre ea și întinzându-i mâna, în timp ce zâmbetul îi dezvăluia gropițele din obraji.

Samantha a fost aproape izbită de frumusețea pilotului. Era brunet, cu ochi căprui și avea o statură atletică, din câte a reușit ea să vadă. În timp ce dădea mâna cu el, realiza că aproape își ține respirația, deși ea nu era o fire ușor impresionabilă, mai ales în materie de bărbați.

— Mulțumesc, domnule Terrance, și eu mă bucur să vă cunosc, i-a răspuns ea cu o voce aproape străină, pe care nu și-o recunoștea. Pot să iau loc?

— Sigur, a invitat-o Brandon, privind-o cu atenție. Mai avem zece minute până decolăm, iar vremea este excelentă pentru zbor, a adăugat el, întinzându-se pe scaun.

— Așa e, a aprobat ea, privind spre cerul senin, încercând în același timp să-și liniștească bătăile inimii.

— Vrei să bei ceva: apă, suc? a întrebat-o el amabil, întorcându-se din nou spre ea.

— Nu, mulțumesc, domnule Terrance, e bine așa, i-a zis Samantha, privindu-l cu emoție.

— Oh, încetează cu domnule Terrance, nu am o sută de ani, a glumit el izbucnind în râs. Și pre-supun că pot să-ți spun Samantha, nu-i așa? Hai să lăsăm formalismele, nu sunt adeptul lor.

— Bine, d... Brandon. E bine așa? I-a întrebat ea zâmbind.

— E foarte bine, Samantha, i-a răspuns el zâmbindu-i.

Era incredibil: se afla de câteva minute în cabină cu Brandon, iar faptul că el era fermecător și amuzant îi plăcea foarte mult. Se așteptase la o cu totul altă atitudine din partea lui, având în vedere că ea era o femeie copilot.

— Nu mă așteptam să fiu primită astfel, având în vedere faptul că sunt o femeie copilot. Acest lucru atrage de obicei tot felul de ironii și comentarii din partea bărbaților, iar culoarea părului meu este încă un element de amuzament pentru ei, i-a explicat Samantha, simțindu-se în largul ei. El avea acel ceva care o atrăgea și o putea face să comunice, iar asta o ajuta să se simtă bine.

— Înseamnă că acei bărbați nu prea au minte. Astea sunt niște prejudecăți infantile pe care nu le agreez, a asigurat-o el cu un surâs adorabil în colțul buzelor. Dacă te afli aici înseamnă că ești pregătită pentru asta. Deci, spune-mi, vrei să-mi iei locul cât de curând, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

— Eu... e chiar atât de evident? l-a întrebat ea cu timiditate. Și nu, nu vreau neapărat locul tău, ci un loc al meu, printre căpitanii de zbor. Ochii i-au alunecau fără voie pe chipul, corpul și mâinile lui, acolo unde a observat că nu are verighetă.

— Mi se pare normal să vrei asta, și îți doresc mult succes! i-a urat Brandon cu sinceritate.

E primul tău zbor ca și copilot, am dreptate?

— Mulțumesc. Da, e primul meu zbor... voi face tot posibilul să-ți fiu de ajutor, i-a mărturisit Samantha privindu-l cu seriozitate.

— Sunt convins de asta, deși ne cunoaștem de câteva minute. Dacă mai ai unele lucruri de făcut, acum e momentul, căci în curând vom decola, a anunțat-o Brandon privind-o, după care și-a pus ochelarii de soare, fiindcă lumina era prea puternică și și-a îndreptat privirea asupra sticlei de apă pe care o avea lângă el.

Samantha a ieșit pentru ultima dată afară, inspirând aerul ploios al Londrei. Spera ca totul să se termine cu bine și să ajungă la timp la destinație. Era conștientă de faptul că erau atâția oameni care depindeau de abilitățile ei și de cele ale lui Brandon pentru a ajunge la Paris, un oraș minunat, un loc al întâlnirilor de afaceri pentru unii, sau al iubirii, în cazul altora. Ea personal, își dorea să vadă acel oraș despre care auzise atâtea lucruri frumoase. S-a întors apoi în cabina piloților, și s-a așezat pe scaunul ei, așteptând instrucțiunile lui

Brandon, care și-a întins ușor brațele înainte de a le vorbi pasagerilor.

— Bună ziua! Sunt Brandon Terrance, căpitanul acestui avion. Vă doresc un zbor plăcut tuturor, iar dacă aveți nevoie de ceva, colegele noastre stewardese vă stau la dispoziție.

Samantha l-a ascultat vorbind și nu și-a ascuns zâmbetul. Brandon avea o voce liniștitoare, menită să-i aducă pe ceilalți în direcția dorită de el, iar acest lucru conta enorm în ceea ce făceau ei. Era foarte important să își poată controla pasagerii, chiar și în momente mai tensionate.

Ea și-a pus căștile, în timp ce Brandon transmitea informațiile zborului turnului de control.

— Totul e pregătit acum. Putem decola, i-a spus el privind-o cu un zâmbet care îi oferea siguranță, dar nu numai...

— Bine, i-a zis Samantha, zâmbindu-i la rândul ei, după care și-a îndreptat atenția asupra aparaturii de bord și făcând manevrele necesare decolării, împreună cu el.

Avionul s-a ridicat încet încet de la sol, iar Samantha și-a simțit inima tot mai mică. Respira puțin mai dificil din cauza presiunii, dar și a adrenalinei pe care o simțea în tot corpul.

— Vezi, e ca atunci când faci dragoste. Te simți ca și cum ai pluti, i-a spus el, sesizând amuzat culoarea din obrajii ei.

— Întotdeauna glumești așa? l-a întrebat ea, evitând să-l privească, concentrându-se asupra

Scanned with CamScanner

peisajului minunat din fața ei. Norii erau ca un pasaj pufos prin care avionul înainta cu ușurință.

— Nu glumesc, i-a zis Brandon zâmbind.

— Am vrut să spun: vorbești mereu așa cu cei care îți sunt copiloți?

— Nu chiar așa, dar de fiecare dată când zbor îmi place să destind atmosfera. Nu-mi place să fie o tensiune oarecare în cabina mea, i-a explicat el cu un zâmbet în colțul buzelor.

— Și nu ți s-a spus vreodată că ai un simț al umorului mult prea dezvoltat? i-a spus ea simțindu-se degajată, în ciuda glumei lui.

— Nu, nu am avut vreo plângere în sensul ăsta. Deci, Samantha, despre ce putem vorbi pe parcursul zborului?

Ea l-a privit încruntată, spunându-i pe un ton care se voia a fi cât mai sever.

— Despre cât mai puține lucruri și, în mod sigur, nu despre ceea ce ai menționat mai devreme.

— Doar nu-ți imaginezi că voi tăcea timp de aproximativ două ore cât durează zborul? a tachinat-o el, neputându-se abține.

— Nu, cred că ai dreptate, asta ar fi imposibil... a concluzionat ea, ironizându-l.

— Deci: politică, religie, științe, alege tu un subiect, și-a exprimat el dorința, ignorându-i protestele.

— Cred că... niciunul. Mai bine mi-ai spune dacă sunt prima femeie copilot alături de care zbori, i-a

spus ea curioasă, încercând să-i distragă

de la alte subiecte...

— Da, ești.

— Și cu ceilalți bărbați despre ce vorbești?

— Despre toate subiectele enumerate mai

înainte și poate încă unul în plus... a lămurit-o el

zâmbitor, întorcându-și privirea spre ea.

— Lasă-mă să ghicesc... sau mai bine nu, a

respins ea ideea râzând.

— Nu e mare lucru. Bărbații mai vorbesc și

despre asta, Samantha. Ar fi culmea să vorbim mai

mult despre alți bărbați decât despre, hai să spun

subiectul ăsta delicat: femeile.

Ea a înghițit cu greu, crezând că el va spune

altceva, și s-a uitat din nou la norii aceia frumoși

care îi înconjurau din toate părțile.

— Și... presupun că vorbiți tot felul de lucruri

despre noi, femeile, nu-i așa? l-a chestionat ea

privind numai în față, spre amuzamentul lui.

— Nu chiar. De exemplu, data trecută când am

vorbit despre asta cu un coleg, îmi spunea lucruri

legate de familia lui în general. Nu am intrat în

amănunte legate de subiectul despre care nu vrei

să vorbești, i-a zis el zâmbind, observând că ea s-a

întors să-l privească, surprinsă din nou de replica

lui.

În acel moment s-a auzit o bătaie în ușa cabinei

lor. Ușa s-a deschis, iar o femeie a intrat, oprin-

du-se în prag.

Scanned with CamScanner

— Căpitane? Sunt Lucy, însoțitoarea de zbor. Doriți să vă servesc cu ceva? i-a întrebat ea pe amândoi, privirea rămânându-i ațintită asupra lui Brandon.

— Eu nu am nevoie de nimic, i-a zis el zâmbindu-i amabil. Poate colega mea dorește ceva, a adăugat Brandon cu subînțeles, spre iritarea Samanthei, care roșise din nou.

— Nu, mulțumesc, și eu sunt bine așa, i-a spus ea femeii, care a ieșit apoi, nu înainte de a-l privi lung pe căpitanul de zbor. Pariez că nu e singura care are reacția asta, a adăugat Samantha zâmbind.

— Ai dreptate, sunt multe tentații pe lumea asta, dar trebuie să fii destul de puternic încât să faci ceea ce consideri că e corect, i-a răspuns el serios.

Samantha a ridicat ușor din sprâncene. Nu s-a așteptat la răspunsul lui categoric.

— Să înțeleg că ai avut mult de luptat cu astfel de tentații în timp ce te aflai la comanda unui avion, i-a zis ea făcându-și de lucru privind stelele care începeau să apară pe cerul care se întuneca.

— Prefer să mă las tentat pe pământ, nu aici, în timp ce sunt responsabil pentru viața atâtor oameni. Oricum, nu sunt adeptul unor aventuri cu personalul, a lămurit-o el pe același ton.

Samantha și-a făcut curaj și l-a privit: Brandon a devenit dintr-odată serios și nu era sigură că latura aceasta a lui o făcea să reacționeze la fel ca cealaltă latură, amuzantă.

— Știi, te prinde mai bine atunci când zâmbești, i-a spus ea, încercând să-l readucă la starea de dinainte.

— Ai grijă ce spui, m-aș putea folosi de asta, i-a promis el zâmbind, urmându-i sfatul fără să realizeze.

Samantha și-a privit ceasul. Trecuse aproximativ jumătate de oră de când se afla la bordul avionului împreună cu unul dintre cei mai frumoși piloți din câți văzuse, trebuia să recunoască asta, dar numai într-un loc bine ascuns al minții.

— Abia aștepți să ieși de aici, așa e? a întrebat-o el în timp ce observa aparatura de bord. Mereu i-a plăcut să fie la bordul unui avion modern, care putea asigura atât protecția lui, cât și a celorlalți membri ai echipajului, și nu în ultimul rând a pasagerilor care își puneau încrederea în el, ca de fiecare dată.

— Adevărul e că abia aștept să văd Parisul, chiar dacă nu pot sta mult acolo, fiindcă trebuie să ne întoarcem la Londra. Am auzit că francezii nu au un umor atât de bogat ca al nostru, i-a zis ea surâzând.

Brandon i-a observat tinerei sclipirea fascinată din privire atunci când a menționat numele capitalei Franței.

— Asta îmi acordă încă un punct în plus la categoria asta, i-a zis el, punând timp de câteva secunde pilotul automat în funcțiune. S-a ridicat apoi în picioare și și-a desfăcut o nouă sticlă cu

Scanned with CamScanner

apă, sorbind cu poftă. Vrei și tu? a întrebat-o apoi, întinzându-i o sticlă sigilată.

— Mulțumesc, i-a spus ea, întorcându-se spre el pentru a lua sticla. Era atât de înalt pentru acel spațiu atât de mic cum era cabina avionului, iar statura lui impunătoare o făcea să simtă brusc nevoia de apă. I-a luat sticla din mână și a băut, după care a așezat-o în locul special destinat.

— Revin imediat, bine? i-a zis el, după care a deschis ușa și a ieșit.

Samantha s-a concentrat apoi asupra zborului. Era atât de plăcut să facă asta, adică ceea ce și-a dorit încă de mică, atunci când și-a promis că va face acest lucru. Și-a amintit și reacția dezamăgitoare a părinților ei atunci când le-a spus ce vrea să devină, dar și tristețea resimțită în momentul acela. Singurii care au susținut-o au fost cei doi frați ai ei, Sloan și Lawrence, doi băieți frumoși și puternici care au fost protectorii ei de fiecare dată când cineva o necăjea, atât pe vremea când era la școală, cât și mai târziu. De asemenea, prietena ei din copilărie, Melissa Cutler, a fost alături de ea, astfel că, în final, a reușit ceea ce și-a propus.

Samantha a fost distrasă din gândurile ei de ușa cabinei care se deschise brusc.

— M-am întors, a spus cel căruia deja îi recunoștea vocea. Vreo problemă? a întrebat-o el în timp ce își ocupa locul pe scaun cu lejeritatea aceea pe care ea aproape că o invidia.

Și Samantha ar fi vrut să se simtă atât de sigură pe ea, precum dădea el impresia. Sigur că de-a lungul anilor evoluase în sensul acesta, însă nu atât cât și-ar fi dorit.

— Nu, totul e bine, l-a asigurat ea sperând că nu îi tremură vocea. Mereu i se întâmpla așa când își aducea aminte de copilărie și de familia ei.

— Din câte știu, atunci când o femeie spune că totul e bine, de fapt nu e chiar așa. S-a întâmplat ceva? a întrebat-o el, dându-și seama că ea se retrage din nou în carapacea aceea pe care o folosea de câte ori voia să disimuleze stăpânirea de sine.

— Nu. Toate aparatele funcționează la parametri optimi, i-a zis ea, eschivându-se.

— Văd asta, dar știi că nu la ele mă refeream. Noi suntem oameni, nu mașinării, și e normal să mai avem momente de slăbiciune, să le spun așa.

— Știu... bine, îți voi spune, dar să nu îndrăznești să râzi de mine, i-a cerut ea pe un ton autoritar în aparență.

— Nu aș râde de un membru al echipajului meu. Spune, despre ce e vorba, a îndemnat-o Brandon, în timp ce a luat din nou manșa în mâinile lui pentru a direcționa avionul spre traseul prestabilit.

— Am devenit puțin nostalgică, atât. Mi-am amintit de cei doi frați ai mei și de prietena mea, Melissa. Nu i-am mai văzut de câteva zile și mi-e dor de ei, a recunoscut ea, privindu-l pe furiș să vadă dacă râde de ea.

Scanned with CamScanner

— Știu cum e. Și eu am o soră mai mică ce se bucură când vin acasă dintr-o călătorie, ca și când nu m-ar mai fi văzut de nu știu cât timp, i-a mărturisit el surâzând, amintindu-și cu drag felul în care era înlănțuit de brațele surorii lui, care nu i-ar mai fi dat drumul din strânsoare.

— Asta e drăguț. Cum se numește sora ta? l-a întrebat ea curioasă.

— Denise. Știi, cred că am descoperit subiectul tău preferat, i-a spus el redevenind vesel.

— Serios? Care ar fi acela? l-a întrebat ea cu ironie.

— Conversațiile personale despre familie, călătorii și altele.

— Ai fost vreodată la Paris? i-a zis Samantha oprindu-l din vorbit.

— De mai multe ori, i-a răspuns el, văzând cu satisfacție cum ochii ei îl fixau cu atenție.

— Și... cum ți s-a părut?

— Elegant, fascinant și diferit de Londra, desigur, a rezumat Brandon, simțind că vor urma și alte întrebări.

— Ai vrea... atunci când ajungem acolo să fii ghidul meu? Poate ți se pare exagerat ceea ce îți cer, dar vreau atât de mult să văd cât mai multe din orașul pe care îmi doresc să-l vizitez încă de când eram mică, i-a spus ea entuziasmată.

Brandon a privit-o, fascinat de pasiunea pe care o avea ea vorbind despre orașul acela. Ochii ei contrastau în acele momente și mai mult cu părul ei roșcat ca focul.

— Bine, voi face asta, i-a promis el râzând, văzând bucuria din ochii ei. Dar totul va trebui să fie foarte rapid, fiindcă trebuie să ne întoarcem la aeroport.

— De acord, știu asta. Mulțumesc, chiar nu voiam să merg singură într-un astfel de loc. Îți rămân îndatorată, spuse ea fericită. Aproape că îi venea să-l îmbrățișeze, dar s-a abținut cu stoicism.

— Nu spune asta, stai liniștită. Și pentru mine va fi ceva nou, nu am mai fost ghid pentru cineva până acum. Vei avea ce vedea, îți garantez asta, a asigurat-o Brandon, molipsit de entuziasmul ei. E ceva ce vrei să vezi în mod deosebit?

— Turnul Eiffel, i-a răspuns Samantha fără să clipească. Dar sigur că îmi doresc să văd cât mai multe obiective turistice, a adăugat ea încântată, simțindu-se mai nerăbdătoare ca niciodată.

— Ei bine, în trei ore nu avem cum să vedem foarte multe, dar voi încerca să îți arăt unele dintre cele mai importante și frumoase locuri atât de apreciate de turiștii din întreaga lume, i-a zis el privind-o. Apropo, și tu arăți foarte bine mai ales când ești fericită, a adăugat Brandon, neputându-se abține.

— Numai pentru ce mi-ai zis mai devreme mă abțin să nu mă încrunt foarte mult la tine, i-a spus ea zâmbitoare. Era prea fericită ca să stea să se gândească prea mult la complimentul făcut de el. Și la felul în care i-au strălucit ochii atunci când i l-a spus.

Scanned with CamScanner

Amândoi și-au îndreptat atenția spre ceea ce vedea în fața lor. Urmau să treacă printr-o furtună însoțită de fulgere și tunete, un lucru care putea deveni periculos dacă situația nu era gestionată așa cum trebuie.

S-au uitat apoi câteva secunde unul la celălalt, după care Brandon și-a anunțat pasagerii despre turbulențele prin care urmau să treacă, sfătuindu-i să-și pună centurile de siguranță și să nu-și facă griji, fiindcă totul va trece foarte repede.

Brandon a analizat apoi informațiile apărute pe radar, în timp ce înaintau spre furtună. Fiindcă avionul a început să piardă ușor din altitudine, el a încercat să îl redreseze, ceea ce a reușit în doar câteva minute.

— Ai reușit, Brandon, l-a felicitat Samantha răsuflând ușurată, în timp ce înaintau prin furtună.

— Curând vor începe turbulențele, Samantha. Vreau să rămâi cât se poate de calmă, ai înțeles?

— Da, i-a spus ea, simțindu-și bătăile inimii tot mai accentuate.

— Ai mai trecut prin așa ceva? o întrebă el curios, bănuind deja răspunsul, după paloarea pe care a văzut-o pe chipul ei.

— Nu, i-a răspuns ea scurt, privind furtuna agitată care părea să înghită avionul cu totul. Era un sentiment de teamă acela care o cuprinse, fără să îl poată stăpâni.

— Va fi bine, Samantha, ai încredere în mine. În câteva minute vom ajunge la Paris și îți vei

îndeplini visul, îți promit, a încurajat-o el, mângâindu-i ușor mâna, după care a prins din nou manșa avionului, pregătindu-se pentru ceea ce venea spre ei.

Momentul turbulențelor a venit cu rapiditate, iar felul în care avionul se mișca semăna cu felul în care Samantha tremura la rândul ei.

Brandon s-a ocupat de manevrarea avionului, în timp ce ea îl ajuta așa cum se pricepea mai bine. Totul nu a durat mai mult de douăzeci de secunde, însă trăirea fusese intensă, atât pentru ei doi, cât și pentru pasageri, dar și pentru ceilalți membri ai echipajului.

Toată lumea era teafără, spre satisfacția lui Brandon, care le-a vorbit apoi din nou pasagerilor. Avionul a parcurs cu bine zona aceea, păstrându-și apoi cursul obișnuit spre Paris.

— Samantha, poți respira liniștită. Uite, acolo poți vedea luminile aeroportului din Paris, i-a spus el simțindu-i neliniștea.

— Le văd. Sunt bine, i-a zis Samantha privindu-l pentru a-l asigura de adevărul vorbelor ei.

— Foarte bine, s-a bucurat Brandon strângând-o ușor de umăr, neputându-se abține. Hai să facem aterizarea asta perfectă, a adăugat el zâmbitor, răsuflând ușurat la rândul lui.

Samantha l-a privit cu seriozitate, simțind încă senzația dată de atingerea lui. L-a privit timp de câteva secunde, moment în care Brandon le-a transmis pasagerilor că vor ateriza.

Scanned with CamScanner

Aterizarea a fost așa cum și-a dorit el: perfectă, iar uralele pasagerilor confirmau asta.

Brandon și Samantha s-au privit apoi cu încă tare timp de câteva secunde.

— Am reușit! Brandon, am reușit! i-a spus ea fericită, ridicându-se de pe scaun și îmbrățișându-l

— Am reușit împreună, Samantha, i-a zis el ridicându-se la rândul lui în picioare și cuprinzând-o în brațele lui puternice și protectoare.

Samantha s-a retras după câteva secunde din brațele lui, conștientizând abia atunci ce a făcut

— Ar trebui să coborâm pe pământ... i-a spus ea deschizând ușa cabinei, după care a ieșit.

Brandon a urmat-o, având pe chip o expresie de mulțumire. A văzut-o apoi pe frumoasa roșcată stând pe treptele avionului, așteptându-l. Părea atât de liniștită, de mulțumită, de frumoasă...

Când ajunse în dreptul ei a luat-o de braț, simțindu-i ușoara tresărire, iar apoi au înaintat grăbiți spre stația de taxi.

— Spre Turnul Eiffel, i-a cerut Brandon taximetristului pe un ton hotărât, observând că Samantha abia mai putea să vorbească din cauza emoției.

În scurt timp, cei doi au ajuns în fața monumentului pe care ea a visat de atâtea ori să-l vadă. Și-a imaginat de nenumărate ori cum va fi și cum va reacționa în acele momente, dar ceea ce vedea îi întrecea așteptările. Turnul Eiffel se înfățișa

înaintea ei în toată splendoarea. Fiind întuneric, era luminat de zecile de mii de beculețe care îl încadrau.

Oamenii treceau pe lângă ei ca și când turnul ar fi fost ceva comun, iar Samantha îi privise încruntată pentru o clipă. În ceea ce o privea, universul se oprise pentru câteva secunde, în momentul în care se apropiase de construcția impresionantă și îi atinse o parte a scheletului.

Deși sperase că nu va face asta, începuse să lăcrimeze, fiind conștientă de importanța momentului.

Brandon era mai în spate, privind-o. Simțea că ea era copleșită de momentul acela și voia să o lase să se bucure de asta. Putea fi atât de stăpână pe ea uneori și atât de copleșită de situație în alte momente... a văzut-o apoi înaintând spre el, spunându-i cu emoție în glas:

— Mulțumesc, Brandon. Toate astea... înseamnă foarte mult pentru mine. Nu mă aștept ca tu să înțelegi asta, dar așa e.

— Cu plăcere, Samantha... și înțeleg, să știi. Acum, în mod normal te-aș fi dus să luăm cina la unul dintre etajele turnului, dar fiindcă ne grăbim aș propune să mergem să vedem și alte obiective, i-a propus el zâmbitor.

— Bine, i-a spus ea înaintând spre el. Spune-mi că mergem la Muzeul Louvre, a adăugat Samantha tot mai entuziasmată. Tot ce trăiesc acum e minunat, nu se compară cu nimic...

Scanned with CamScanner

— Nici măcar cu ce ți-am spus că asociez și decolarea? a întrebat-o el zâmbind, tachinând-o din nou.

— Taci, Brandon, nu mă face să regret că ți-am făcut ghidul meu pentru câteva ore, i-a cerut ea, râzând, mergând la brațul lui.

Au vizitat apoi împreună într-un ritm alert Muzeul Louvre, catedrala Notre Dame, Opera Garnier, ajungând apoi și la celebrul Pont des Arts, locul în care îndrăgostiții își manifestau iubirea prinzând lacăte în structura podului.

Samantha vedea toate acele lucruri minunate și simțea o bucurie fără margini, știind că visul ei din copilărie se îndeplinea în noaptea aceea.

— Brandon, totul e minunat, perfect... e la fel ca aterizarea pe care am făcut-o împreună.

— Așa e, și felul în care ai spus-o sună atât de bine... a aprobat-o Brandon, privind-o într-un mod indescifrabil, încrucișându-și brațele.

— Vrei să încetezi? i-a spus ea pe un ton sever, dar neputându-și reține zâmbetul. Avea acea masculinitate plăcută care făcea ca o femeie să aibă încredere în el și să i se abandoneze. Gândul acesta a înfiorat-o doar pentru câteva secunde însă. Se afla la Paris și nu avea de gând să lase ca ceva sau cineva să-i strice seara.

— Stai, i-a cerut el deodată, oprindu-se pe marginea podului, inspirând aerul răcoros al nopții.

— Ce e? l-a întrebat ea curioasă, văzându-l atât de încordat.

— Vreau... vreau ca tu să îți desprinzi părul, i-a spus el fixând-o din priviri cu o asemenea intensitate, încât Samantha s-a simțit hipnotizată.

Brandon s-a apropiat tot mai mult și a privit-o fascinat, în timp ce ea și-a desprins părul, lăsându-l să cadă într-o cascadă roșcată pe umerii ei. Vederea acelei imagini l-a surprins într-un mod neașteptat. Privirea i-a coborât pe trupul ei, simțind dorința care urca în corpul lui cu o forță mistuitoare. Fără ca vreunul din ei să-și adreseze vreun cuvânt timp de câteva secunde, s-au privit conștienți de revelația care i-a cuprins pe amândoi.

Din câțiva pași, Brandon a ajuns lângă ea și a luat în brațe, fascinat de puterea pe care Samantha o emana, fără ca ea însăși să fie conștientă de asta.

În momentul acela nu mai erau decât ei doi pe acel pod al îndrăgostiților. Ei doi și dorința care răzbătea puternic în fiecare nerv al corpurilor lor.

Brandon i-a ridicat chipul spre el și, după ce i-a mângâiat buzele cu degetul mare, a sărutat-o absorbit de vraja ei. Dacă la început i-a atins ușor buzele, a continuat apoi să o sărute mai intens, mai dornic, mai tulburător, gustându-i moliciunea suavă, de fiecare dată când o săruta din nou. Nu i se mai întâmplase să simtă asta cu vreo altă femeie, iar intensitatea acelui moment îl impresiona mai mult ca oricând.

A desprins-o de el doar atunci când a simțit că nu mai putea respira normal, ținând-o încă în brațe, lipită de corpul său puternic.

Scanned with CamScanner

— Brandon, ai spus că... i-a zis ea năucită de ceea ce tocmai trăise, făcând referire la ceea ce îi spuse el în legătură cu legăturile cu relațiile între colegi.

— Știu ce am spus. Am spus că nu vreau să am o aventură cu vreo colegă, nu-mi întoarce vorba. Tu, însă... nu poți fi o aventură pentru mine. Tu ești singura membră a echipajului meu care mi-a făcut asta... a adăugat el, mângâindu-i chipul și părul lung, roșcat, care îl fascinase încă de la început. Vreau să decolez și să aterizez cu tine cât se poate de mult în timp, i-a mărturisit Brandon, privind-o cu o intensitate care aproape că o speria.

— Asta este cea mai surprinzătoare cerere pe care am auzit-o vreodată. Dar... nici măcar nu ne cunoaștem prea bine, i-a zis ea privindu-l surprinsă.

— Pentru ca doi oameni să fie împreună, nu trebuie să se cunoască în detaliu încă de la început. Vom avea timp suficient pentru asta, i-a promis Brandon ținând-o aproape de el, ca și când i-ar fi fost teamă să nu dispară.

Samantha l-a privit câteva secunde fără să poată reacționa în vreun fel. Nu i se mai întâmplase vreodată așa ceva, nimeni nu îi mai vorbise astfel, darămite să o sărute în felul acela, pe neașteptate.

— Samantha... aștept... i-a spus Brandon privind-o cu o afecțiune căreia îi era practic imposibil să-i reziste.

— Știi că... asta... e o nebunie, nu-i așa? l-a întrebat ea. Aproape că nu își mai simțea corpul, într-atât de moale îl făcea el să pară.

— Știu. Dar foarte multe lucruri frumoase au apărut astfel: dintr-o nebunie, i-a spus el privind-o magnetizat. Hai să facem asta împreună și să vedem ce va ieși din nebunia asta.

— Nu pot decât să spun că... da, voi încerca, îi zise ea, predându-se din nou asaltului tulburător al buzelor lui.

După ce a sărutat-o timp de câteva minute bune, Brandon a ridicat-o în brațele lui, învârtind-o deasupra lui plin de entuziasm. Rareori își amintea să mai fi fost atât de fericit în viața lui, iar ziua aceea i-a readus speranța în inima lui.

— Bine, mă poți lăsa jos acum, i-a cerut Samantha zâmbitoare. Nu-i venea să creadă ce i se întâmplă: se simțea ca și cum ar fi vizionat un film, în care personajele trăiau ceea ce ea își dorise mereu.

— Ce e, doar nu ți-e frică de înălțime, i-a zis el zâmbitor, lăsând-o pe pământ, la nivelul în care putea ajunge mai ușor la buzele ei.

— În unele cazuri mi se întâmplă asta, i-a spus ea zâmbindu-i misterios. Știi, Brandon... mereu m-am considerat o persoană rațională, pe deplin rațională, până azi...

— Crede-mă că nici eu nu fac lucruri de genul ăsta în general. Chiar și eu sunt surprins, i-a

Scanned with CamScanner

destăinuit Brandon, după care a sărutat-o d
nou, neputându-se abține.

Câteva minute mai târziu, Brandon a conduș
din nou la avion, având mai mereu zâmbetul
buze, lucru pe care i-l transmitea și ei.

— Brandon... vreau să îți mulțumesc din a
pentru ziua de azi. A fost minunat să trăiesc toa
astea, i-a zis Samantha emoționată, privindu-l cu
recunoștință, începând să își strângă părul.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, a fost o reală
plăcere să-mi petrec ziua cu tine, i-a spus Brandon
oprind-o. Nu îl prinde, arăți minunat așa, a adău-
gat el mângâindu-i părul roșcat.

— Bine... mulțumesc, spuse ea zâmbind.

— Dacă te mai aud spunând cuvântul ăla, te
sărut din nou, a amenințat-o el în aparență, zâm-
bindu-i cu drag.

— Aici... în avion? Acum?

— Da. Aici și acum, i-a spus el, gândindu-se că
e doar o mică parte din ceea ce își dorea.

Brandon a izbucnit în râs când i-a văzut expre-
sia femeii de lângă el: Samantha era roșie la față,
lucru adorabil în opinia lui și groaznic în opinia ei.

— Acum pot să îți spun cu ce asociez eu ateri-
zarea? a întrebat-o el făcându-i cu ochiul în timp
ce se pregăteau împreună din nou de decolare.

— Spune-mi. Știu că o vei face oricum, așa
că nu pot decât să te ascult, i-a răspuns ea, fiind
sigură că el va spune din nou ceva care o va face să
roșească puternic.

— Deci... pentru mine, aterizarea e ca atunci
când, după ce faci dragoste, stai în brațele per-
soanei iubite pentru încă zeci de minute, contem-
plând-o și realizând cât de bine e să o ai acolo,
aproape.

Așa cum s-a așteptat, Samantha l-a privit cu
uimire, după care s-a întors, privind spre bordul
avionului. Sinceritatea lui era dezarmantă, adora-
bilă și atrăgătoare în același timp.

— Vrei să îți spun cu ce seamănă turbulen-
țele, în viziunea mea? a întrebat-o el pe un ton
provocator.

— Nu! i-a răspuns Samantha repede. Cred că
am o oarecare idee despre ceea ce vrei să spui, a
adăugat ea, privindu-l intimidată.

— Bine, bine, i-a răspuns Brandon, amuzat de
reacțiile ei inocente. Hai să ne pregătim de deco-
lare, Samantha, a adăugat el zâmbitor.

Samantha a făcut întocmai, privindu-l încă o
dată înainte de momentul decolării. Într-un timp
atât de scurt, Brandon a cucerit-o cu umorul lui,
dar și cu seriozitatea de care dădea dovadă în
diverse situații.

În timp ce decolau, ea și-a îndreptat privirea
spre locul în care a început totul într-un mod atât
de neobișnuit: deasupra norilor.

Scanned with CamScanner

Destinația iubirii

— Capitolul 1 —

Caitlyn Dorman era în acel moment în culmea fericirii. Urma să fie ghid turistic pe parcursul unui sejur de zece zile în orașul Barcelona, unul dintre cele mai mari orașe ale Spaniei, al doilea mai exact, după Madrid. Așteptase oportunitatea aceea de mai bine de patru ani, încă din perioada ultimului an de liceu, pe care îl absolvise în cadrul profilului de turism.

Își continuase studiile în aceeași linie, terminând o facultate în domeniul acesta, în Florida, orașul ei natal. Era fascinată de călătorii și de tot ceea ce însemna descoperirea unor țări, orașe sau culturi noi. Și-a pus în bagaj haine potrivite pentru o astfel de excursie, entuziasmată la gândul că era momentul prielnic pentru o asemenea călătorie. Citise undeva că luna mai era una dintre cele mai bune perioade pentru a vizita acel oraș misterios și minunat, în opinia ei, însă era sigură că milioanele de turiști care au avut ocazia de a-l explora, gândeau la fel.

Știa că vor fi zece zile în care va trebui să își dovedească abilitățile de ghid turistic în fața unui grup de zece persoane, printre care erau și două cupluri, trei surori triplete adolescente, un om de afaceri, un sportiv, dar și o pensionară. Nu putea

Scanned with CamScanner

decât să spere că se va achita cu bine de toate o
gațiile care îi reveneau, dar că își va găsi timp
pentru relaxare, bronzându-se pe una dintre cel
mai apropiate plaje de lângă Barcelona.

Caitlyn și-a privit telefonul, fixându-l să sun
ora matinală a plecării din ziua următoare. Urm
să preia grupul la aeroport și să pornească apo
într-un zbor lung de aproximativ zece ore pân
la destinația finală. Abia aștepta să bifeze toate
obiectivele turistice pe care și le-a propus, însă nu
a uitat că aceasta era șansa ei de a fi acceptată să
lucreze în cadrul uneia dintre cele mai recunos-
cute agenții de turism din Florida, cu alte cuvinte,
visul ei de o viață. Astfel, călătoria era atât pentru
job, cât și pentru relaxare, lucru care o încânta în
egală măsură.

La cei douăzeci și unu de ani pe care îi avea, se
considera o norocoasă în ceea ce privea unele din-
tre cele mai importante aspecte ale vieții sale: era
pe punctul de a avea un job stabil și plăcut, prin
intermediul căruia putea să călătorească și să vadă
locuri minunate. Toate aceste nu puteau decât să
reprezinte niște experiențe din care cu siguranță
va învăța multe lucruri, dar se va bucura pe de altă
parte de ceea ce va întâlni în calea ei, sau, cel pu-
țin, știa că va încerca. Cei din familia ei îi spuneau
deseori că are un simț practic dezvoltat, iar ea era
de acord cu acest lucru, însă știa că putea să dea
dovadă și de emoție. Zâmbise ironic, amintindu-și
de momentul în care i-a turnat în capul fostului ei

iubit un pahar cu vin, surprinzându-l în pat cu una
dintre cele pe care a considerat-o prietenă până în
acel moment.

A savurat reacția de uimire pe care a zărit-o pe
chipul lui Oliver în acel moment, ascunzându-și
cu succes trăirile interioare, fiindcă nu a vrut să-i
ofere acestuia satisfacția de a o vedea dezamăgită
și tristă din cauza lui. El era un nemernic ce nu
merita atenția ei, asta a înțeles din toată povestea
aceea.

A oftat, consolându-se cu ideea că poate, la un
moment dat, va avea norocul să întâlnească un
bărbat adevărat, unul care să nu cedeze oricărei
tentații ce îi apăreau în cale, atât timp cât se afla
într-o relație cu ea. Oricum, fiindcă nu era mo-
mentul să piardă timpul gândindu-se la bărbați, a
hotărât că era timpul să cineze alături de părinți
și de Jayden, un adevărat protector în ceea ce o
privea, luându-și rolul de frate mai mare în serios,
chiar dacă diferența dintre ei era de doar doi ani.
Îl iubea foarte mult pe Jayden, chiar dacă uneori
considera că era un cicălitor, care nu avea altceva
mai bun de făcut decât să o enerveze cu atitudinea
lui protectoare.

— Uite cine s-a gândit să apară la cină... chiar
surioara mea adorabilă... i-a zis Jayden, având un
zâmbet în colțul buzelor, zâmbet care ademenise
multe femei.

— Jayden... să vedem cât de adorabilă îți
voi părea când am să te întreb despre ultima ta

Scanned with CamScanner

cucerire. Lisa, parcă așa o cheamă... se pare că a
de o lună în mrejele ei, iar ăsta e un record pen
tine, adorabilul meu frățior... i-a spus Caitlyn, la
de zâmbitoare, în timp ce se așezase pe scaun.

— Voi doi, încetați cu prostiile. Nu mai sunte
copii, să vă necăjiți unul pe celălalt, li s-a adresa
Meredith, privindu-i cu indulgență.

— Draga mea, dar lor le place treaba asta. Dacă
nu s-au îndreptat până acum, nici de azi înainte
nu o vor face... a prevăzut Frank, așezându-se la
masă, așteptând ca cina să fie servită de Mary, ce
care se ocupa de acest lucru.

— Mulțumesc, Mary, e de ajuns pentru mine,
i-a spus Caitlyn, privind cu atenție cantitatea de
mâncare din farfurie.

— Dacă nu mai pui ceva kilograme pe tine,
niciun bărbat nu se va uita la tine, surioară dragă...

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta,
Jayden... i-a răspuns Caitlyn, privindu-și fratele cu
reproș.

— De fapt, aici trebuie să fiu de acord cu Jayden.
Ar trebui să mănânci mai mult, ești cam slăbuță...
a intervenit Meredith grijulie.

— Lăsați fata în pace. Știe ea ce are de făcut, i-a
oprit Frank zâmbitor, privindu-și complice fiica.

— Frank... mereu ai răsfățat-o, nu vei înceta să
o faci, nu-i așa? l-a întrebat Meredith, având un
surâs întipărit pe chip.

— Nu... i-a răspuns Frank zâmbind, stârnind
zâmbete în jurul său.

— Spune-mi, draga mea, cum se face că nu știi
cine e șeful tău? Nu am mai auzit așa ceva, i-a zis
Meredith curioasă.

— Asta e realitatea. Nu îi știu nici măcar nu-
mele, dar nici nu l-am văzut. Nu am avut ocazia.

— Ciudată chestie... a conchis Jayden surprins.

— Da... am susținut interviul cu secretara aces-
tuia. Tot ea mi-a transmis că această excursie va
reprezenta un fel de test pentru angajare. Nu pot
decât să sper că îl voi trece cu bine... a mărturisit
Caitlyn ușor neliniștită.

— Te-ai descurcat cu brio în orice situație,
draga mea. Nu văd de ce nu ai face-o acum, i-a
spus Frank, încurajând-o.

— Mulțumesc, tată.

Mai târziu, Caitlyn și-a luat rămas-bun de la
Jayden, care urma să plece acasă la Lisa, în timp
ce părinții lor urcau scările pentru a merge să se
odihnească.

— Serios, Jayden, să o aduci pe Lisa mai des pe
aici, mi-e foarte simpatică. Transmite-i salutările
mele, te rog.

— Așa voi face. Hei, surioară, să ai grijă de tine.
Sigur că mă bucur că lipsești zece zile și îți voi în-
vada camera, redecorând-o cu tot felul de postere,
însă am o vagă idee că, la un moment dat, mă voi
gândi la tine.

— O, Jayden... dacă așa îmi spui că îți va fi
dor de mine, nu pot decât să te asigur că mă voi
gândi serios dacă să îți aduc și ție un suvenir din

Scanned with CamScanner

Barcelona... vino aici, frățiorul meu agasant... l-a îndemnat ea, îmbrățișându-l cu putere.

— Surioara mea rătăcitoare... să faci bine să te întorci cu bine acasă, ai auzit? Să nu te gândești să rămâi acolo, chiar dacă știu că îți doreai de mult să vizitezi orașul ăla, i-a cerut el, strângând-o în brațe.

— Nu-ți face griji, nu vreau să-mi las camera pe mâinile tale... l-a asigurat ea, râzând.

— Am plecat, mă dau bătut. Ai o limbă atât de ascuțită încât îl voi admira pe cel care va reuși să te cucerească... asta, desigur dacă va trece cu bine de probele la care îl vom supune eu și tata...

— Vezi? Tocmai de aceea, voi veți fi ultimii care îl veți cunoaște... i-a promis ea, zâmbind.

— Hmm... nu uita că sunt mai mare decât tine și dacă nu aveam expoziția de pictură veneam cu tine acolo. Am plecat, mă așteaptă Lisa... te las. Ne vedem peste zece zile, Caitlyn, i-a zis Jayden la fel de zâmbitor.

— Succes cu expoziția, Jayden. Data viitoare sper să pot fi alături de tine, să le zâmbesc oamenilor și să îi conving să îți cumpere tablourile... du-te mai repede... l-a zorit ea, ieșind din îmbrățișare.

— Data viitoare îți voi face un tablou care să te reprezinte, te asigur...

Jayden a mai privit-o încă o dată, după care a plecat, lăsând-o singură și zâmbitoare. Ea se simțea norocoasă să aibă un astfel de frate, iar legătura lor s-a menținut strânsă și frumoasă de-a lungul timpului.

Caitlyn a urcat apoi scările, îndreptându-se spre camera ei. Își dorea să adoarmă cât mai repede, însă era convinsă că nu prea va reuși, din cauza gândurilor legate de ziua următoare. În sfârșit, una dintre dorințele ei urma să devină realitate, și se simțea recunoscătoare.

Era conștientă de cât de puțini oameni reușeau să își îndeplinească dorințele, iar faptul că făcea parte din categoria aceea norocoasă, o făcea să înțeleagă cât de importante erau lucrurile care îi aduceau fericire. S-a întins în pat, privind pentru câteva secunde lumina transmisă de luna care trecuse de perdeaua ferestrei sale. Noaptea era una senină și liniștită, iar ei îi plăceau atributele acelea. În mod sigur avea nevoie de liniște și echilibru în viața ei, mai ales acum, după eșecul relației trecute.

— Capitolul 2 —

În dimineața următoare, Caitlyn a fost condusă la aeroport de Frank. Acesta a ajutat-o și cu bagajele și i-a ținut companie timp de câteva minute.

— Abia aștept să te întorci, draga mea. Deși știu cât de mult îți dorești asta, îmi va fi dor de tine. Să ai grijă de tine, a rugat-o el, luând-o de mână.

— Și mie îmi va fi dor, dar nu e ca și când aș rămâne acolo... voi fi bine, stai liniștit. În plus, câteva zile departe de voi îmi vor aduce un răsfăț

Scanned with CamScanner

binemeritat când mă voi întoarce acasă. Să nu mai spun de Jayden, care de-abia așteaptă să îmi ocupe camera... te rog să ai grijă să nu se întâmple asta... l-a rugat Caitlyn zâmbind, încercând să fie liniștească, făcând același lucru și cu sine însăși. Era pentru prima dată când urma să stea atâtea zile departe de familia ei, iar asta reprezenta ceva cu totul nou.

— Așa e Jayden, mai glumeț din fire... de când așteptă el ocazia asta... oricum, știi că te iubește mult, nu-i așa? La fel cum o facem și eu și mama ta... să ne anunți când ajungi. Îți doresc să ai o călătorie plăcută și să te mai și distrezi, meriți asta. Ne vedem curând. Pa, Caitlyn!

— Așa am să fac. Ai să vezi că timpul va trece repede și mă voi întoarce cu bine acasă. Pa, tată! i-a spus ea, îmbrățișându-l, bucurându-se încă un minut de senzația de bine pe care o avea în preajma tatălui ei, sentiment pe care îl avusese mereu când venea vorba de el, dar și de ceilalți membri ai familiei sale.

Caitlyn a rămas apoi pe loc câteva secunde, având inima strânsă, privindu-și tatăl, care se îndepărta, plecând din aeroport. În marea aceea de oameni care o înconjura, era atât de important să aibă persoane care să îi ofere sprijin și iubire necondiționată. A inspirat adânc, întorcându-se spre intrarea în aeroport. Și-a luat bagajul și a înaintat printre ceilalți pasageri care așteptau același lucru ca și ea: un avion care să îi ducă la destinație.

A zâmbit văzând în mulțime niște copii care se agitau de zor în jurul părinților, un cuplu care aștepta la câțiva metri de ea, dar și o adolescentă care ținea în mână un carton pe care scria numele ei. Lângă aceasta se mai aflau două tinere identice din punct de vedere fizic, dar și alte persoane. Cu siguranță acela era grupul ei, cum îi plăcea să spună.

Caitlyn s-a apropiat de grup, făcând cunoștință cu membri acestuia. Toți au primit-o cu acea căldură specifică celor care cunosc de curând o persoană.

— O femeie ghid?

Caitlyn s-a întors. În spatele ei, un bărbat i s-a adresat astfel, făcând-o să reacționeze, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Da. E vreo problemă? l-a întrebat ea, în timp ce îi analiza trăsăturile. Era tânăr, brunet, cu o statură impunătoare, și cu niște ochi căprui îndrăzneți, care nu prevesteau nimic bun.

— Nu... am crezut doar că ghidul va fi un bărbat, eventual unul în vârstă și cu un aer plictisit. Când am văzut afișul fetelor, am crezut că e o păcăleală, însă se pare că m-am înșelat, i-a răspuns bărbatul, fixând-o cu privirea.

— Caitlyn Dorman, ghidul acestui grup, s-a prezentat ea pe un ton serios, înghițindu-și replicile usturătoare care îi treceau prin minte. Se simțea provocată și nu reacționa prea bine când nu avea impresia că deține controlul situației.

Scanned with CamScanner

— Cole Darden, i-a răspuns bărbatul zâmbind, întinzând mâna spre ea într-un gest protocolar.

Caitlyn i-a strâns mâna, surâzând mai mult din bun simț, după care o retrase repede. Era ca și cum nu voia să aibă prea mult de-a face cu un astfel de bărbat.

— Hei, ce vrei să spui cu asta? Nu știu tu, dar eu în mod sigur o prefer pe ea ca ghid, a spus amuzat un alt bărbat tânăr, blond și cu un aer la fel de cuceritor ca al brunetului. Acesta purta un tricou mulat, care îi punea în evidență trupul, și o pereche de blugi care completa ținuta.

Caitlyn i-a identificat în minte: Cole era omul de afaceri, care purta blugi și cămașă ce îi armonizau trăsăturile feței, iar celălalt era sportivul, care avea un aer relaxat și nepăsător. Intuiția ei era o latură care nu se înșela decât rareori, iar pentru asta era mândră.

— Din moment ce a sosit avionul, eu propun să ne ocupăm locurile și să considerăm această discuție încheiată, a spus Caitlyn pe un ton care se voia a fi formal.

— Bine zici, i-a spus pensionara grupului, după care a intrat în avion prima, fiind lăsată de ceilalți membri ai grupului, printr-un gest politicos.

Caitlyn a rămas ultima, privindu-i pe ceilalți cum își ocupau locurile, grupându-se după preferințe. A răsuflat ușurată constatând că urma să stea singură, având loc chiar lângă geam, putând astfel să privească în voie peisajul. S-a așezat pe

scaun, privind din nou către ceilalți. Era responsabilitatea ei să facă asta și voia ca totul să decurgă conform planului, așa cum s-a întâmplat și în cadrul vieții sale. În fiecare perioadă de timp a știut ce avea să facă și s-a conformat fără probleme. Era o persoană organizată și meticuloasă, iar asta a ajutat-o în nenumărate situații. A inspirat adânc, privind cu încântare pe geam, abia așteptând ca avionul să decoleze, dar mai ales să ajungă la destinație. Și-a scos o carte din geantă și a început să citească, în timp ce asculta indicațiile căpitanului de zbor.

A simțit o ușoară stare de încordare văzând că locul de lângă ea s-a ocupat între timp de către bărbatul brunet care i-a reținut atenția mai devreme, într-un mod total neinspirat.

— Stewardesa m-a trimis aici, s-a scuzat el, așezându-se. Se pare că mi-au greșit locul, așa mi-au spus, i-a explicat el cu un aer aparent nevinovat, dezvăluindu-și gropițele din obraji când a zâmbit.

Caitlyn l-a privit ca pe un intrus în primele secunde, dar apoi și-a amintit că nu putea să se opună acelui fapt.

— Bine... i-a spus ea, privind apoi din nou în carte, încercând să se lase absorbită de aceasta. Se simțea de parcă i se invadase spațiul personal, deși el stătea într-un mod cuviincios, pe locul său.

— Citești un roman de dragoste, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

Caitlyn nu i-a răspuns, arătându-i pentru câteva secunde coperta, sperând să fie lăsată în pace. Nu suporta să fie întreruptă când citea, iar asta i se aplica și lui, cu siguranță.

— Mă așteptam să fie un ghid de călătorii, însă... se pare că e ceva tipic feminin. Cum puteți, voi femeile, să citiți așa ceva? Adică... chiar credeți ce scrie acolo sau o faceți numai pentru scenele acelea despre care am auzit vorbindu-se...

Asta era prea mult pentru Caitlyn. Nu se mai putea abține. Bărbatul ăla avea puterea de a o face să uite de rigurozitate și disciplină, precum și de bunul simț. O provoca cu bună știință.

— Ascultați, domnule...

— Cole, a întrerupt-o el, vizibil amuzat de iritarea pe care i-a stârnit-o.

— Bine. Cole. Ceea ce citesc mă privește și la fel se întâmplă cu orice are legătură cu mine personal. Te rog cât se poate de politicos să mă lași să-mi văd de treabă liniștită. Eu nu te deranjez pe tine, iar tu faci același lucru. Mi se pare cea mai bună soluție pentru amândoi.

— Am pus o întrebare, atât, nu văd de ce atâta ostilitate... i-a zis Cole, zâmbind din nou, iritând-o la culme.

Cum putea Cole să zâmbească astfel, în timp ce ea fierbea în interior de nervi. Ceea ce făcea o privea strict pe ea, pe nimeni altcineva.

— Spun doar să ne respectăm și să ne comportăm civilizat unul cu celălalt, doar urmează să

petrecem zece zile împreună. Eu sunt ghidul acestui grup și, prin urmare, și al tău. Prin urmare, nu accept un astfel de comportament... l-a avertizat ea, privindu-l cu determinare.

— Mereu ești atât de directă, Caitlyn?

— Da, mai ales atunci când sunt provocată, i-a răspuns ea, simțind un fior ciudat la felul în care el i-a spus numele. Bărbatul acela era îndrăzneală pură.

— Probabil ai o groază de reclamații depuse la sediul agenției de turism la adresa ta, nu-i așa?

— Cu siguranță nu, dar ești liber să depui una, dacă dorești, i-a răspuns ea cu fermitate, revenind apoi la carte.

— Mulțumesc pentru sugestie... cu siguranță nu am mai întâlnit un astfel de ghid, cu o atitudine ca a ta...

— Nici eu nu am mai întâlnit un astfel de turist... i-a răspuns Caitlyn, săgetându-l cu privirea, lovindu-se însă de ceva mai puternic decât iritarea ei: zâmbetul lui, care cu siguranță i se ivea pe chip în orice situație. Nu și-l putea imagina fiind serios, cu siguranță nu era o trăsătură care să îl caracterizeze. Părea că ia totul în glumă, iar ea nu aproba o astfel de atitudine.

— Ai să-mi vorbești de fiecare dată astfel, pe parcursul sejurului?

— Numai dacă vei continua să fii la fel de direct.

— Asta echivalează cu sinceritatea, un lucru important, în opinia mea. Prefer să fiu astfel, și aștept același lucru de la cei din jurul meu.

Scanned with CamScanner

— Atunci e bine, fiindcă vei avea parte de toată sinceritatea mea timp de zece zile, Cole i-a promis Caitlyn, privindu-l, zâmbindu-i cu ironie, remarcând cu satisfacție o ușoară urmă de surprindere pe chipul lui. Ei bine, dacă el se aștepta ca ea să fie o femeie drăguță și amabilă cu cineva care nu merita asta, se înșela.

— Domnișoară Dorman!

Caitlyn s-a întors să vadă cine o strigă, observând că era una dintre surorile triplete din grup. S-a ridicat de pe scaun, lăsându-și cartea acolo. L-a ocolit în grabă pe Cole, mergând lângă ele.

— Spune-mi Caitlyn, te rog. Ce s-a întâmplat?

— Sora noastră se simte rău. E prima dată când merge cu avionul și nu avem nicio pastilă pentru asta. Ne puteți ajuta? a întrebat una dintre ele.

— Sigur. Revin imediat, i-a răspuns Caitlyn, luând-o de mână timp de câteva secunde pe cea care se simțea rău. S-a întors repede cu medicamentul, oferindu-i-l fetei, alături de un pahar cu apă. Ar trebui să te ajute. Nu-ți face griji, vei fi bine, a încurajat-o ea surâzând, sperând să fie așa.

— Mulțumesc, Caitlyn, i-a zis Brianna, cea care se simțea rău.

— Nu ai pentru ce. Stai liniștită, bine?

— Mulțumim și noi, i-au spus recunoscătoare, în cor, Ashley și Clara, celelalte două surori.

— Pentru puțin. Să aveți grijă de ea, și dacă e ceva, mă chemați, bine?

— Da, au zis ele.

Caitlyn s-a întors la locul ei, atingându-și cioarele de genunchii lui Cole, care părea adâncit în răsfoirea unei reviste de afaceri. S-a așezat la locul ei, putând să jure că, pentru o clipă, îl văzuse ridicând din sprânceană, privind-o.

Ce bine era dacă în loc de rochia lejeră și-ar fi luat un costum din acela sobru și ar fi purtat pantaloni. S-ar fi simțit mai puțin incomodată de anumite priviri indiscrete ale celui care stătea lângă ea. Urma să fie o călătorie lungă, s-a gândit ea, concentrându-se asupra cărții, încercând să ignore prezența aceea masculină.

La un moment dat, ea a pus cartea deoparte și a închis ochii, încercând să adoarmă, ceea ce a reușit în scurt timp, fiindcă oboseala, dar și anumite trăiri interioare au adus-o la concluzia că e mai bine să își ocupe timpul astfel.

Caitlyn a deschise ochii, simțind că ceva nu era în ordine. Nu era la locul ei, ci la pieptul lui Cole, care o ținea în brațe, având brațele în jurul ei. Stătea pe jumătate în brațele lui, iar asta a făcut-o să-l privească încruntată și să revină la locul ei, făcându-și reproșuri în sinea ei. Cum a putut să adoarmă astfel și să ajungă în brațele lui, tocmai ea, care avea un somn atât de ușor de obicei...

— Scuze... i-a spus ea jenată, aranjându-și breteaua rochiei, evitând să-l privească.

— E-n ordine, erai adormită și te-ai sprijinit la început de umărul meu, iar apoi te-am luat astfel.

Scanned with CamScanner

Păreai că stăteai bine așa... i-a răspuns Cole, în timp ce își întindea brațele, masându-le ușor.

— Trebuia să mă trezești, nu aș fi ajuns așa... i-a zis Caitlyn roșind ușor. Privirea i-a fost captivată timp de câteva secunde de mușchii brațelor lui, care se vedeau reliefați prin cămașa cu mânecă lungă.

— Dormeai atât de bine că nu am vrut să te trezesc. Stai liniștită, nu ești prima femeie care adoarme în brațele mele...

— Cole!

— Ce?

— Nu îmi mai vorbi astfel! i-a cerut ea, iritată de cuvintele lui.

— Dar nu am zis nimic greșit... i-a răspuns el, reținându-și zâmbetul, privind-o însă amuzat.

— Nu e... potrivit... i-a spus ea indignată.

— Adevărul e mereu potrivit, chiar dacă provoacă reacții surprinzătoare. Oricum, nu am vrut să am parte de un ghid extenuat pe parcursul călătoriei, și, prin urmare, te-am lăsat să dormi liniștită. Nu am făcut nimic rău, Caitlyn. Oricum, lămurește-mă: de ce ți-ai dorit să devii ghid?

Caitlyn l-a privit surprinsă. Se simțea ca la un interogatoriu.

— Fiindcă îmi place să călătoresc și dacă pot oferi niște informații unor oameni dornici să le asculte, de ce nu? Mi se pare o activitate atractivă și interesantă în cadrul căreia pot să aflu foarte

multe lucruri despre diverse țări, culturi, oa
Și tu? În formular scrie că ești om de afaceri. Pot
să întreb în ce domeniu?

— Nu chiar și am motivele mele pentru asta...

— Deci doar eu trebuie să răspund la întrebări?

— Numai dacă vrei, doar ești o fire directă, nu?

— Așa ai spus și despre tine... dar se pare că nu
e chiar așa...

— Cu toții avem lucruri pe care le ținem pentru
noi, trebuie să recunoști...

— Bine. Atunci am să te întreb de ce ai vrut să
vii în excursia asta?

— Asta e evident. Am vrut să văd orașul des-
pre care am auzit atâtea lucruri frumoase. Nu mă
gândeam că și ghidul va fi... așa cum ești tu. Aveam
în minte o cu totul altă imagine despre asta...

— Așa cum sunt eu? Cum adică? l-a întrebat ea
surprinsă.

— Femeie. Și tânără...

— Asta e o problemă?

— Nu, sigur că nu...

— Nici eu nu mă gândeam că voi fi judecată
doar prin simplul fapt de a fi femeie...

— Domnișoară Dorman?

Caitlyn a ridicat privirea și a văzut că cea care i
se adresează era o stewardesă.

— Da?

— Asta e pentru dumneavoastră de la domnul
acela blond... i-a arătat stewardesa.

Scanned with CamScanner

Caitlyn s-a uitat în direcţia aceea şi a văzut că cel indicat era chiar sportivul din grupul ei. A înclinat uşor capul în semn de mulţumire, iar apoi a luat micul pachet din mâna stewardesei. A început să-l desfacă, mânată de curiozitate, iar după ce a dat ambalajul la o parte, a văzut că era vorba despre un mic tablou cu oraşul Barcelona. S-a uitat şi pe spatele tabloului, acolo unde erau scrise câteva cuvinte:

Pentru cea mai frumoasă femeie ghid pe care am întâlnit-o... Declan Hayes

— Se pare că i-ai atras atenţia, Caitlyn... i-a spus Cole zâmbind, dezvăluindu-şi din nou gropiţele din obraji.

— E un gest foarte frumos şi îmi place foarte mult... i-a răspuns ea, privind încă o dată tabloul, după care l-a pus în geantă.

— E posibil ca în următoarele zile să fim cu toţii martori la înfiripareа unei idile între voi? a întrebat-o Cole, privind-o cu atenţie.

— Nu se ştie niciodată... i-a răspuns ea zâmbindu-i. Oricum, e bine că mai există şi bărbaţi care ştiu să aprecieze o femeie şi nu o judecă pentru asta...

— Chiar dacă gestul ar putea însemna existenţa unor intenţii nu tocmai onorabile?

— Nu îmi rămâne decât să aflu, nu-i aşa?

— Crezi că ar fi etic din partea ta să te implici într-o astfel de relaţie cu cineva din grup?

— Ei bine, poate mă voi ascunde timp de câteva zile cât durează excursia, iar apoi voi fi liberă să-mi manifest interesul faţă de oricine cred că merită... fratele meu de-abia aşteaptă să ia la întrebări orice bărbat pe care îl vede în preajma mea, i-a răspuns Caitlyn privindu-l zâmbitoare, mai ales că observase o urmă de surprindere pe chipul lui Cole.

— Ai un frate?

— Da, mai mare. Se numeşte Jayden şi e un adevărat protector în ceea ce mă priveşte. Şi tu?

— Eu sunt singur la părinţi. Mi-ar fi plăcut să mai am un frate sau o soră, dar asta e...

— E bine să ai pe cineva în care să te poţi încrede. Eu ştiu cel mai bine asta, fiindcă noi doi am fost foarte apropiaţi încă de mici, chiar dacă am mai avut şi momente de ceartă, ca orice copii. Jayden e pictor şi în câteva ore va avea o expoziţie importantă, iar eu sunt aici... în fine, sunt mândră de el.

— Regreţi că te afli aici, Caitlyn?

— Doar puţin... să văd Barcelona e un vis devenit realitate pentru mine... a mărturisit ea privindu-l, observând o urmă de mister în privirea lui.

— E bine atunci când visele devin realitate, aşa e?

— Da...

— Care e visul tău, Cole? Dacă poţi să-mi spui, desigur...

Scanned with CamScanner

— Să am succes în afaceri, dar mai mult decât atât, îmi doresc să întâlnesc femeia potrivită pentru mine... e atât de greu să reușesc în privința asta, mai ales atunci când constat că femeile din preajma mea sunt interesate de situația mea financiară și mai puțin de mine...

— Și bărbatul potrivit e greu de găsit, Cole. Mai ales că majoritatea sunt preocupați să bifeze cât mai multe cuceriri pe lista lor. Oricum, bărbații chiar au o listă sau doar așa se spune? Tu ce crezi? l-a întrebat ea, aducându-și aminte de fostul ei iubit.

— Nu i-am întrebat, dar eu nu am așa ceva... nu privesc femeile astfel, oricât de straniu ar părea, i-a spus Cole, privind-o cu seriozitate, lucru ce a surprins-o.

Caitlyn s-a așezat mai bine pe scaun, concentrându-se la peisajul pe care îl vedea pe geamul mic. Parcă nu își mai găsea locul, în timp ce Cole continuase să citească relaxat. Nu putea înțelege capacitatea aceea masculină a acestora de a rămâne indiferenți, chiar și când spuneau ceva important. Mai devreme, i-a simțit privirea pătrunzătoare și serioasă în timp ce i-a vorbit, iar acum era la fel de relaxat ca de obicei. În mod sigur era ceva ciudat la Cole, și-a spus ea, privindu-l pe furiș. Părea că nimic nu îl putea scoate din starea lui obișnuită. Afișa o masculinitate în stare brută, dar fără să se sinchisească de asta. Era tipul acela de bărbat conștient de puterea lui de atracție, fără să caute

să iasă în evidență, așa cum o făceau alții. S-a uitat din nou pe geam, mustrându-se în sinea ei. De când Cole reprezenta o temă de gândire pentru ea?

Câteva minute mai târziu, când și-a întors capul spre el, l-a surprins dormind. Arăta atât de frumos chiar și astfel, s-a gândit ea, recunoscând cu greu asta. În fond, a observat asta de când îl văzuse în aeroport. Nu era ceva greșit să admită că un bărbat era frumos. Totul era să se limiteze la asta. Caitlyn închise ochii, sperând să adoarmă și să rămână astfel până când ajungeau la destinație.

— Cole, trezește-te. Am ajuns, i-a spus Caitlyn vorbind mai încet, întinzându-și ușor brațele.

Cole a deschis ochii și s-a ridicat apoi de pe scaun.

— Ai nevoie de ajutor cu bagajul? a întrebat-o el politicos.

— Nu, mulțumesc, dar doamna Grace ar putea avea nevoie...

— Bine, mă ocup de asta, i-a spus Cole, făcându-i loc să treacă, după care a urmat-o, ducând atât bagajul său, cât și pe cel al femeii în vârstă.

Cu toții au mers apoi la microbuzul care îi aștepta în parcarea aeroportului. Și-au așezat bagajele, după care și-au ocupat locurile în funcție de preferințe.

— Cred că e rândul meu să stau lângă tine, Caitlyn, i-a spus Declan zâmbind.

— Desigur, ia loc, i-a răspuns ea, făcându-i loc să se așeze pe locul de lângă geam. A rămas în picioare câteva minute, adresându-se grupului.

Scanned with CamScanner

Șoferul a pornit motorul, plecând din aeroport în timp ce Caitlyn a început să le vorbească celor din grup despre orașul pe care îl vizitau.

— Vom merge pentru început la pensiunea în care vom fi cazați, iar apoi vom lua prânzul acolo. Mai târziu vom începe să vizităm tot ceea ce are mai frumos acest oraș minunat. Vă doresc o excursie cât mai frumoasă și fie ca la finalul acesteia să rămânem cu amintiri frumoase, le-a spus ea zâmbind.

— Dacă vrem să vizităm ceva pe cont propriu se poate? a întrebat-o doamna în vârstă.

— Sigur, dar să mă anunțați înainte. Aș prefera să rămânem cât mai grupați, pentru a evita să ne pierdem unii de ceilalți și să ne rătăcim. Vestea bună este că avem plajă foarte aproape de pensiune pentru cine își dorește să se bronzeze sau să se relaxeze. Dacă aveți întrebări vă rog să nu ezitați să mi le adresați, pentru a evita orice nelămuriri. Am venit aici să ne bucurăm de acest oraș și exact asta vreau să facem, a adăugat Caitlyn, după care s-a așezat pe locul ei. Se simțea nerăbdătoare să vadă tot ceea ce se putea vedea din orașul care a atras-o mereu ca un magnet.

— Domnișoară Dorman?

— Da, draga mea, i-a spus Caitlyn uneia dintre triplete, care venise lângă ea.

— Avem voie să mâncăm în microbuz?

— Sigur că da, i-a răspuns ea zâmbind.

— Mulțumesc fiindcă ați avut grijă de mine în avion. Mă simt mult mai bine și știu ce am de făcut când mă voi întoarce din nou în avion...

— Nu ai pentru ce și mă bucur că te simți mai bine.

— Nu-i așa că veți veni cu noi la plajă? Sunteți foarte drăguță și ne place să vă avem prin preajmă, i-a mai spus aceasta.

— Da, voi veni. Și eu de-abia aștept să stau la soare, i-a zis Caitlyn privind-o cu drag, în timp ce adolescenta se îndrepta bucuroasă spre locul ei.

— Chiar suntem norocoși să te avem drept ghid, Caitlyn, i-a spus Declan, zâmbitor.

— Mulțumesc...

— Ți-a plăcut tabloul?

— Da, foarte mult, mulțumesc, i-a răspuns ea amabilă.

— Cum ai rezistat să stai atâtea ore lângă Cole, după cum s-a comportat cu tine? E un misogin, care nu știe să aprecieze o femeie frumoasă...

— Până la urmă s-a dovedit că nu e chiar atât de rău... a apreciat Caitlyn, sinceră.

În microbuz era o atmosferă veselă. Mulți pasageri au început să cânte în același timp cu ceea ce se auzea la radio, iar câteva locuri mai în spate, Cole răsfoia din nou o revistă de afaceri, încercând să pară concentrat, însă la fel ca în alte dăți când nu reușea să facă asta și se gândea la altceva, cifrele îi treceau prin fața ochilor fără să îi spună ceva.

Scanned with CamScanner

— E frumoasă, nu-i așa? l-a întrebat doamna în vârstă.

— Cine?

— Caitlyn. Nu-mi spune că nu ai observat...

— Nu chiar... a încercat el să nege, ignorând imaginea care îi apăruse în minte cu ea adormită în brațele lui, în avion.

— Minți. Voi, tinerii, observați asta prima dată când vă uitați la o femeie.

— Sunteți sigură? i-a zis Cole, zâmbind. Bătrânica era simpatică și avea spirit de observație.

— Tinere, sunt într-atât de matură încât să-mi dau seama de unele lucruri...

— Dacă spuneți așa, nu vă pot contrazice...

— Mai bine ai lăsa revista aia și ai face ceva, până nu o face blondul ăla, frumos de altfel, dar prea lipicios. Nu-mi place pentru ea. Tu, în schimb...

— Doamnă... aveți o imaginație delicioasă și bogată... i-a spus Cole, încurcat. El, care era de neînduplecat atunci când era vorba de domeniul său de activitate, se simțea ușor intimidat de cuvintele unei bunicuțe.

— Mi s-a mai spus. Mai vedem noi la finalul excursiei cum vor sta lucrurile... l-a provocat ea zâmbind, convinsă că avea dreptate.

Cole a zâmbit, lăsând totuși revista deoparte, concentrându-se asupra peisajului. A observat la un moment dat faptul că Caitlyn râdea la ceva ce i-a spus Declan și și-a întors privirea spre geam.

Nu era treaba lui ce făcea ea și nici cu cine petrecea timpul. Și totuși, vorbele bătrânicii îl urmăreau mai mult decât voia să admită.

Mai târziu, odată ajunși la pensiune, fiind îndrumați de administrator, cu toții s-au instalat în camerele lor. Caitlyn era încântată: camera ei arăta superb, fiind decorată în culori calde, și niște uși mari care dădeau spre balconul de unde avea vedere la mare. Întrucât mai avea o oră la dispoziție, a făcut un duș revigorant, după care a îmbrăcat o rochie lejeră, lungă, de culoarea mării, care îi evidenția părul blond. Și-a pus nișteCercei lungi, care aveau în capăt niște globulețe mici, albastre. S-a privit cu admirație în oglindă: era gata să coboare să ia prânzul alături de cei din grup.

A coborât scările cu grație, pășind cu atenție spre sala unde se aflau ceilalți. I-a privit pe cei din grupul ei, care se aflau deja la mese. Toți vorbeau și savurau preparatele culinare apetisante. Văzând mai multe locuri libere, s-a așezat lângă doamna în vârstă, moment în care Declan a venit lângă ea.

— Arăți minunat, Caitlyn, i-a spus acesta zâmbind, privind-o cu îndrăzneală.

— Mulțumesc, Declan. Poftă bună!

— La fel și ție... cu siguranță voi avea... i-a zis el, apropiindu-și chipul de al ei, timp de câteva secunde.

— Pot să mă așez aici, lângă voi? i-a întrebat Cole, privindu-i pe cei de la masă, însă stăruind asupra femeii blonde.

Scanned with CamScanner

— Desigur, Cole. Ia loc, l-a invitat Caitlyn, observând ținuta lejeră pe care o avea acesta. Purta pantaloni scurți și tricou, ceva cu totul diferit față de costumația rigidă pe care o avuse în timpul zborului.

— Mulțumesc, i-a răspuns Cole, așezându-se pe scaunul de lângă ea. A început apoi să mănânce, dialogând uneori cu cei care se mai aflau lângă el.

— Mâine începem să vizităm câteva dintre obiectivele turistice de aici, dar până atunci, toată lumea are program liber. Eu una, voi merge la plajă împreună cu tripletele. M-au rugat să le însoțesc, a anunțat Caitlyn așezând tacâmurile pe masă, terminând de mâncat.

— Primiți și însoțitori? a întrebat Declan, zâmbind.

— Da. Oricine e binevenit, i-a răspuns Caitlyn, amabilă. Mă scuzați, eu merg să le anunț pe cele trei surori că urmează să mergem, a adăugat ea, ridicându-se de la masă.

În câteva minute, Caitlyn a ajuns pe plajă, însoțită de cei din grup. Acolo, le-a ajutat pe cele trei surori să își aranjeze păturile, după care a uns-o cu loțiune de plajă pe doamna Grace, fiind rugată de aceasta. A făcut apoi fotografii împreună cu membrii grupului, după care a mers câțiva pași mai departe, căutându-și un loc potrivit unde să stea.

Câteva minute mai târziu, Caitlyn și-a dat rochia jos, cu oarecare ezitare, rămânând în costumul de baie albastru, din două piese. S-a întins pe

prosopul ei, privind în jur cu entuziasm. Simțea că nu poate să fie mai fericită de atât, însă știa că nu era chiar așa. Mâine, dar și în celelalte zile, când va vedea frumusețile orașului, va fi și mai fericită. A închis ochii, inspirând adânc aerul fierbinte de pe plajă, bucurându-se că aceasta nu era foarte aglomerată la ora aceea.

Simțind o umbră chiar deasupra ochilor, deschise ochii aproape imediat. Era Cole, care rămăsese numai în șort și o privea într-un mod misterios, neștiind la ce să se aștepte din partea lui.

— Ce faci? l-a întrebat ea imediat, regretând că folosise tonul acela dominator.

— Asta e evident: fac ce face toată lumea de pe plajă: încerc să mă bucur de soare... i-a răspuns el, așezându-se lângă ea.

— Și eu încercam...

— În felul ăsta, fără să folosești o loțiune specială pentru plajă? i-a zis el, zâmbind.

— Eram atât de absorbită de peisaj, încât am uitat de asta... oricum, ai dreptate. Merg să rog pe una dintre triplete să mă ajute, i-a spus ea, ridicându-se în șezut. Numai atât reușise, căci fusese prinsă ușor de braț.

— Așteaptă... unde e Declan? Sau ar trebui să spun umbra ta? Cel puțin așa se comportă... s-a justificat el, eliberându-i brațul.

— A zis că merge să ia înghețată. Numai ce a plecat... și nu e umbra mea, nimeni nu e... i-a răspuns ea categorică.

Scanned with CamScanner

— Și a pierdut el ocazia de a te ajuta cu loțiunea... nu pot să cred...

— Te-aș ruga să nu mai faci astfel de remarci. Încerc să mențin un echilibru în grup și nu am nevoie de astfel de vorbe...

— Admir asta, dar îți pot garanta că Declan e altfel decât vrea să pară la prima vedere.

— Asta o spune cel care m-a privit cu neîncredere încă din prima clipă... pot să-mi port singură de grijă, Cole, i-a spus ea indignată de atitudinea lui. Nu voia decât să stea ore întregi la soare, fără niciun fel de probleme stresante.

— Recunosc că am fost puțin cam nepotrivit, cum îți place ție să spui, dar am trecut peste asta, nu? a întrebat-o el, încercând să o privească într-un mod cât mai serios și cuminte. Oare când făcuse el asta cu vreo femeie... s-a întrebat în gând.

— Sper că da, i-a zis ea, uitându-se în geanta de plajă după loțiune. A scos-o de acolo și a început să se ungă singură, atât cât ajungea, pe spate, dar și pe abdomen. L-a privit cu severitate când a observat că el se uita cam prea atent la ce făcea ea, zâmbind când a văzut că l-a făcut să întoarcă privirea spre mare, moment în care și-a pus o cantitate de loțiune și pe gât, dar și în zona decolteului.

— Cred că în partea de sus a spatelui nu poți ajunge de una singură, a estimat Cole luându-i loțiunea din mână, cu un zâmbet în colțul buzelor.

Caitlyn și-a îndreptat spatele, privind marea, încercând să ignore atingerea mâinilor lui pe

spatele ei. După aproape un minut s-a întors spre el, privindu-l cu hotărâre.

— Cred că e de ajuns, Cole.

— Vezi? Cum poți să te relaxezi dacă ești atât de încordată? a întrebat-o el, revenind la locul lui pe pătură și înapoindu-i loțiunea.

— Chiar eram relaxată, până mai devreme... i-a spus ea întinzându-se pe pătură și punându-și ochelarii de soare pe ochi. Era uimită că starea ei de încordare era din cauza lui. După câteva secunde și-a ridicat ochelarii, privindu-l, neputându-se abține. El stătea în șezut, cu fața către mare, de parcă ar fi scrutat orizontul. În mod sigur, misterul era o a doua natură a lui, a constatat ea, la fel cum a realizat că se simțea diferit în preajma celor doi bărbați tineri din grup. Dacă Declan îi dădea o stare de intimidare, făcând-o să îi vorbească într-un mod cât mai amabil, Cole îi dădea o altfel de stare, una pe care nu și-o putea defini cu exactitate, iar asta nu era pe placul ei. Știuse mereu în ce categorie să încadreze unele lucruri, însă acum se afla în fața unei dileme.

Caitlyn s-a ridicat, stând la fel ca el, privind marea liniștită.

— Vrei să mergi în apă, nu-i așa? a întrebat-o el, privind-o rapid.

— Da. Cred că asta vrem cu toții când ajungem la mare, i-a răspuns ea entuziasmată. Tu nu vrei să înoți?

— Nu, stau bine aici, i-a spus el, încruntându-se ușor.

Scanned with CamScanner

Caitlyn l-a privit surprinsă de schimbarea lui de dispoziție. Dacă, de cele mai multe ori, el era zâmbitor și relaxat, în acele momente era ușor neliniștit, în opinia ei. S-a ridicat de pe pătură și a mers încet spre apă, bucurându-se de senzația oferită de apa care îi acoperea picioarele, iar apoi întreg trupul. Era minunat să se simtă astfel, dar și să observe ceea ce făceau cei din grupul ei. Cele două cupluri înotau în mare, nu departe de mal, iar surorile triplete se bucurau de acele momente, stropindu-se cu apă. Numai Cole și doamna Grace au rămas pe plajă, iar Declan nu se vedea nicăieri. Asta o neliniștea puțin. Trebuia să se întoarcă de ceva timp cu înghețată pentru ea, dar și pentru alți doritori din grup.

Caitlyn s-a bucurat numai câteva minute de răcoarea pe care i-o oferea marea, căci s-a decis să meargă să îl caute pe Declan. Știa că e un adult capabil să aibă grijă de el însuși, însă ea era responsabilă de cei din grup și nu putea ignora asta. A revenit pe plajă și și-a luat rochia pe ea, sub privirile curioase ale lui Cole. A mers apoi lângă doamna Grace, lăsându-i geanta în grijă.

— Unde mergi? a întrebat-o Cole, apărând deodată în spatele ei.

— Îl caut pe Declan. Trebuia să se întoarcă până acum... i-a explicat ea, întorcându-se spre el.

— Vin cu tine, i-a zis el pe un ton care nu admitea vreun refuz.

— Bănuiam eu că băiatul ăla va aduce numai probleme, a intervenit doamna Grace, făcându-și aer cu evantaiul pe care îl flutura de zor.

— Doamnă Grace, să nu gândim așa. Poate s-a întâmplat ceva... i-a răspuns Caitlyn, încercând să fie diplomată.

— Da, așa e. Se întâmplă că ești prea încrezătoare în oameni și nu toți merită asta din partea ta, i-a reproșat Cole, privind-o serios.

Caitlyn l-a privit cu severitate, înaintând apoi spre terasele aflate la câțiva metri mai departe. S-a uitat în jurul ei, încercând să-l repereze în mulțime, conștientă de faptul că era urmată îndeaproape de Cole.

— Ia uite-l pe Declan al tău, cât e de preocupat de înghețata voastră, i-a spus Cole, apropiindu-se de o masă, acolo unde Declan stătea cu o sticlă de bere în față.

— Probabil a vrut să se răcorească puțin și a întârziat, dar pare în regulă. Declan! l-a strigat Caitlyn, apropiindu-se de el. Haide să mergem, ceilalți ne așteaptă, i-a cerut ea, punându-i mâna pe umăr, moment în care Declan și-a ridicat privirea spre ea.

— Ia te uită, cine a venit să mă caute... nici mai mult nici mai puțin decât frumoasa grupului...

— Declan, haide să mergem, ai nevoie să te odihnești puțin... l-a sfătuit Caitlyn, observând că el avea niște ochi cam strălucitori. Pare că a băut puțin cam mult... i-a zis ea lui Cole.

Scanned with CamScanner

— E beat, Caitlyn. Hai să-l ducem de aici, i-a spus el, ridicându-l de pe scaun.

— Hei, de ce ai venit și tu? Puteam foarte bine să merg cu ea în cameră, i-a zis Declan, râzând, în timp ce mergea împleticindu-se.

— Ai putea să taci, Declan. Te avertizez: nu așa se vorbește cu o femeie... i-a cerut Cole, simțindu-se puțin nervos.

Caitlyn a ridicat o sprânceană, surprinsă de atitudinea lui Cole, dar a venit de partea cealaltă și l-a susținut, dorindu-și să ajungă cu bine în camera lui, iar Declan să se odihnească și să își revină.

După câteva zeci de minute, Caitlyn și Cole au ajuns în sfârșit cu Declan până în camera lui, așezându-l în pat.

— Stai cu mine, Caitlyn. Vreau să te sărut, știi asta... vino lângă mine, a invitat-o Declan, luând-o de mână.

— Declan, te rog... nu ești tu însuți, sunt convinsă de asta. Încearcă să dormi, te vei simți mai bine mai târziu... l-a oprit ea, încercând să își elibereze mâna, în timp ce Cole îi privea fulgerător.

În momentul în care Declan a luat-o de mână, aducând-o mai aproape de el, Cole a reacționat. A luat-o pe Caitlyn de acolo, ducând-o în camera ei.

— Ce credeai că faci acolo, Caitlyn? a întrebat-o el, închizând ușa și luând-o de braț, privind-o cu înverșunare.

— Eu nu am făcut nimic, Declan a...

— Exact. Ai impresia că se poate discuta cu cineva care a băut? Dacă erai singură cu el? Te-ai gândit o clipă la asta?

— Eu... nu. Am vrut doar să fac un lucru bun, nu înțeleg de ce îmi spui toate astea... i-a explicat ea intrigată, eliberându-și brațul din mâna lui.

— Tocmai. Un lucru bun pentru el, dar periculos pentru tine. Ar trebui să fii mai atentă la cei din jurul tău, Caitlyn, fiindcă nu se știe ce surprize îți pot rezerva...

— Mulțumesc pentru sfat. Acum cred că voi merge pe plajă, să mai recuperez ceva din ziua asta. Nu sunt proprietatea nimănui, așa că nu vreau să mai pui mâna pe mine, Cole!

— Să înțeleg că lucrul ăsta e rezervat pentru Declan... nicio problemă, nu am de gând să mă amestec între voi... ești liberă să faci ce vrei, Caitlyn. Mulțumită?

— Foarte. Să ai o zi plăcută, Cole... i-a urat ea, zâmbindu-i, deși îi venea să-i șteargă zâmbetul de pe chip. S-a întors să plece, însă s-a trezit în brațele lui Cole, care a început să o sărute apăsat la început, iar apoi tot mai blând, însă într-un fel tulburător, făcând-o să își întredeschidă buzele, uitând de tot ceea ce exista în jurul ei. Îi explora buzele și gura într-un mod amețitor, îndrăzneț, supunând-o voinței lui timp de câteva minute, desprinzându-se apoi de ea, gemând ușor, nefiindu-i ușor să o facă. Ieșise apoi în grabă din camera ei, trântind ușa, lăsând-o fără cuvinte.

Scanned with CamScanner

Caitlyn a clipit de câteva ori pentru a-și reveni în urma sărutului. Oricât de imoral ar fi fost ceea ce îi făcuse el, recunoștea în sinea ei că Oliver nu o sărutase niciodată astfel, făcând-o să se simtă cu totul lipsită de apărare și de voință. Pur și simplu nu mai fusese capabilă să gândească mai devreme, când buzele lui Cole au gustat-o ca pe cel mai dulce aliment posibil. S-a așezat pe pat, conștientă că tremura. Ar fi trebuit să nu acorde importanță acelui moment, însă fusese unul minunat. Acum știa că domnul om de afaceri săruta foarte bine, iar efectul pe care îl avea era devastator. Cu siguranță, femeile erau înnebunite după el și pe bună dreptate. A închis ochii, rememorând sărutul, roșind, neștiind cum îl va putea privi în ochi atunci când îl va revedea. Nu era o puștoaică, însă nici nu era adepta acestor lucruri, a săruturilor cu bărbați pe care abia îi cunoștea. Nu prevăzuse așa ceva. Nu îl prevăzuse pe Cole Darden în planurile ei, iar asta o neliniștea. Trebuia să își revină, înainte de a fi prea târziu.

Caitlyn a deschis ochii, după care a mers din nou pe plajă. Nu avea de gând să se ascundă în camera ei pentru tot restul sejurului. A strâns indignată din ochi când l-a văzut pe Cole stând la locul lui de mai devreme, de lângă ea, dar și-a făcut curaj și s-a așezat pe pătură, încercând să-l ignore.

Cole a privit-o cu atenție și timp de câteva secunde niciunul nu fusese capabil să spună vreun cuvânt.

— Ai de gând să faci plajă așa, cu rochia pe tine? a întrebat-o el, într-un târziu.

Caitlyn nu i-a răspuns, însă și-a dat rochia de pe ea, răsuflând ușurată fiindcă el se uita din nou spre mare. S-a întins apoi pe pătură, închizând ochii, sperând ca el să nu-i mai spună nimic. Se simțea și așa destul de expusă în costum de baie, însă voia să treacă peste asta și să se bucure de momentele acelea, doar de asta își dorise să ajungă acolo.

Seara, Caitlyn alesese să cineze în camera ei, de una singură. Nu se simțea în stare să facă față companiei altor persoane și nici să vadă pe cineva în mod special. Mai târziu, a adormit destul de greu, gândindu-se la toate întâmplările din ziua aceea.

— Capitolul 3 —

În ziua următoare, Caitlyn și-a condus grupul în vizită la Catedrala Sagrada Familia. Construcția era una impozantă și deosebită, iar exteriorul fascina la fel de mult ca interiorul acesteia. S-a așezat în fața grupului și a început să ofere informații despre obiectivul turistic în fața căruia se aflau.

— Catedrala a fost realizată în conformitate cu proiectul realizat de arhitectul Antoni Gaudi, într-un stil modernist, care se orienta în direcția găsirii formelor din natură. Este o minunată

Scanned with CamScanner

bijuterie arhitecturală începută în anul 1882, dar încă nefinalizată. Catedrala are trei mari fațade, care domină exteriorul. Turnul clopotniță atinge 170 metri, fiind cel mai mare turn clopotniță construit vreodată. Vârful unui turn simbolizează pomul vieții, împodobit cu porumbei zburând l... beri. Se poate vizita cripta unde este înmormântat Gaudi, cât și un muzeu care vorbește despre istoria arhitectului și a mărețului proiect. Vizitatorii care doresc să urce în turn, sunt nevoiți să urce circa 350 de trepte în spirală. Haideți să intrăm, i-a invitat ea încântată și la fel de dornică să pătrundă în interiorul catedralei, încercând să ofere informații cât mai succinte, pentru a nu deveni plictisitoare, însă dacă cineva o întreba ceva, îi răspundea cu amabilitate.

Odată ajunși în interior, cei din grup s-au risipit în diverse direcții, observând fascinați frumusețea construcției.

Caitlyn s-a oprit pe loc, uitându-se în jurul ei, captivată de ceea ce vedea. Catedrala era într-adevăr un loc ce merita vizitat. Își simțea propria inimă bătându-i mai puternic datorită emoției de a se afla în acel loc încărcat de istorie. Ferestrele erau uriașe și puțin curbate, fiind completate de vitralii cu modele deosebite care lăsau lumina să pătrundă nestingherită în interior. Liniștea pe care o simțea în timp ce se afla acolo o copleșea, emoționând-o până în adâncul inimii. Catedrala era imensă, deosebit de încăpătoare și de frumoasă. Într-un cuvânt, era magnifică.

Ea s-a rugat apoi în tăcere, timp de câteva minute, după care a mers împreună cu grupul la o terasă din apropiere.

Cu toții vorbeau în timp ce admirau frumusețea străzilor și a clădirilor, bucurându-se de gustul celebrelor tortilla și churros, dar și a altor preparate culinare delicioase, cum ar fi paella cu pui, supă de chorizo sau gazpacho, un alt tip de supă, specific tradițional.

Caitlyn a cerut renumita sangria roșie, o băutură care conține vin roșu, lichior de portocale, apă minerală, dar și diverse fructe tăiate felii. Simțind gustul bun al acesteia, a constatat că a făcut o alegere foarte bună. Era încântată de felul prietenos al spaniolilor, de muzica lor, de limba pe care o vorbeau, de tot ceea ce avea legătură cu acel popor latin. În ceea ce privea muzica, avea impresia că au un stil unic de a îmbina cuvintele pentru a face niște melodii care ajungeau direct la inimă.

A petrecut astfel câteva ore de relaxare alături de cei din grup, ținându-se la distanță de Cole, dar și de sportivul Declan pe cât posibil.

Mai târziu, în timp ce a coborât la barul pensiunii pentru a bea o limonadă rece, Caitlyn a fost surprinsă să-l vadă pe Declan așezându-se lângă ea.

— Pot să îți țin companie, Caitlyn? a întrebat-o Declan, privind-o cu atenție.

— Da, desigur... te plictisești, Declan?

— Da, și m-am gândit să vin aici să-mi treacă timpul într-un mod mai plăcut. Numai ce am intrat

Scanned with CamScanner

și te-am văzut. Ascultă, Caitlyn, vreau să îți ofer scuzele mele pentru orice aș fi spus sau făcut ieri. Știu că nu am avut un comportament potrivit, și asta numai din câte îmi aduc aminte, vag oricum... — Scuze acceptate, Declan. Nu vreau să existe sentimente negative între mine și vreun membru din grup. Nu asta îmi doresc de la această excursie. Vreau ca totul să fie bine, înțelegi? l-a întrebat ea, privindu-l înțelegătoare, mai ales că el părea atât de sincer.

— Înțeleg și voi face tot posibilul să nu te mai pun într-o situație jenantă... i-a promis el, privind-o, simțindu-se cuprins de remușcări.

— Bine. Hai să nu mai vorbim despre asta, bine? Mai bine mi-ai spune cum ți s-a părut ziua de azi.

— Frumoasă, dar asta datorită ție, Caitlyn. Scuze, nu mă pot abține, ești atât de frumoasă încât orice bărbat ar vrea să fie cu tine, am vrut doar să-ți spun asta... ai o vulnerabilitate și un fel de a fi care cucerește... i-a mărturisit Declan, privind-o cu sinceritate.

— Declan... mulțumesc pentru cuvintele frumoase, dar te rog... nu vreau să îmi mai spui astfel de lucruri... nu e potrivit și nu mă simt în regulă să le aud... bine?

— Bine, cum vrei tu... oricum, voiam doar să știi că nu am mai întâlnit o femeie ca tine: frumoasă și inteligentă... e un lucru rar și deosebit, a admis el, privind-o misterios.

— Mulțumesc... hai să toastăm pentru lucrurile rare și deosebite atunci... i-a propus ea, zâmbitoare.

Cei doi au ciocnit paharele, iar câteva minute mai târziu, Caitlyn a ieșit afară, simțind nevoia de aer curat. Era o noapte senină, cu lună plină și cu un cer plin de stele. Și-a sprijinit palmele de lemnul terasei și a inspirat adânc, închizând ochii. Își dorea să se simtă mereu atât de relaxată și fericită. Și totuși, un gând tulburător îi spunea că lipsește ceva, un singur lucru ce ar putea completa starea ei, lucru care o neliniștea și o atrăgea în aceeași măsură: dragostea. Acel sentiment unic, ce putea aduce fericire, dar și tristețe în viața cuiva, și totuși atât de căutat, blamat și adorat în același timp. Chintesența întregii existențe umane.

— Vrei să stai acolo toată noaptea?

Caitlyn a tresărit și s-a întors.

— Cole, m-ai speriat... i-a spus ea, încercând să își recapete suflul. Ce faci aici?

— Mă plimbam. Te-am văzut mai devreme, la bar, cu Declan... cum de nu e aici, cu tine?

— Mă urmărești? l-a întrebat ea indignată.

— Nu. Pur și simplu eram acolo și v-am văzut, atât, iar apoi, fiindcă am văzut că el a plecat și tu ai venit aici, singură, m-am gândit să văd dacă ești bine, asta e tot... i-a explicat Cole, înaintând spre ea.

— Sunt bine, de ce nu aș fi?

Scanned with CamScanner

Caitlyn l-a privit temătoare în timp ce el venea spre ea. Făcea ca spațiul dintre ei să devină tot mai mic, iar asta nu era bine...

— Ce e, credeai că nu am să mai îndrăznesc să îți vorbesc după ziua de ieri? a întrebat-o el, mângâindu-i umărul timp de câteva secunde, până când ea făcuse un pas înapoi.

— Cole... eu... nu vreau să vorbim despre asta, i-a cerut ea, simțindu-se jenată, dar privindu-l totuși, încercând să facă abstracție de faptul că arăta cuceritor în cămașa aceea albastră, cu mânecă scurtă și blugii negri. Cu siguranță, el putea da farmec oricărui obiect vestimentar, însă nu își putea permite să se gândească prea mult la asta.

— Bine, atunci. Dacă nu vrei să vorbim, ai putea face totuși ceva penru mine...

— Ce?

— Dansează cu mine, Caitlyn. E o noapte frumoasă ce merită încheiată într-un mod la fel de frumos, a rugat-o Cole, privind-o cu seriozitate.

— Nu cred că ar trebui... i-a zis ea, încercând să evite orice apropiere dintre ei.

— E doar un dans, Caitlyn. Dansul nu a făcut rău nimănui. Numai dacă...

— Dacă ce?

— Dacă nu cumva ți-e teamă de asta... de noi... de ce s-ar putea întâmpla dacă îmi permiți să mă apropii prea mult, nu-i așa?

— Cole... nu ne cunoaștem decât de vreo două zile. Nu sunt genul de femeie care se sărută și dansează cu bărbați pe care de-abia îi cunoaște.

— Ceva îmi spune că ai dreptate, însă aș vrea să încerci, Caitlyn. Știu că e o situație puțin ciudată, însă suntem doi adulți care pot să facă anumite lucruri, chiar dacă la prima vedere par neobișnuite. Suntem atrași unul de celălalt, nu poți nega asta...

— Oprește-te. Nu sunt... nu pot fi atrasă de tine... iar pentru mine, lucrurile nu sunt atât de simple, i-a spus ea, încrucișându-și brațele.

— Tremuri, Caitlyn. Încerci să te opui propriilor emoții, însă nu trebuie să faci asta. Tot ce îmi doresc pentru seara asta e să dansez cu tine, a lămurit-o el, privind-o cu sinceritate, luând-o de mână.

— Dacă fac asta, mă lași să plec apoi, nu? l-a întrebat Caitlyn, conștientă de puterea lui de atracție. Era fermecător și zâmbitor, însă ea avea inima frântă și nu era potrivit să își dorească un bărbat lângă ea, atât de repede. Inima ei era atât de fragilă, deși încercase mereu să ascundă asta.

— Numai dacă vrei... suntem doar doi străini într-o noapte perfectă, înstelată și misterioasă.

Ce poate fi mai incitant decât asta? De ce să complicăm totul, punând întrebări? Mai bine ne-am bucura de ceea ce ne dorim și avem acum, de un simplu dans. Clipele perfecte și unice sunt atât de greu de găsit și de păstrat... i-a mărturisit Cole, trecându-și mâna prin părul ei, așezându-i o șuviță de păr blond după ureche. Dacă ceva e menit să se întâmple, se va întâmpla oricât ne-am opune...

Scanned with CamScanner

— Cole... l-a oprit ea surprinsă.

— Ești în siguranță cu mine, Caitlyn, îți promit... a asigurat-o el, mângâindu-i mâna.

Caitlyn l-a urmat apoi înăuntru, încercând să își elibereze mintea de orice gând. Într-o oarecare măsură, îi dădea dreptate lui Cole. De ce să strice totul, gândindu-se prea mult la consecințe, își spuse, încercând să se împace cu sine însăși. Ceva în ea avea încredere în el. Nu știa cum și de ce, însă așa stăteau lucrurile. Poate că era timpul să accepte unele lucruri în viața ei așa cum veneau, fără să încerce să le controleze.

Cole a adus-o lângă el, punându-și palmele pe talia ei, privind-o neîncetat. Nu reușise să își ia gândul de la ea de când o sărutase. A lipit-o de pieptul lui, simțindu-i formele feminine, îmbătându-se cu aroma parfumului ei dulce. A îndrăznit apoi puțin mai mult, lipindu-și capul de chipul ei și mângâindu-i ușor spatele. Îi simțea pielea fină a obrazului și făcuse un efort pentru a se abține să o sărute. O dorea cu o intensitate care îl copleșea și îl nedumerea chiar și pe el.

O simțea tremurând ușor în brațele lui, în timp ce dansau, iar acest lucru îl făcea să își dorească să o protejeze de orice i-ar fi putut cauza suferință. L-a năucit încă din prima clipă în care a văzut-o, iar asta era ceva total nou pentru el. Auzise de atâtea ori vorbindu-se despre dragostea la prima vedere, însă nu acordase atenție acestui lucru, convins de

faptul că nu i se putea întâmpla asta vreodată. Și totuși, dansa, simțind niște lucruri inexplicabile pentru o femeie incredibil de frumoasă, pe care numai ce o cunoscuse, dorindu-și cu ardoare ca ea să îl accepte în viața și în inima ei.

Caitlyn s-a lăsat în voia lui, simțindu-și trupul tremurând de emoție și de o tulburare exaltantă. Îi plăcea felul posesiv, dar dulce în același timp, în care Cole o ținea în brațe. Îi oferea un sentiment special, unul pe care i-ar fi plăcut să-l simtă mai des.

Când melodia s-a terminat, Cole a sărutat-o cu blândețe, aproape de buze.

— Vino. Te conduc până în camera ta, i-a șoptit el, luând-o de mână.

Caitlyn l-a urmat, având sentimentul că îl putea urma până la capătul lumii, într-atât de multă încredere îi inspira.

Odată ajunși în fața ușii camerei ei, Cole a îmbrățișat-o, privind-o cu o căldură copleșitoare.

— Caitlyn, nu sunt orb. Știu că ai nevoie de timp, și îți voi oferi asta, însă mi-ar plăcea ca și tu să mă lași să te sărut în fiecare seară, zilele astea, dar și când ne vom întoarce în Florida. Nu te vreau doar pentru câteva zile, frumoaso. Doar un sărut, o dată pe zi. Nu e mare lucru, nu? Numai dacă nu cumva îți vei dori mai mult, fiindcă dacă e așa, te rog să-mi spui, sau și mai bine, te rog să mă faci să simt asta. Spune-mi că pot să te sărut... a rugat-o el, mângâindu-i chipul, fascinat de ea.

Scanned with CamScanner

Caitlyn a încercat să spună ceva, însă cuvintele i s-au oprit în gât. A reușit numai să îi facă un semn aprobator din cap, pentru ca apoi să închidă ochii, lăsându-se sărutată în felul acela care îi stârnea simțurile. Și-a ridicat brațele și le-a pus în jurul gâtului lui Cole, lăsându-se sedusă timp de câteva minute. Avea atâta nevoie să creadă în el, în cuvintele lui frumoase, dar și în iubire...

După minute în șir în care a sărutat-o intens, Cole s-a desprins cu greu de ea, conștient de cât de dificil îi era să facă asta.

— Și acum, spune-mi că nu ai fi vrut ca Declan să fi fost în locul meu, am nevoie să te aud spunând-o...

Caitlyn l-a privit surprinsă, însă i-a răspuns, în cele din urmă, găsindu-și curajul și cuvintele.

— Nu îmi doresc o astfel de apropiere cu Declan, Cole. Din moment ce sunt cu tine aici, asta nu poate însemna decât un singur lucru, nu crezi?

— Bine, am înțeles. Scuze, ți-am cerut asta din cauza unui acces de orgoliu de moment, însă ceea ce spui e logic și mă bucur că simți astfel. Noapte bună, Caitlyn! Ne vedem mâine, i-a zis Cole, sărutându-i mâna, după care a plecat, simțindu-se fericit, însă și îngrijorat în același timp, având un motiv serios. Nu știa cum va reacționa ea când va afla adevărul, însă în mod sigur își dorea să o convingă să rămână alături de el.

— Capitolul 4 —

După opt zile...

În timp ce era în avion în drum spre casă, Caitlyn stătea sprijinită de umărul lui Cole. Era puțin obosită, dar zâmbitoare. Vizitase zilele acestea diverse obiective turistice renumite, printre care: Parcul Guell, Casa Mila, Casa Batllo, bulevardul Las Ramblas, Monumentul lui Columb, Catedrala La Seu, Acvariul din Barcelona, Muzeul Pablo Picasso, dar și stadionul Camp Nou împreună cu Muzeul FC Barcelona. Toate acestea au impresionat-o prin frumusețea și unicitatea lor. Barcelona era un oraș care urma să rămână pentru totdeauna în inima ei, de asta era sigură. Cât despre Cole... ei bine, asta era altă poveste. El se purtase minunat pe parcursul acestor zile, făcând-o să îi povestească despre viața ei, dar și despre visurile pe care le avea. O cucerise încet, încet prin umorul, seriozitatea, dar și prin felul în care o făcea să se simtă alături de el. Își respectase promisiunea pe care i-o făcuse, sărutând-o cel puțin o dată pe zi, căci în ultima zi făcuse acest lucru de mai multe ori, spunându-i că nu se poate ține departe de ea. La rândul lui, și el îi vorbise despre viața lui, făcând-o să zâmbească la auzul întâmplărilor amuzante.

— Caitlyn...

— Da?

Scanned with CamScanner

— Vreau să îți spun că zilele astea au fost speciale pentru mine și nu pot să sper decât că simți la fel...

— Simt la fel, Cole. Vrei să îmi spui ceva? l-a întrebat ea, privindu-l cu drag, simțindu-se în același timp dornică să știe la ce se gândea el.

— Da, și știu ce vreau...

— Serios? Și ce anume îți dorești, Cole? Lămurește-mă...

— Pe tine, Caitlyn... știi prea bine că îmi doresc ca ceea ce am început în aceste zile să continue...

— Nu pot decât să mă bucur, Cole. Și eu îmi doresc același lucru...

— Foarte bine. Vreau să îmi promiți ceva...

— Ce? Numai dacă nu e ceva imposibil...

— Nu e... promite-mi că nu te vei răzgândi. Te rog, Caitlyn... i-a spus Cole, preocupat.

— Bine, nu mă voi răzgândi, dar o spui de parcă ceva nu ar fi în regulă. S-a întâmplat ceva?

— Nu... am vrut doar să aud asta de la tine, frumoaso, a liniștit-o el, mângâindu-i chipul.

Câteva ore mai târziu, când avionul a aterizat, Caitlyn și-a luat rămas-bun de la cei din grup, mulțumindu-le pentru cooperare.

— La revedere, Caitlyn. Mă bucur că te-am cunoscut. Îți doresc să fii fericită, meriți asta, iar dacă fericirea ta e Cole, nu pot decât să accept asta... i-a spus Declan, îmbrățișând-o.

— Declan... mulțumesc. Și eu îți doresc numai bine. Ai grijă de tine...

— Și tu, frumoaso, i-a zis el, după care s-a îndepărtat, văzându-și de drum.

— Domnișoară Caitlyn... ne bucurăm că ne-ați fost aproape la fiecare pas în această călătorie. Vă iubim și ne vom aduce mereu cu drag aminte de dumneavoastră, îi spuse Brianna, una dintre triplete.

— Mulțumesc, fetelor, sunteți foarte drăguțe. Și voi aveți un loc special în inima mea, să nu uitați asta. Să aveți grijă de voi, fete frumoase... le-a spus ea emoționată, îmbrățișându-le.

— Caitlyn... drăguța mea, îți mulțumesc pentru tot. Ai făcut ca această călătorie să fie una cu adevărat specială. Nu puteam avea un ghid mai bun decât tine. Cât despre tine și frumușelul acesta de lângă noi, sunteți minunați și vă potriviți foarte bine împreună. Ai văzut, am avut dreptate în legătură cu voi... i s-a adresat apoi doamna Grace lui Cole, zâmbitoare.

— Mulțumesc, doamnă Grace. Mă simt onorată să vă aud vorbindu-mi astfel. Și pentru mine această călătorie a fost foarte frumoasă și deosebită. Vă îmbrățișez cu drag, i-a spus Caitlyn, îmbrățișând-o.

— Ei, se pare că am rămas ultimul, însă eu nu-mi iau rămas-bun de la tine, frumoaso. În același timp însă, și eu vreau să îți mulțumesc pentru tot. Ești un ghid competent și o femeie specială. Și acum, fiindcă se face târziu, te conduc acasă, ce spui? Bineînțeles că vreau o îmbrățișare înainte,

Scanned with CamScanner

dar și un sărut, dacă se poate... nu poți să spui că nu sunt rezonabil...

— Mulțumesc, Cole. Cuvintele tale înseamnă foarte mult pentru mine. Și, desigur că primești ceea ce îți dorești, meriți asta... l-a aprobat ea zâmbindu-i, după care l-a îmbrățișat și l-a sărutat, preluând inițiativa și surprinzându-l plăcut.

— Asta e... atât de bine... nu mă pot sătura, Caitlyn... i-a mărturisit el, printre sărutări.

— Știu... nici eu nu pot... dar trebuie să mergem. Sigur nu te deranjează să mă conduci acasă? l-a întrebat ea, luându-l de mână.

— Nu mai vorbi așa. Cum să mă deranjeze? Îmi place să-mi petrec timpul cu tine, a asigurat-o el, după care au intrat împreună într-un taxi.

Caitlyn și-a sunat părinții, dar și fratele, pentru a-i anunța că a ajuns cu bine. A aflat că erau cu toții plecați la un eveniment caritabil, urmând să revină în câteva ore.

În scurt timp, Caitlyn și Cole au ajuns acasă la ea.

— E bine să călătoresc, dar mă simt bine revenind acasă.

— Așa e. Nicăieri nu e mai bine ca acasă, i-a spus Cole, zâmbind, luând-o de mână.

— Vrei să bei ceva sau să mănânci? l-a întrebat ea, așezându-se lângă el, pe canapea.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să plec. Ne mai vedem. Să te odihnești. Noapte bună, Caitlyn.

— Noapte bună, Cole. Mulțumesc fiindcă m-ai adus acasă.

— Să nu uiți ce mi-ai promis, dar și cât de mult te plac, frumoaso. Bine? a întrebat-o el, mângâindu-i chipul, privind-o cu drag. Și-a apropiat chipul de al ei, așteptându-i nerăbdător răspunsul.

— Bine... am încredere în tine, Cole. Să nu mă faci să sufăr, te rog...

— Voi încerca, poți fi sigură de asta... i-a promis el sărutând-o și îmbrățișând-o în același timp. Deși o cunoștea doar de câteva zile, tânăra i-a intrat în suflet atât de mult încât nu mai voia să o știe departe de el. Simțea o conexiune specială între ei, una pe care puțini oameni aveau ocazia să o cunoască în viață. S-a desprins apoi de ea, plecând spre casă. Spera ca totul să decurgă la fel de bine între ei în continuare.

— Capitolul 5 —

— Domnișoară Dorman, domnul Darden vă așteaptă, i-a spus secretara pe un ton serios, privind-o cu răceală.

Caitlyn a tresărit la auzul numelui de familie, însă a intrat în birou, conștientă că o bănuială teribilă i-a cuprins inima. L-a văzut stând în picioare, în fața biroului, privind-o cu îngrijorare, cuprins de remușcări. Și-a simțit inima frângându-se, însă trebuia să fie rațională și puternică, așa cum a fost până să se lase cucerită de el.

Scanned with CamScanner

— Caitlyn... a spus Cole cu un glas stins, făcând câțiva pași spre ea, neîndrăznind însă să o atingă.

— Ce frumos, nu-i așa, Cole? Trebuie să te-cunosc, m-ai păcălit foarte bine zilele astea. Poți să fii mândru de tine, șefule... i-a zis ea ironică, privindu-l cu duritate.

— N-o spune în felul ăsta, Cailtyn, nu e așa...

— Am s-o spun în ce fel vreau. Ești un mincinos și un profitor. Nu pot decât să spun că tocmai am ajuns la concluzia că am fost doar un test pentru tine. L-am trecut sau voiai să-mi dai nota finală după ce mă duceai în patul tău? Sunt surprinsă că ți-ai dezvăluit identitatea tocmai acum... ce credeai? Că îți voi sări în brațe, în culmea fericirii? Ei bine, află că nici nu îmi pasă dacă am obținut postul, fiindcă nu mă interesează să îl păstrez și nici să lucrez cu un astfel de om... ești demn de dispreț, Cole Darden!

— Caitlyn! Lasă-mă să îți explic, lucrurile nu sunt așa cum crezi tu... i-a zis Cole venind lângă ea și punând o mână pe ușă, pentru a-i bloca accesul spre ieșire, în timp ce și-a pus cealaltă mână pe talia ei, încercând să o rețină lângă el. Nu suporta să îi vadă răceala din privire.

— Nici o explicație mincinoasă de-a ta nu mă va convinge, Cole. Ai să mă lași să plec sau am să țip și am să spun tuturor că m-ai ținut aici împotriva voinței mele, l-a avertizat ea, privindu-l cu autoritate. În ciuda a tot ce aflase însă, o trecuse un fior dulce simțindu-i mâna pe talia ei. Încerca

să își reprime acel sentiment și să îl respingă, a... cum acesta merita de fapt.

— Caitlyn, te rog, nu face asta, știi că nu ți-aș face rău... știu că am greșit fiindcă nu ți-am spus adevărul, însă ceea ce simt pentru tine e real... i-a explicat el, luând mâna de pe ușă și atingându-i chipul.

Caitlyn i-a respins gestul, întorcându-și chipul, privind în altă parte. Nu voia să creadă în jocul lui seducător.

— Știi ceva? M-am cam săturat să fiu mințită și dezamăgită de fiecare dată când am încredere într-un bărbat. Lasă-mă să plec, Cole, și să nu îndrăznești să mă mai cauți. Ghinionul meu e că te-am întâlnit și că am crezut în așa-zisa ta afecțiune, însă s-a terminat. Ești liber să faci ce vrei, Cole. Uită că ne-am întâlnit vreodată! i-a cerut ea, vrând să plece, însă fusese reținută în brațele lui.

— Nu, Caitlyn. Mi-ai promis că vei rămâne cu mine, orice s-ar întâmpla și mă aștept să-ți respecți promisiunea, i-a spus Cole, privind-o cu drag, dar și cu hotărâre. Nu vreau ca un detaliu ca ăsta să ne despartă. Atinge-mă, vei simți că spun adevărul, a adăugat el, luându-i mâna și punând-o pe pieptul lui. Aici, în inima mea, e loc numai pentru tine, frumoaso.

Nu distruge ceva ce a început atât de bine... e adevărat că am venit în acea călătorie pentru a-mi face o părere despre tine ca ghid, dar nu m-am așteptat să te plac atât de mult.

Scanned with CamScanner

Să nu crezi că mi-a fost ușor zilele astea, dar nu am putut să îți spun adevărul. Știu că ești supărată acum, dar vreau să înțelegi că nu am intenționat să-ți fac vreun rău. Pur și simplu m-am lăsat purtat de ceea ce simt pentru tine și am acționat în consecință. Tocmai de aceea, te-am lăsat să afli adevărul acum, pentru ca între noi să nu mai existe secrete și să avem o șansă reală de a continua relația noastră. Te vreau alături de mine, Caitlyn, atât ca ghid, dar și ca iubită. Să nu ai vreo îndoială în privința asta... și-a încheiat el discursul, răscolit de remușcări, dar și de ceea ce simțea pentru ea.

Caitlyn l-a privit, încercând să își rețină lacrimile. O deruta felul în care el o ținea captivă în brațele lui puternice.

— Pentru câteva zile chiar am avut impresia că mi se întâmplă ceva frumos, Cole. Dar realitatea și-a spus cuvântul și basmul s-a terminat. Nu vreau să te mai văd și nici să mai am de-a face cu tine. Dă-mi drumul, vreau să plec... i-a cerut ea, reținându-și nodul pe care îl simțea în gât.

Cole a privit-o, simțindu-se sfâșiat în interior. Știind că nu mai poate face decât un singur lucru, i-a capturat buzele într-un sărut răscolitor, încercând să-i transmită și în acest mod ceea ce simțea.

— Simți asta, Caitlyn? Tot ce vreau ești tu, frumoaso, nu uita asta... a rugat-o el desprinzându-se de ea.

— Nu te las să-mi faci asta, Cole. Adio! i-a spus ea, simțindu-și corpul tremurând și inima

sfărâmată. Plecase din biroul lui cu viteza furtunii, simțind că exact asta avea în suflet, o furtună pe care nu știa dacă va reuși să o liniștească și pentru care nu exista decât un vinovat: Cole.

După plecarea ei, Cole s-a învârtit în birou minute în șir, gândindu-se la o soluție pentru a rezolva lucrurile între ei. S-a așezat într-un târziu pe scaun, încercând să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut, fără niciun rezultat însă. Nu se putea gândi decât la Caitlyn.

O voia mai mult decât își dorise orice altceva vreodată în viață. În mod sigur nu putea lăsa lucrurile așa, trebuia să o facă să își respecte promisiunea...

Odată ajunsă acasă, Caitlyn a mers direct în camera ei, spunându-le celorlalți că nu se simte prea bine, acest lucru nefiind chiar o minciună. S-a întins în pat și a început să plângă, simțind că ceva s-a rupt în ea, odată cu descoperirea pe care o făcuse mai devreme. Oare nu putea să aibă vreodată o relație frumoasă, fără minciuni, fără secrete?

Spre seară, după ce a coborât să cineze alături de familie, Caitlyn a mers din nou în camera ei, simțind nevoia să se izoleze și să se gândească la ceea ce urma să facă în continuare. Era decisă să meargă chiar în ziua următoare la o altă agenție și să își depună cv-ul, în încercarea de a obține postul dorit.

Scanned with CamScanner

— Vin, a strigat Jayden, deschizând ușa și fixându-l cu privirea pe bărbatul tânăr, brunet și arătos care se afla înaintea lui. Cine ești?

— Bună, sunt Cole Darden, iar tu trebuie să fii Jayden, i-a zis el întinzându-i mâna, fără să primească același răspuns. Trebuie să vorbesc cu sora ta, poți să o chemi? a adăugat el, retrăgându-și mâna.

— Deci tu ești tipul care a făcut-o pe sora mea să plângă... spune-mi de ce aș face asta, de ce aș chema-o? Cred că ar fi mai bine să pleci, Cole, l-a avertizat Jayden cu determinare.

— Jayden... am nevoie doar de cinci minute cu ea... nu am vrut să o fac să plângă, mă doare să aud asta... las-o pe ea să decidă dacă vrea să mă vadă sau nu... i-a cerut Cole, la fel de hotărât. Înțelegea aerul protector al lui Jayden, însă el nu era un ticălos. Era doar un bărbat care voia să se împace cu iubita lui.

— Bine, bine, dar numai fiindcă te văd atât de hotărât. Dacă o faci să plângă din nou, noi doi vom avea probleme serioase, Cole... i-a spus Jayden, studiindu-l. Adevărul era că ceva din privirea lui Cole îl convinsese. Spera doar să nu facă o greșeală, și-a spus, în timp ce merse să o anunțe pe Caitlyn de sosirea lui Cole.

Cole și-a simțit inima bătându-i mai puternic văzând-o pe Caitlyn coborând scările din fața ușii.

— Ce mai vrei? l-a întrebat, ajungând în dreptul lui. Spune repede, ai cinci minute, nu mai mult,

după care să pleci și să nu te mai văd pe aici. Nu am nevoie de tine, Cole... a adăugat ea privindu-l cu duritate, observând tristețea afișată de el. Cu siguranță era un alt truc de-al lui, doar se pricepea atât de bine la trucuri...

— Știu că nu ți-a fost ușor să afli adevărul dimineață, dar nu era altă cale pentru ca noi să putem fi fericiți împreună. Ceea ce simt pentru tine nu e o minciună, Caitlyn. Când mă privești în felul ăsta acuzator mă simt groaznic...

— Așa și trebuie, l-a întrerupt ea brusc. Ai impresia că spunându-mi niște cuvinte frumoase mă vei convinge de frumusețea caracterului tău?

— Nu știu ce să îți mai spun ca să te conving de bunele mele intenții, însă știu doar că trebuie să o fac. Am nevoie de tine, Caitlyn și nu am nici cea mai mică dorință să renunț la tine, să îți minte asta. Dacă nu mă accepți astăzi, o vei face într-una din zile. Vreau să-mi dai ocazia de a-ți demonstra adevărul sentimentelor mele. Chiar nu ești dispusă să încerci?

— Credeam că micul tău joc s-a încheiat, Cole. Nu știu ce așteptări mai ai de la mine... i-a răspuns ea, simțind o apăsare dureroasă în zona inimii.

— Așa cum ți-am spus recent, nu te vreau doar pentru câteva zile, Caitlyn. Dacă nu eram sincer nu veneam aici, încercând să te conving să rămânem împreună. Tu mi-ai fost ghid și în calea spre iubire, frumoaso. Asta e singura dorință pe care o am în legătură cu tine: să fim împreună și să ne

Scanned with CamScanner

iubim cât se poate de frumos, de mult și de bine... am nevoie de tine în toate sensurile posibile și mai știu că în adâncul inimii tale simți același lucru.

Caitlyn îl asculta și nu îi venea să creadă. Oare chiar așa să fie? Îl judeca prea aspru pe Cole? Nu mai știa ce să facă și cum să reacționeze. Tot ce știa era că, atunci când Cole o săruta, simțea că trăiește cu adevărat și că nu își dorea să fie în altă parte decât în brațele lui.

— M-am simțit folosită și mințită, iar astea sunt lucruri de neiertat în opinia mea... în timp ce eu am fost sinceră cu tine tot timpul...

— Doar atât, Caitlyn? Ești sigură că nu te-ai simțit și altfel? Când te sărutam nu simțeai nimic? a întrebat-o el, venind în fața ei, tot mai aproape.

— Nu face asta, Cole... nu te apropia... i-a cerut ea, încercând să-l țină la distanță.

— Dar nu fac nimic, Caitlyn. Nici măcar nu te ating... i-a răspuns el, făcând un efort să se abțină, privind-o totuși cu înflăcărare. Îl tortura faptul că era la câțiva centimetri de ea și trebuia să stea liniștit, să aștepte...

— Dacă ceea ce spui e adevărat, am nevoie de timp, Cole. Vreau să fiu capabilă să am din nou încredere în tine, iar asta nu se poate întâmpla de pe o zi pe alta, ci puțin câte puțin, în fiecare zi...

— Va fi așa cum vei dori să fie... fratele tău mi-a spus că ai plâns din cauza mea. Îmi pare rău, Caitlyn, nu am vrut asta... i-a spus el cu sinceritate, luând-o de mână.

— Să nu mă mai dezamăgești vreodată, Co... Nu aș putea suporta... l-a rugat ea, având lacrimi în ochi.

— Poți să fii sigură că voi încerca... vreau să te fac fericită... știu că vei spune că poate e prea devreme, însă dragostea nu cunoaște nici timp, nici spațiu, nici modalitatea potrivită. Ea doar apare și gata, îți schimbă destinul... cu siguranță, tu mi l-ai schimbat pe al meu. Te iubesc, Caitlyn... știu că am greșit, dar sunt gata să mă revanșez față de tine... vreau doar să uităm ce ne-a făcut să ne doară și să ne iubim... i-a mărturisit el, apropiindu-și chipul de al ei. Ar fi dat orice să o poată săruta în voie...

— Cole... i-a spus ea, surprinsă de declarația lui impresionantă. Cuvintele lui răsunau în inima ei ca un ecou mult iubit...

— Și tu simți același lucru, Caitlyn. Știu și simt asta. Haide, spune-o... a îndemnat-o Cole, mângâindu-i chipul.

— Și eu te iubesc, Cole... i-a răspuns ea, cedând în final dorinței inimii. Nu mai voia să se gândească la nimic altceva decât la felul minunat în care se priveau, manifestându-și sentimentele și în acel mod.

Cole a zâmbit, dezvăluindu-și gropițele din obraji, făcând-o și pe ea să-i zâmbească, după care a pus stăpânire pe buzele ei, cu o pasiune de nestăvilit, știind că și-a găsit ghidul perfect pentru călătoria către destinația iubirii.

Scanned with CamScanner

Iubire mai presus de orice

— Capitolul 1 —

Sharon Foster îl privea cu nedumerire pe clientul ei. Synclair Harris era un indecis: era a zecea casă pe care o vedea în decurs de două săptămâni şi nu se putea hotărî pe care dintre ele să o cumpere. Cel puţin ea era cu inima împăcată. Încercase să-i expună beneficiile fiecăreia dintre acele locuinţe deosebite, însă el îi spunea de fiecare dată că mai are nevoie de timp. În orice caz, nu voia să renunţe la încercarea de a-l convinge să cumpere, atât pentru mândria ei personală, cât şi pentru că era plătită bine pentru timpul petrecut alături de el.

— Cum ţi se pare asta, Synclair? l-a întrebat ea, observând cum razele soarelui se jucau în părul lui brunet, dându-i o strălucire aparte. Era de necontestat faptul că bărbatul din faţa ei avea un şarm pe care nu mulţi alţii îl aveau. Ochii căprui exprimau de fiecare dată starea lui sufletească, deşi domeniul său de activitate nu prea lăsa loc acestora. Ceea ce îi atrăgea atenţia cel mai mult la el era culoarea pielii: era un bărbat mulatru, frumos şi cu simţul umorului, lucruri care îi alcătuiau într-un mod armonios personalitatea. Poate că alte persoane l-ar fi privit cu reticenţă din cauza culorii pielii, însă ei nu-i păsa de acest

Scanned with CamScanner

detaliu. Pentru ea, Synclair era un client ca oricare altul, căruia trebuia să îi găsească locuința potrivită. Atâta doar că el avea acel farmec special al tinereții, iar numele lui o făcea să se gândească la păcat/sin. Nu mai trebuia să adauge că și felul în care cămașa aceea lejeră de primăvară îi stătea pe trupul bine proporționat și se asorta cu blugii aceia mulați, o făcea să își dorească să încheie cât mai repede fiecare întâlnire dintre ei. Synclair Harris era un dulce păcat de care era mai bine să se ferească dacă voia să rămână cu inima întreagă.

— Toate casele pe care mi le-ai arătat sunt frumoase, dar vreau să te întreb ceva, fiindcă încă sunt indecis. Dacă ar fi să cumperi o casă pentru tine, cum ți-ar plăcea să fie? Întreb ca să am o altă sursă de inspirație, i-a explicat el zâmbitor, privind-o cu interes. Când i-a venit în minte ideea că își dorește o casă numai a lui, apelase la o agenție imobiliară în acest sens.

A cunoscut-o pe Sharon întâmplător, fiindcă agentul imobiliar care trebuia să se ocupe de el intrase în concediu medical, însă lui îi surâdea mai mult ideea de a se plimba în căutarea unei case împreună cu o femeie, și încă una frumoasă. Zveltă, nu foarte înaltă, cu un păr șaten de lungime medie și cu niște ochi căprui luminoși, Sharon îl atrăgea, deși nu făcea vreun efort pentru asta. Nu era acel gen de femeie care să-și dorească atenție din partea bărbaților, din cât a reușit să observe,

ci era mai degrabă simplă și frumoasă. Nu o văzuse machiată excesiv sau îmbrăcată într-un mod provocator pentru a atrage priviri. Părea că se simțea bine cu simplitatea ei, iar asta îi dădea un plus de feminitate, în ochii lui cel puțin. Știa că îi făcea plăcere să o privească în timp ce ea îi explica detalii despre casă cu un calm desăvârșit, chiar dacă el nu se hotărâse încă. De fapt, avea un motiv puternic pentru asta. Era singura modalitate prin care putea să petreacă mai mult timp alături de ea, și nu putea decât să profite de asta, chiar dacă uneori, conștiința îl zgândărea puțin. Nu își dorea decât să o cunoască mai bine, nu era nimic rău în asta... nu că i-ar fi displăcut să o aibă... și-a încrucișat brațele, încercând să se concentreze asupra explicațiilor ei și să risipească ideea care îi trecuse prin minte. Înciudat pentru faptul că privirea lui încă se plimba nestingherită de-a lungul corpului ei apetisant, și-a masat ușor fruntea, obligându-se să privească în altă parte. Nu a reușit decât pentru câteva secunde, căci se simțea ușor magnetizat de prezența ei, iar dacă nu ar fi privit-o mai mult de câteva zeci de secunde, ei i s-ar fi părut cu siguranță un lucru ciudat.

— Mie? Îmi ceri mie părerea?

— Da. Nu mai e nimeni pe aici, nu? a lămurit-o el amuzat, zâmbindu-i.

Sharon a încercat să adopte o atitudine care să inspire siguranță. I-a răspuns aproape imediat.

Scanned with CamScanner

— Aș alege-o pe aceasta, fiindcă...
— Stai...
— De ce?
— Vreau să mă lămurești mai bine la prânz. Hai să mergem, e doar un prânz, nu trebuie să mă privești așa și nu accept un refuz. Data trecută m-ai refuzat, acum nu mai accept asta, bine? a întrebat-o Synclair, încercând să pară cât mai degajat, deși numai așa nu se simțea.
— Synclair... știi că nu ar trebui să mă întâlnesc cu clienții mei...
— Dar e o întâlnire de afaceri, Sharon, i-a zis el cu inocență.
— Bine... în cazul ăsta, să spunem că accept, dar sunt doar afaceri, bine? l-a întrebat ea, sesizând o sclipire în privirea lui, care nu avea nimic în comun cu inocența...
— Te plătesc în plus pentru timpul pierdut și pentru sfaturile tale, nu-ți face griji... acum hai să mergem, știu un loc drăguț în apropiere.
— Bine... ce pot să spun, ești un client generos. Toată lumea ar vrea să fie în locul meu... i-a zis ea, auzind glasul conștiinței care o avertiza că nu pentru banii în plus acceptase să ia masa cu el...
— Atunci tu ești un agent imobiliar norocos... i-a spus el, la fel de zâmbitor.
Sharon a înaintat, ieșind prima din casă. S-a încordat puțin la un moment dat, simțindu-i brațul pe talia ei, însă a decis să nu dea importanță prea

mare acelui gest care oricum, nu a durat foarte mult. A mers apoi alături de el o stradă, după care au intrat într-un mic restaurant, frumos și aranjat.
Synclair a condus-o la masă, după care a invitat-o să ia loc.
— E o vreme atât de frumoasă, nu crezi, Sharon? a întrebat-o el, prefăcându-se că studia meniul. De fapt nu-și putea lua ochii de la ea. Rochia aceea albă, elegantă, dar simplă în același timp, îi evidenția trupul armonios.
— Ba da, numai bună pentru tranzacții imobiliare... a glumit ea, zâmbindu-i. L-a privit în ochi timp de câteva secunde, suficient cât să se simtă învăluită de farmecul lui. A revenit apoi asupra meniului, pentru a nu-i da lui Synclair impresia că îl studia. Nu căuta să profite de pe urma generozității lui, voia doar să încheie cu bine o vânzare.
— Deci, de ce îți place atât de mult casa aceea?
— Fiindcă mi se pare foarte frumoasă, sigur toate sunt așa, dar aceasta îmi place în mod deosebit. Cred că îți se potrivește...
— De ce?
— Deoarece din clipa în care ai intrat în casă, mi s-a părut că locul tău e acolo... și nu spun asta doar fiindcă sunt agent imobiliar. O spun și pentru că asta am simțit... ai vrut adevărul, ei bine, acesta e...
— Mulțumesc pentru sinceritate, apreciez. Spune-mi, cum te-ai decis să devii agent imobiliar?
— Parcă am zis să discutăm numai despre afaceri...

Scanned with CamScanner

— Partea cu afacerile am lămurit-o... răspun-de-mi la întrebare, nu e atât de greu, nu?

— De mică mi-a plăcut să merg în casele ru-delor mele și să cercetez fiecare colț din acestea, deși sigur că nu era un comportament politicos. Părinții mei mă certau adeseori pe tema asta, însă eu îi ignoram. Nu stricam ceva sau alte lucruri de genul ăsta, dar eram doar curioasă să văd ce e acolo și să percep starea pe care mi-o induce fap-tul că mă aflu în încăperea respectivă... parcursul meu a fost unul logic și conform dorinței mele de atunci. Acum merg prin diverse locuințe pentru a-i convinge pe ceilalți să le cumpere. Nimic nu se compară cu satisfacția pe care o am văzându-i pe clienți mulțumiți de alegerea făcută. Dar destul cu asta, te-am plictisit destul, nu vreau asta... e rândul meu: de ce ai devenit informatician?

Synclair a ascultat-o absorbit. Ea vorbea cu atâta entuziasm despre ceea ce făcea, încât nu putea rămâne imun la asta. În mod sigur nu putea rămâne imun la ea. Era imposibil. Sharon era atât de diferită de celelalte femei care se învârteau în jurul lui, încât observa acele detalii semnificative care îi conturau personalitatea.

— Nu mă plictisești deloc, Sharon. Îți propun ceva: eu îți răspund la o întrebare, și tu faci același lucru, ce spui?

— E un joc puțin neobișnuit între doi oameni care nu se cunosc foarte bine... i-a zis ea ezitând, după care a gustat din salata orientală delicioasă.

— E doar un joc, Sharon... așa le spun și celor care testează jocurile video pe care le fac.

— Cu asta te ocupi? l-a întrebat ea zâmbind.

— Printre altele... pot să fac mai multe lucruri: pot fi și grafician, programator, dar și tehnician de securitate pentru computere. Pot să mă ocup de tot ceea ce ține de tehnologie. Mi s-a spus că sunt un talent în domeniu... și asta o spun fără să vreau să par un lăudăros... i-a explicat el zâmbind senzual.

— Oh... sună puțin înfricoșător... de frumos... mereu i-am considerat niște genii pe cei care se pricep atât de bine la calculatoare. Nu e deloc ușor să faceți ceea ce faceți...

— Ești impresionată?

— Aș minți să spun că nu... i-a răspuns ea privindu-l cu admirație.

— Ești adorabilă, Sharon. Admirația ta mă bucură foarte mult, să știi... și ca să îți răspund totuși la întrebare, îți mărturisesc faptul că de mic mi-au plăcut calculatoarele. Nu aveam foarte mulți prieteni din cauza asta... a lămurit-o Synclair atingându-și obrazul, iar ea înțelesese.

Îmi petreceam majoritatea timpului alături de profesorul meu de informatică, un domn foarte binevoitor, unul dintre puținii albi cumsecade pe care i-am cunoscut... a adăugat el, ferindu-și privirea de ea timp de câteva secunde.

— L-ai cunoscut? a întrebat Sharon, copleșită de compasiune, însă nu voia ca el să îi înțeleagă greșit comportamentul.

Scanned with CamScanner

— Da. A murit acum câțiva ani. Oricum, mă bucur că am avut bucuria să îl cunosc. De la el am învățat tot ce știu despre calculatoare. Am ajuns la concluzia că, uneori, unii oamenii apar în viața noastră cu un scop anume, iar unii dintre cei pe care îi întâlnim ca din întâmplare, ajung să își lase amprenta într-un fel anume în sufletul nostru... i-a zis el, privind-o cu seriozitate.

— Așa e... pentru un bărbat ești foarte profund, Synclair...

— E un compliment?

— Da... în orice caz, e cam târziu și ar trebui să merg acasă. Mulțumesc pentru prânz, ești foarte amabil. Ne vedem mâine, la aceeași oră? l-a întrebat ea, sperând să-și ascundă nerăbdarea cât putea de bine.

— Te-aș putea conduce acasă, asta dacă nu ți se pare prea deplasat din partea mea... i-a propus el, ridicându-se de la masă în același timp cu ea.

— Nu, mulțumesc. Cu siguranță ești ocupat cu unul dintre jocurile tale video... nu vreau să te deranjez din treabă... a ezitat Sharon zâmbindu-i. Cât de repede puteau evolua lucrurile dacă nu le ținea sub control... iar ea nu-și putea permite să-și piardă controlul...

— Nu sunt ocupat, dar mă rog, fie cum vrei tu... te avertizez însă, că data viitoare nu voi accepta un refuz... și în mod clar sper să vrei să mă vezi în acțiune... jucându-mă, desigur... ai fi uimită să

descoperi cât de mult te-ar atrage și pe tine această trebuie să jucăm un joc împreună într-o zi... i-a spus el, privind-o cu un aer încrezător.

Sharon roșise aproape imediat la auzul cuvintelor cu subînțeles pe care le spusese Synclair.

— Trebuie să plec. O zi bună, Synclair!

— O zi bună și ție, Sharon! i-a urat Synclair, privind-o cum pleca. A mers apoi acasă, decis să pună la punct strategia prin care să o convingă să iasă cu el. Viața reală implica strategii, la fel ca în jocurile pe calculator. Era dispus să câștige premiul cel mare: Sharon, femeia care îi ocupa gândurile încă de când a întâlnit-o. Și acum își amintea emoția întipărită pe chipul ei când l-a văzut. Aproape că nu își mai găsea cuvintele pentru a-i vorbi despre casa pe care trebuia să i-o prezinte. Părea mai mereu tensionată și neliniștită în preajma lui. Chiar și azi păruse astfel, însă își ascundea emoțiile în spatele unei atitudini aparent relaxate, în timp ce el o privise ca un pofticios, tânjind să o sărute. Abia aștepta să simtă buzele acelea pline topindu-se sub ale lui. Stând pe scaun, în fața calculatorului, închise ochii pentru câteva secunde, imaginându-și... a oftat, deschizând ochii, încercând să se concentreze asupra programului la care lucra de câteva zile și care trebuia finalizat pentru un client. A zâmbit, găsind numele potrivit pentru program. Nu putea fi decât numele ei...

Scanned with CamScanner

— Capitolul 2 —

În ziua următoare, Sharon a mers la birou unde Synclair își desfășura activitatea. L-a văzut stând concentrat în fața monitorului, iar imaginea aceea i-a stârnit zâmbetul. Era atât de frumos și de serios în acele momente, de pasionat de ceea ce făcea, încât a îndrăznit cu greu să bată ușor în ușă. I-a observat schimbarea de pe chip când a privit-o. Era oare impresia ei sau el chiar s-a luminat la față?

— Bună, Sharon, ce surpriză! Mă bucur să te văd! i-a zis Synclair zâmbind, ridicându-se de pe scaun și venind spre ea.

— Bună, Synclair. Și eu mă bucur să te văd. Nu vreau să te deranjez, însă am venit în legătură cu o chestiune personală.

— Nu deranjezi deloc, Sharon. Ia loc și spune-mi cu ce te pot ajuta, i-a spus el, observând expresia serioasă de pe chipul ei frumos.

— Voiam să te rog să mă ajuți să îmi securizez laptopul. Știi tu, să instalezi tot felul de programe utile pe el, lucruri pe care eu nu știu să le fac... ce spui, ești de acord? Te voi plăti pentru asta, bineînțeles. Se pare că am schimbat rolurile: acum sunt eu clienta ta...

— Sigur că accept cu plăcere. Cât despre plată, nu e nevoie, pierzi destul timp cu mine însoțindu-mă în acele plimbări lungi pentru a-mi găsi locuința potrivită, așa că suntem chit...

— Nu, nu cred asta. Voi găsi o modalitate te recompensez pentru ajutorul tău, i-a spus ea hotărâtă.

— Bine... ți-ai adus laptopul? a întrebat-o el, reținându-și zâmbetul.

— Nu, voiam să fiu sigură că accepți asta și că nu ai alte planuri...

— Bine, atunci. Îl poți aduce în altă zi. Ce spui dacă megem să vedem din nou ultimul apartament pe care mi l-ai arătat? Cred că sunt pe punctul de a mă decide asupra lui, însă vreau să îl mai văd o dată.

— Dar... ești la serviciu. Poți să pleci când vrei? cum nu am nimic altceva mai bun de făcut... tu ești liberă acum?

— Da, putem să mergem.

— Bine, să mergem. Synclair s-a ridicat de pe scaun, și-a luat cheile mașinii și geaca subțire de primăvară în mână, după care a deschis ușa biroului, dându-i voie să iasă prima. A urmat-o apoi îndeaproape până la mașină, după care au plecat spre apartament. El a pornit radioul, lăsându-se învăluit de muzică, în timp ce bătea ușor ritmul cu degetele pe volan.

— Synclair... dacă vrei să semnezi contractul azi, mă tem că nu îl am la mine. Sper că nu te deranjează... s-a scuzat ea privindu-l, admirându-l mai bine zis, pentru lejeritatea pe care o afișa mai mereu.

Scanned with CamScanner

— E în ordine. Un motiv în plus să ne vedem din nou... i-a răspuns el privind-o zâmbitor.

Sharon l-a privit surprinsă, însă în sinea ei se bucura fiindcă el dorea să o revadă. Și ea simțea o oarecare tristețe fiindcă tranzacția se apropia de final și nu va mai exista acel motiv pentru care se întâlneau de aproximativ două săptămâni. Știa despre el că nu era implicat în vreo relație și că uneori i se părea că o privește într-un mod aparte.

În scurt timp, cei doi au ajuns în apartament. Sharon a intrat prima, simțindu-se aproape ca acasă acolo. Îi plăcea foarte mult modul în care era decorat și mobilat, dar și culorile discrete ale mobilierului și tapetului.

— Chiar îți place locul ăsta, așa-i? a întrebat-o el, observându-i zâmbetul pe care îl avuse încă de când intrase.

— Da, foarte mult, deși ție ar trebui să-ți placă... i-a răspuns ea, așezându-se pe un scaun.

— Știi ceva? Ai dreptate, e foarte frumos, dar și pentru că îl faci tu să arate astfel. Am încredere în opinia ta, doar tu ești experta, nu?

— Mulțumesc, Synclair...

— Spune-mi ce îți place mai mult aici?

— Totul, de la mobilier până la felul în care mă simt aici. E un sentiment foarte plăcut, e ca atunci când te simți binevenit undeva...

— Da, așa e... nu te poți simți decât bine într-un astfel de loc. Data viitoare când ne vedem, voi semna contractul, însă cred că ți-ai dat seama

până acum că nu numai de asta îmi doresc să fiu în compania ta cât mai des... știi ce vreau să spun, nu? a întrebat-o el, luând-o de mână.

— Eu cred că... a ezitat ea, simțindu-și corpul tremurând ușor.

— Așa e, Sharon. Ne placem unul pe celălalt. De ce să nu facem ceva în privința asta?

— Synclair... nu știu ce să spun, nu mă așteptam la asta...

— Spune că vrei să fii iubita mea, e simplu. Nu ești căsătorită, am observat asta. Ai un iubit?

— Nu...

— Nu mă găsești destul de atrăgător? a întrebat-o el zâmbind.

— Nu e asta...

— Deci sunt atrăgător...

— Da, ești...

— Atunci?

— Nu credeam să fii interesat de mine... i-a mărturisit ea cu timiditate.

— De ce nu, ești frumoasă, inteligentă și mă simt bine în preajma ta. Cred că suntem destul de maturi încât să știm ce ne dorim, iar eu te vreau pe tine, Sharon...

— Ei bine, sunt genul acela de fată care nu devine foarte ușor iubita cuiva. Plus că nu mă consider destul de atractivă pentru un bărbat ca tine...

— Crede-mă că ești, Sharon. Să nu mai pui la îndoială asta. Ești atât de dulce și de atractivă încât îmi vine să te sărut chiar acum... i-a zis el, făcând ceea ce și-a dorit de zile bune.

Scanned with CamScanner

A sărutat-o, transmițându-i exact cât de atras era de ea, seducând-o și învăluind-o în acea întâl-nire dulce și senzuală dintre buzele lor.

La început, Sharon a rămas surprinsă de gestul lui, însă descoperise apoi că și ea îl căuta pe el, să-rutându-l la rândul ei. Era atât de bine să se simtă astfel, sărutată cu blândețe și pasiune în același timp. El avea puterea să o facă să își descătușeze pasiunea pe care știa că o are.

Synclair a ridicat-o apoi de pe scaun. Erau acum în picioare, unul în fața celuilalt, sărutându-se ca și cum acela ar fi fost cel mai important lucru în acele momente. A înlănțuit-o apoi cu brațele lui, lipind-o de corpul lui masiv și puternic, făcând-o să simtă cât de mult o dorea. Nu se mai sătura să o sărute, constatase el plăcut surprins. A coborât apoi cu buzele pe gâtul ei, desfătându-se cu aroma ei, simțindu-i pielea catifelată, în timp ce mâinile lui urcau pe trupul apetisant de femeie, oprin-du-se exact sub sânii ei, deși era dornic să îi simtă, la fel cum era să o simtă cu totul.

— Sharon... dacă asta ne facem unul altuia de la primul sărut, îți imaginezi ce ne vom face când ne vom avea cu totul? a întrebat-o el, șoptindu-i, printre sărutările pe care i le depunea pe obraz.

— Syn... îi zisese ea, simțind că își pierde rațiu-nea, acceptându-i sărutările.

— Cum mi-ai spus, Sharon?

— Syn... asta ești: un păcat atât de atrăgător încât aproape că nu mă pot opune, deși ar trebui...

— De ce ar trebui să te opui, cine are dreptul să decidă asta în locul tău? Ai dreptate, sunt un pă-cat, dar vreau să fiu al tău. Lasă-mă să fiu păcatul tău, iubito... a rugat-o Synclair, ridicând-o în brațe și ducând-o spre pat. A întins-o acolo, după care s-a așezat deasupra ei, începând să o sărute, să o mângâie și să o alinte, arătându-i focul dorinței sale. Voia să o simtă a lui, mai mult decât orice altceva. Nu mai voia și nu mai putea să aștepte. Se simțea năucit de nerăbdarea proprie, dar și de fru-musețea ei, precum și de felul în care i se cuibărea în brațe, lăsându-se atinsă, mângâiată și sărutată. Nu căutase până atunci în femei mai mult decât plăcerea fizică, însă ceea ce simțea pentru ea și alături de ea întrecea cu mult acea graniță. Când a simțit că nu mai putea suporta să îi simtă trupul numai prin material, i-a scos rochia, apoi și-a dez-brăcat cămașa. A privit-o cu încântare, cum stătea în fața lui, numai în lenjerie intimă albă, lipindu-și apoi corpul de al ei, fiind nerăbdător să-i simtă pielea. S-a desprins apoi, începând să o sărute pe abdomen, după care a urcat cu buzele pe corpul ei, sărutându-i și cuprinzându-i ușor sânii în palme. Senzația i-a produs o contracție în vintre, într-atât de excitat era să o atingă astfel. Și-a strecurat apoi palmele în spatele ei, deschizându-i și scoțându-i sutienul.

— Ești atât de frumoasă, Sharon... să îți minte asta... i-a spus el privind-o cu înflăcărare.

Scanned with CamScanner

I-a sărutat apoi buzele, simțindu-se cu totul fascinat de ea.

Sharon a închis ochii, lăsându-se cu totul în voia lui. Pur și simplu, simțea că așa trebuia să se întâmple lucrurile între ei. Ignorase vocea conștiinței, care îi spunea că totul se întâmplă mult prea repede. Între ei nu mai era loc pentru jenă și teamă, căci Synclair îi alunga aceste stări numai atingând-o. Nu voia să mai știe nimic, voia doar să simtă. Să îl simtă. Gemea ușor, cuprinsă de plăcerea pe care el i-o oferea, mângâindu-i și sărutându-i sânii. Ea i-a mângâiat părul, umerii, spatele, conștientă de vitalitatea și de forța lui brută, atât de masculină...

În momentul în care el i-a scos micuța bucată de material care o mai acoperea, atingând-o apoi cu mâna și sărutând-o acolo, Sharon a simțit că nu se poate să fie mai bine de atât.

Synclair s-a desprins de Sharon numai cât să se dezbrace, rămânând gol și mândru în fața ei, savurând jena și roșeața de pe chipul celei pe care o dorea cu toată ființa lui. A venit apoi din nou deasupra ei, făcând-o să tremure fiindcă i-a simțit pe abdomen tăria masculinității sale.

— Data viitoare îți promit că voi face să dureze mult mai mult, însă acum am atâta nevoie de tine, iubito... i-a explicat el, mângâindu-i chipul. Pulsa de nerăbdare să fie înăuntrul ei, așa cum nu mai simțise vreodată...

Sharon l-a privit, a înțeles și a acceptat. Și-a arcuit trupul, oferindu-i lui Synclair totul, lăsându-l să ia totul. Simțea că în brațele lui era locul ei, acum mai mult ca niciodată. L-a simțit pătrunzând-o încet, lăsând-o să se obișnuiască cu el, în timp ce trecea de bariera firavă a feminității ei, după care mișcările îi deveniseră mai rapide, mai dornice, într-un ritm delicios de plăcut. Păcat amestecat cu inocență, asta erau ei în acele momente unice în care tot ce își doreau era să se aibă unul pe celălalt.

Sharon se simțea transportată în alt univers, și asta datorită senzațiilor pe care Synclair i le oferea într-un mod atât de irezistibil și de nerefuzat... o făcea să fie atât de conștientă de plăcerea pe care o simțea, încât aproape că uita de disconfortul cauzat de intruziunea lui.

Nu se mai simțise astfel niciodată. Nu știa că e posibil să te simți astfel... și că dincolo de unirea trupurilor, exista și unirea inimilor lor. În acele momente, știa că asta și-a dorit să simtă dintotdeauna: o astfel de legătură pe care nu o puteai avea decât în prezența cuiva pentru care simți ceva mai puternic decât o simplă dorință fizică.

Synclair i-a prins mâinile în mâinile lui, împletindu-le cu ale lui, în timp ce o simțea în felul acela atât de intim și de special. Își dorise atât de mult să o aibă, încât nici nu mai fusese în stare să se gândească la nimic altceva. Cu siguranță că o răgândească la nimic altceva. Cu siguranță că o răgândească la nimic altceva. Cu siguranță că o răg

și înnebunindu-l cu senzațiile pe care i le dădea. Ar fi oprit timpul în loc pentru ca să rămână astfel alături de ea. În ea...

În final, când amândoi se aflau în punctul cel mai înalt al acelei uniuni, Synclair o simțise tremurând în brațele lui, conștient de faptul că tremura la rândul lui. Cu un adânc sentiment de posesivitate masculină, era convins că nu putea să-i mai dea drumul și să o lase să plece din brațele lui. El însuși nu se putea desprinde de ea, prelungind cât mai mult momentul acela. Numai când a simțit că ea respira cu greutate, și-a dat seama că era prea greu și trebuia să o lase să respire, astfel încât s-a desprins de ea, luând-o în brațe și aducând-o la pieptul lui.

Timp de câteva minute, niciunul dintre ei nu a spus nimic, stând îmbrățișați. Synclair nici nu a realizat când a închis ochii și a adormit.

La un moment dat, Synclair s-a trezit. S-a uitat la ceas și a văzut că era aproape noapte. Când s-a uitat în dreapta lui, a descoperit surprins că Sharon nu mai era lângă el. Strânse cearșaful în pumni, furios. De ce plecase așa, fără să îl trezească și să-i spună ceva? Fir-ar să fie!

Nici nu reușise să îi spună ceva, după ce o simțise atât de dulce și feminină în brațele lui... de ce trebuise să-l lase singur, acolo, când tot ce își dorea era să o simtă din nou lângă el...

Îi venea să geamă când își amintea felul în care i se dăruise... singura concluzie la care ajunse era

aceea că Sharon regreta ce a făcut și a preferat să plece așa, fără să lămurească lucrurile.

Ei i se făcuse frică și îi părea rău, de aceea reacționase astfel. Al naibii să fie dacă avea de gând să o lase să dispară astfel din viața lui, ca și când ceea ce se întâmplase între ei nu avea nicio importanță, fiindcă avea.

A făcut un duș, având senzația că nici apa nu-i putea șterge amintirea a ceea ce s-a întâmplat cu doar câteva ore în urmă. A plecat apoi acasă, mai derutat și mai confuz ca niciodată, având totuși o singură certitudine: nu va lăsa lucrurile așa.

În timpul acela, Sharon a ajuns acasă și a mers direct în camera ei. Nu putea permite nimănui să o vadă în starea în care era. A intrat în baie, încercând să se lase în voia apei, care, de obicei, avea puterea de a o relaxa. Nu azi, însă, a realizat ea. Avea o stare pe care nu și-o putea explica. Acționase din impuls, fără să se gândească, fără să dețină controlul, așa cum o făcea de obicei. Măcar dacă ar fi băut ceva, ar fi avut o scuză. Însă nu fusese vorba despre așa ceva. Participase la actul acela ca și când lumea se oprise în loc în acele momente. Făcând nebunia aceea, nu se gândise la consecințe, iar acum putea foarte bine să rămână însărcinată, lucru pe care nici nu-l putea concepe. Sigur că nu, fiindcă tot ceea ce fusese în mintea ei avusese legătură cu Synclair. Fusese ca și cum el își aruncase vraja asupra ei într-un mod incredibil de puternic, dominând-o și făcându-i lucruri care o rușinau, acum, când își aducea aminte de ele.

Scanned with CamScanner

Și-a spălat corpul cu o îndârjire care o surprin-
dea și pe ea. Nu fusese nimic forțat, recunoștea
asta, însă ar fi vrut să repare ceva față de con-
știința ei, care nu mai contenea să o agite. Cum a
putut să intre într-o situație atât de complicată?
Ea nu era așa și nu făcea lucrurile în felul acela.
Cine o cunoștea, putea spune cu certitudine că ea
era o persoană echilibrată, care nu făcea lucruri la
întâmplare. Culmea ironiei, tocmai ea să facă așa
ceva, ea care și-a spus mereu că nu va face dra-
goste cu cineva de la prima întâlnire. Nici măcar
nu fusese vreo întâlnire adevărată, de cuplu, între
ei: el i-a propus să devină iubita lui, după care a să-
rutat-o, iar lucrurile ajunseseră dintr-o dată mult
prea departe. Deși nu s-a gândit de dimineață că
va ajunge să facă așa ceva, nu a făcut nici cel mai
mic gest să îl oprească. Nu a căutat să îl provoace
și totuși nu s-a comportat deloc așa cum ar fi tre-
buit... în schimb, a savurat tot ce i-a făcut... când a
devenit o astfel de femeie, mai ales că a avut grijă
să nu se dăruiască oricui... nimănui... ce părere își
făcuse Synclair despre ea? Una foarte rea, cu si-
guranță... cum putea să mai dea ochii cu el pentru
semnarea contractului, după toate astea?

Sharon s-a întins în pat și și-a privit telefonul.
Avea cinci apeluri de la Synclair. A pus telefonul
pe noptieră. Nu avea de gând să îl sune și nici să-l
vadă. Nu curând, cel puțin. A închis ochii, sperând
că va adormi repede. Se înșela. Imagini cu ea și
Synclair făcând dragoste, i se derulau în minte

fără încetare. Nu putea decât să își dorească să
încheie cât mai repede afacerea cu el și să încerce
să redevină cea care fusese cândva. Cât despre
securizarea laptopului, urma să angajeze pe altci-
neva să facă asta. Ce bine ar fi fost dacă și în ceea
ce privea securizarea propriei inimi ar fi fost la
fel de ușor... îi era atât de frică să nu cumva să se
îndrăgostească de bărbatul acela incredibil, încât
trebuia să taie răul de la rădăcină, cât încă mai
putea... nu voia să ajungă în situația în care el să
o privească cu dispreț și să se plictisească, pentru
ca apoi să se debaraseze de ea. Prefera să fie ea
cea care se îndepărta. Spera să poată să facă acest
lucru și de data aceasta.

— Capitolul 3 —

Sharon se afla în biroul ei, când a auzit o bătaie
puternică în ușă.

— Da... a spus ea, uitându-se tot în actele pe
care le avea pe masă.

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă, Sharon...

Sharon a tresărit auzindu-i vocea pătrunzătoare.
L-a privit temătoare și rușinată, în timp ce s-a ridi-
cat în picioare. Simțea că îi tremură tot corpul, vă-
zându-l cum stătea serios, în picioare, în fața ei. Era
frumos și periculos, sau cel puțin așa i se părea ei...

— Știam că ți-am trimis contractul pentru
apartament deja semnat de mine prin curier.

Scanned with CamScanner

Puteai să-l semnezi și să-l trimiți aici tot prin curier, nu era nevoie să vii până aici...

— Am preferat varianta asta, a întrerupt-o el, lăsând plicul în care se afla contractul pe masă, micșorând astfel și mai mult distanța dintre ei.

— Mulțumesc... poți să pleci acum, nu vreau să te reții... în privința computerului meu, am vorbit deja cu altcineva. Nu vreau să te deranjez. Mă bucur că am colaborat bine și că ai găsit locuința potrivită pentru tine... i-a spus ea, sperând că el nu i-a simțit tremurul vocii. Încerca să fie cât mai amabilă cu putință...

— Într-adevăr, am avut o colaborare mai neobișnuită, dacă stăm să ne gândim la ceea ce s-a întâmplat ieri între noi... i-a amintit el, având o privire îngustată. Și-a încrucișat brațele pentru a nu da curs impulsului de a o îmbrățișa. Trebuia să vorbească, apoi să... a închis ochii și i-a deschis la fel de repede, pentru a încerca să alunge gândurile senzuale care îi treceau prin minte în legătură cu ea.

— Nu! Adică... consider că ești totuși un cavaler și nu vei aduce vorba despre... despre... cuvintele i s-au oprit în gât, neputând să le pronunțe. Simțea că se înroșește tot mai mult, în timp ce strângea cu putere spătarul scaunului.

— Un cavaler? Parcă eram păcatul în persoană, îți amintești? Nu sunt deloc un cavaler în momentul ăsta, Sharon, crede-mă. De ce ai plecat? a întrebat-o el, ocolind biroul și luând-o în brațe.

Sharon l-a privit cu severitate și i-a întors spatele, însă nici atunci el nu a lăsat-o din brațe.

— Dă-mi drumul! Te rog... l-a rugat Sharon, știind că nu se poate lupta cu el. Era prea puternic, iar ea prea vulnerabilă și lipsită de putere în fața lui.

— Nu voi face asta, Sharon. De ce ai plecat? Ai idee cum m-am simțit când m-am trezit și am văzut că nu mai erai lângă mine? M-am simțit respins. Am fost cuprins de remușcări la gândul că ți-am făcut rău, deși știam că nu te-am forțat...

— Ieri nu am fost eu în momentele acelea. Băusem și nu am mai gândit rațional... dar suntem doi oameni adulți și putem foarte bine să uităm acele lucruri... a mințit ea, încercând să evite alte discuții.

— Să nu îndrăznești să mai spui asta! Nu te las să transformi ceea ce am trăit ieri într-un moment de rătăcire... nu mă minți, știm prea bine amândoi că nu băuseși nimic. Nu, Sharon, erai perfect conștientă de ceea ce făceai și de ceea ce mă lăsai să îți fac...

— Încetează! Te rog, încetează! Pleacă! Asta vreau să faci, să pleci! i-a strigat ea, întorcându-se din nou spre el, așteptându-se să vadă furie și dispreț în ochii lui. Surpriză însă, fiindcă tot ceea ce putea să vadă era dorință. O dorință mistuitoare, mai puternică decât orice temere de-a ei.

— Nu plec, Sharon. Nu am venit aici ca să îți ascult minciunile și pretextele.

— Atunci, de ce ai venit? Nu ai nicio obligație față de mine...

— Ieri îmi doream să devii iubita mea. Lucrul ăsta nu s-a schimbat. Ceea ce s-a întâmplat ieri...

Scanned with CamScanner

— Nu are nicio importanță, Synclair... ar trebui să te bucure asta... o femeie care nu vrea nimic de la tine și nu vrea să te deranjeze, nu asta e femeia ideală pentru voi?

— Nu știi despre ce vorbești... nu știu cu ce tip de bărbați ai mai avut de-a face până acum, dar eu nu sunt așa...

— Încerc să îți spun în cel mai amabil mod cu putință că nu vreau să continuăm relația asta, dacă poate fi numită astfel... e mai bine să ne oprim aici decât să avem de suferit mai târziu...

— Explică asta, i-a cerut el, mângâindu-i chipul.

— Eu nu sunt potrivită pentru genul ăsta de lucruri... nu cred în relații și în angajamente. După un timp, te vei plictisi cu siguranță de mine și vei ajunge la concluzia mea. Nu e mai bine să încheiem acum toate astea? l-a întrebat ea, dându-i mâna la o parte. Se simțea arsă de atingerea lui atât de simplă și totodată atât de intensă.

— Dacă ai impresia că spunându-mi lucrurile astea mă voi speria și voi pleca, te înșeli. Mai bine mi-ai spune ce e cu tine, de fapt. Ceva te face să te porți așa și vreau să știu ce anume. Știu că ceea ce s-a întâmplat te-a luat prin surprindere, fiindcă și mie mi s-a întâmplat asta, doar am fost și eu acolo, să știi... însă asta nu înseamnă că trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat și că trebuie să uităm pur și simplu totul... de ce ți-e teamă de fapt, Sharon? Știi că nu plec de aici până nu ne lămurim...

— Nu mă poți obliga să am o relație cu tine, Synclair, mai ales dacă nu vreau asta. Toate astea... sunt prea mult pentru mine și nu pot să fac asta, înțelegi? Poți să mă consideri oricum, însă asta e, asta sunt, și nu oblig pe nimeni să fie în preajma mea... i-a zis ea, eliberându-se din brațele lui și așezându-se pe scaun. Simțea nevoia să fie cât mai departe de el. Nu putea gândi cum trebuie dacă el o ținea în brațe, iar asta era un lucru care nu i s-a mai întâmplat.

— Ți s-a făcut frică, asta e... cineva s-a purtat urât cu tine și acum ți-e teamă să mai ai încredere în mine. Recunoaște, Sharon, i-a cerut el, așezându-se pe scaunul din fața ei.

— Dacă vreodată voi avea nevoie de un psiholog nu vei fi tu acela, Synclair. Poți să pleci, nu te reține nimeni aici. Nu trebuie să stai lângă o femeie ușoară, așa cum sunt eu... dar nici nu am să-ți dau voie să râzi de mine și nici nu mă voi comporta ca una doar pentru a-ți face ție pe plac... l-a avertizat ea, închizând ochii. Rușinea și frustrarea o cuprindeau din nou, ca în ziua aceea, mai demult...

— Stai puțin, sunt puțin confuz... cum adică femeie ușoară, cine a zis așa ceva? Eu sigur nu am zis, a reacționat el uimit, neînțelegând pe moment reacția ei.

— Eu... uită că am zis asta. Doar pleacă și lasă-mă în pace. Crede-mă, nu ai nevoie de mine în viața ta, așa cum nici eu nu am nevoie de tine.

Scanned with CamScanner

— Nu cred. Și vreau să te înțeleg, dar nu o pot face dacă nu mă ajuți. Spune-mi despre ce e vorba Sharon. Nu am nici cea mai mică intenție să mă amuz pe seama ta. Dacă voiam asta nu veneam aici să vorbesc cu tine.

— Și dacă nu vreau să vorbesc cu tine? Ce vei face? l-a întrebat Sharon, privindu-l cu un aer superior, încercând să-l facă să renunțe la ideea lui de a avea o relație cu ea.

— Am să încerc în continuare să te conving până când voi reuși. Te plac prea mult ca să te las să ne faci asta, Sharon.

— Să vedem cât de mult îți va mai plăcea de mine când îți voi spune adevărul pe care vrei cu atâta înverșunare să-l auzi. Ascultă-mă și apoi te vei convinge că nu vrei nimic cu mine.

Ei bine, povestea e scurtă: fostul meu prieten mi-a zis, atunci când l-am prins cu două femei în pat, că doar nu credeam că va aștepta până voi considera că sunt pregătită să... să... știi tu... și că dacă nu sunt și nu mă comport ca ele, relația noastră nu are cum să funcționeze. I-am spus că poate liniștit să dispară cât mai repede din viața mea și că nu am nevoie de așa ceva... i-a relatat ea, coborându-și privirea, rușinată.

— Ce cretin! a izbucnit Synclair furios, ridicându-se de pe scaun și venind lângă ea.

— Vezi tu, nu am nevoie să mă judeci, o fac eu foarte bine.

— Sharon, iubito... nu trebuie să faci asta. Nu ești vinovată de nimic. Și în niciun caz nu-ți dau voie să regreți că am făcut dragoste.

— Tot nu înțelegi, nu? Am ajuns să fac exact ceea ce îmi promisesem că nu voi face, cel puțin de la prima întâlnire. Știi prea bine că nu a existat nici măcar o primă întâlnire între noi... m-am comportat ca o... nici măcar nu pot să o spun... concluzia e că sunt o femeie îngrozitoare, Synclair. Cine și-ar dori o astfel de femeie lângă el? i-a zis ea, cuprinzându-și chipul în palme.

— Eu, i-a răspuns el simplu, zâmbindu-i cu drag.

Sharon și-a ridicat chipul, privindu-l uimită.

— Nu poți vorbi serios...

— Ba da.

— Dar tu... nu ai auzit niciun cuvânt din ce ți-am spus?

— Am auzit fiecare cuvânt... și sunt la fel de hotărât în ceea ce ne privește...

— Și de ce zâmbești, dacă spui că vorbești serios?

— Ca să te conving... încerc să-mi folosesc farmecul asupra ta. Funcționează?

— Și îmi spui asta așa, direct?

— Nu văd de ce nu... eu te vreau și sunt sigur că și tu simți la fel. De ce să nu fim împreună? i-a propus el, punându-și mâinile pe genunchii ei. Știu că niciunul dintre noi nu a căutat să se întâmple asta, însă dacă tot a fost să fie așa, hai să acceptăm și să

Scanned with CamScanner

facem tot ce se poate ca să fim fericiți și mulțumiți cu alegerea făcută.

— Am nevoie să mă gândesc la asta... a ezitat Sharon, recunoscând în sinea ei că farmecul lui funcționa cu siguranță asupra ei.

— Bine, înțeleg asta. Și doar așa, neoficial, să știi că am avut parte de întâlniri...

— Acelea nu se pot considera întâlniri. Erau pentru ca tu să-ți găsești locuința potrivită, aveau ca scop încheierea unei afaceri...

— Asta crezi tu, nu-i așa? Înseamnă că am fost cel mai nehotărât client din câți ai avut, căci numai tu credeai că nu mă pot decide asupra unui apartament sau al altuia. De fapt, îmi doream să te cunosc și să petrec mai mult timp cu tine. Și știi ce îmi mai doream? Să vină ziua în care te voi putea îmbrățișa și săruta în voie. Ca să nu mai spun de ceea ce s-a întâmplat ieri... știi prea bine că ne-am dorit amândoi... când m-am trezit, nu-mi doream decât să te iau în brațe și să te sărut iar... dar, surpriză: tu ai plecat ca o mică hoțomană, de parcă ai făcut ceva rău... să nu mai faci vreodată așa ceva, ai înțeles?

— Ești... nu ar trebui să vorbești așa... te rog, lasă-mă să mă gândesc. Am să te anunț când voi decide ceva, l-a repezit ea, sperând să-l facă să plece cât mai repede. Synclair îi dădea niște stări pe care nu avea nevoie să le simtă...

— Sper doar să nu primesc vreun răspuns evaziv, trimis tot prin curier. Ai fi în stare...

— Nu ai idee de ce pot să fiu în stare. Nu mă cunoști și nu îți poți permite să mă judeci astfel. Tocmai mi-ai dat o idee foarte bună, dacă stau să mă gândesc...

— Nu te sfătuiesc... a avertizat-o Synclair, privind-o cu o determinare care o surprindea.

— De ce nu? E o metodă de a rezolva lucrurile...

— Ți-aș propune eu o metodă și mai bună de a rezolva lucrurile, dar mai bine încă nu... și dacă tot vrei întâlniri, asta vei avea, numai pentru liniștirea conștiinței tale. Ne vedem mâine, Sharon...

— Dacă vreau...

— O, ai să vrei, te asigur... nu vei avea cum să mă refuzi. Trebuie să plec acum, dar îți promit că ne vedem mâine. Să ai o zi frumoasă, iubito...

— Ce? Nu am spus da, încă... nu a mai reușit să spună nimic, căci Synclair o sărută cu toată pasiunea pe care i-o inspira. Îi fusese atât de dor să facă asta, încât nici lui nu-i venea să creadă. Dacă ar fi fost posibil, ar fi luat-o de acolo și ar fi dus-o departe de tot și de toate, într-un loc în care să fie numai ei doi, singuri, și să retrăiască momentele petrecute cu o zi în urmă.

S-a desprins de ea, înainte ca dorința să-l facă să uite cu totul de rațiune. O voia cu totul pe Sharon, iar pentru asta, trebuia să o convingă și pe ea de ceea ce simțea. A plecat apoi, privind-o încă o dată și zâmbindu-i înainte de a închide ușa. Poate că ea era încăpățânată, dar el era și mai hotărât să o cucerească și avea să-i dovedească asta.

Scanned with CamScanner

Sharon s-a uitat lung în urma lui, nevenindu-i să creadă că el tocmai i-a spus toate acele lucruri și că a sărutat-o din nou. Îi spusese iubito, din nou. Adică cine făcea asta, după ce... era atât de convinsă că Synclair va dori să stea cât mai departe de ea... credea că știa totul despre felul în care gândeau cei ca el, doar avusese un exemplu în privința asta... sărutul lui o năucise din nou. Se bucura că nu mai era nimeni în birou să o vadă, fiindcă roșeața de pe chipul ei lămurea totul. Își simțea inima bătând cu repeziciune. Trebuia să oprească asta, cât încă mai putea. Nu era posibil ca un bărbat ca Synclair să fie atât de fascinat de ea. În mod sigur, era un lucru trecător, iar ea nu mai voia să fie nevoită să facă față respingerii lui ulterioare. Nu avea nevoie de complicații în viața ei și nici de noi suferințe. Se săturase să fie respinsă și judecată pentru opiniile ei și pentru felul în care își trăia viața. Nu voia decât să fie lăsată în pace. Având un surâs abia schițat pe chip, a început să caute numărul unui serviciu de curierat.

— Capitolul 4 —

În seara următoare, Sharon numai ce cinase alături de părinții ei, când a auzit soneria de la ușă. Menajera, doamna Peterson, a mers să deschidă ușa, după care a revenit să anunțe sosirea unui tânăr care o căuta pe Sharon.

— Cine este, draga mea? a întrebat-o Deborah, mama ei, neputându-și ascunde curiozitatea. Nu s-a mai întâmplat asta până atunci și voia să știe totul despre viața fiicei sale.

— Nu știu, mamă. Mă duc să văd, i-a răspuns ea, având o bănuială legată de cine putea fi.

Sharon a ieșit din sufragerie, observând privirile complice pe care părinții ei le schimbau. Ajungând în fața ușii, l-a văzut pe Synclair, care o aștepta.

— Bună, Synclair, i-a spus ea, închizând ușa, coborând apoi treptele și oprindu-se în fața lui.

— Bună, Sharon.

— Ce faci aici? Credeam că am fost foarte clară în privința noastră. Ți-am urmat sfatul și chiar am trimis răspunsul meu prin curier, i-a zis ea, reținându-și zâmbetul.

— Înseamnă că nu l-am primit, sau poate curierul a greșit adresa, nu știu... ce-ar fi să îmi spui personal răspunsul tău? a întrebat-o el, făcând un pas spre ea, dominând-o cu statura lui impunătoare.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Ăsta e răspunsul meu, Synclair. E cel mai bine așa. Nu văd rostul complicării vieților noastre într-un asemenea mod. Ar trebui să fii încântat... i-a spus ea, privindu-l cu seriozitate.

— Nu sunt deloc încântat, Sharon. Ar trebui să lași alegerea de a-mi complica viața în seama

Scanned with CamScanner

mea, i-a zis el, făcând încă un pas și ajungând chiar lângă ea.

— Cu siguranță poți să accepți un refuz din partea unei femei, doar nu e mare lucru... i-a cerut Sharon, stând pe loc. Ar fi plecat de lângă Synclair, însă nu voia să-i arate că o afecta să fie atât de aproape de el. Voia să-și demonstreze chiar și ei însăși că nu avea nici cel mai mic sentiment pentru el, însă anumite reacții ale corpului ei o făceau să creadă că lucrurile nu stăteau chiar așa.

— Cu siguranță nu sunt dispus să accept asta... a asigurat-o el, luându-i mâna în mâna lui.

— Dar... am făcut tot ce ai spus, ți-am răspuns la întrebare, nu mai e nimic de făcut... i-a răspuns ea, luându-și mâna din mâna lui.

— Da, ai făcut tot ce ai putut ca să încerci să scapi de mine cât mai repede, fiindcă asta faci tu atunci când lucrurile devin complicate, ca să folosesc termenul tău. Fugi. Ei bine, nu ai decât să auzi și răspunsul meu: s-a terminat cu fuga, Sharon. Nu ai altă soluție decât să mă înfrunți și să faci la fel în privința altor lucruri care vor face parte din viața ta. Lămurește-mă în privința asta: dacă nu simți nimic pentru mine, de ce tremuri așa când mă apropii de tine?

De ce abia mă poți privi în ochi atunci când vorbești cu mine?

— Te înșeli, Synclair... dar ca să îți dau într-o anumită măsură dreptate, îți pot spune că nu mă simt în largul meu nici măcar având discuția asta cu tine...

— De ce, Sharon? Ce am făcut? a întrebat-o el, băgându-și mâinile în buzunar pentru a nu o lua în brațe, așa cum îi venea de fapt să facă.

Totul... și-a spus Sharon în sinea ei.

— Nu mai vreau să răspund la nicio întrebare, Synclair. Te rog să pleci... niciunul dintre noi nu avem nevoie de toate astea și nici unul de celălalt, așa cum susții. Ai să vezi că în câteva zile ceea ce crezi că te atrage la mine va dispărea și chiar îmi vei fi recunoscător că nu te-am lăsat să îți irosești timpul cu mine.

— Știi ce e mai ciudat, Sharon? Că au trecut deja câteva zile și nu mi-a trecut. Ceea ce sunt sigur, nu doar cred că mă atrage la tine nu a dispărut, ci din contră, mă atrage tot mai mult. Cât despre timpul meu, te asigur că îl folosesc cum consider de cuviință... de ce trebuie să fii atât de încăpățânată? De ce nu poți să accepți ce e între noi, orice ar fi, chiar dacă nu știm să definim asta... a insistat el, scoțându-și mâinile din buzunare și luând-o în brațe, nemairezistând tentației. O privea cu ardoare, așteptând ca ea să-l lămurească. Aproape că nu se mai putea concentra decât asupra buzelor ei pline. Le știa gustul și ar fi vrut să-l simtă din nou.

— Fiindcă nu vreau asta. Și nici felul în care mă ții în brațe, ca să nu mai spun de modul în care te uiți la mine. Nu pot suporta toate astea...

— De ce, fiindcă îți aduce aminte de...

— Oprește-te! i-a cerut ea pe un ton poruncitor. A încercat să se elibereze din brațele lui, însă el nu i-a permis.

Scanned with CamScanner

— Atât de rău te-am tratat de nu suporți să te
ating, Sharon? a întrebat-o el, privind-o cu tristeț
— Aș vrea foarte mult să nu mai aduci vorba
despre... despre ce s-a întâmplat... e o chestiune
demult trecută și uitată și pe care o regret în fie-
care zi. Te rog, doar lasă-mă să fiu liniștită, nu am
nevoie de toată agitația asta...

— Demult trecută și uitată? Chiar dacă s-a
întâmplat acum două zile? Să înțeleg că memoria
ta nu vrea să accepte adevărul, la fel ca tine, de
altfel... ce bine că am fost și eu prezent, căci altfel
îți dădeam dreptate. Spre deosebire de tine, eu nu
vreau să mă mint singur, Sharon.

Nu am uitat și nici nu vreau să uit. În schimb,
ceea ce vreau ești tu, Sharon... și când te gândești
că am venit aici cu gânduri pașnice, să te invit
la un film, sau la o plimbare, într-un cuvânt la o
întâlnire, așa cum ți-ai dorit. În schimb, am ajuns
să discutăm despre un subiect evident extrem de
sensibil pentru tine.

— Am crezut că bărbaților le plac întâlnirile
care nu presupun obligații ulterioare... i-a zis
Sharon, surprinsă de reacția lui, total neașteptată
și neconformă ideilor pe care le avea ea despre
comportamentul masculin.

— Tu tot nu înțelegi, nu? Nu e vorba de nicio
obligație aici. Tu nu mă obligi pe mine să fac ceva.
Sunt aici din proprie voință și inițiativă. Lasă-mă
să îți mai spun ceva: nu voi lăsa ca niște idei gre-
șite, pe care ți le-a indus fostul tău prieten, să te
oprească să fii cu mine.

Pot numai să îmi imaginez ce a fost în mintea
ta zilele astea: jenă, remușcare, teamă, dar îți spun
că eu nu privesc lucrurile așa. În schimb, tot ceea
ce am avut în minte zilele astea ai fost tu, Sharon.
Știu care sunt motivele pentru care vrei să mă
respingi, însă mai știu sigur că te vreau alături de
mine și că îmi doresc să încercăm să avem o rela-
ție, Sharon. Te respect, te doresc și te vreau lângă
mine, în ciuda ideilor negative care te opresc să fii
cu mine.

Am nevoie de tine, iubito, să nu ai nicio îndo-
ială în privința asta... i-a spus el pe un ton sincer,
mângâindu-i chipul.

Sharon l-a privit cu surprindere. Trecea prin
atâtea stări în acele momente... Synclair avea
dreptate: teama, jena și modul în care el ar fi pri-
vit-o, îi dădeau o stare de neliniște interioară. În
cele din urmă, ea și-a găsit puterea să-i răspundă.

— Nu am mai fost într-o situație asemă-
nătoare... nu m-am așteptat la nimic din toate
astea: la tine, la ceea ce s-a întâmplat, la ceea ce
tocmai mi-ai spus... comportamentul meu imoral
e inacceptabil, din punctul meu de vedere... știu
că nu poți înțelege trăirile mele, ai spune că sunt
feminine și prea sensibile, dar asta e, asta sunt eu:
o femeie poate prea sensibilă...

— Comportament imoral? Nu mai spune asta,
Sharon, nu e așa deloc...

— Realitatea e alta, oricât ai încerca să o faci
să pară altfel. Eu nu sunt... nu eram adepta unor

Scanned with CamScanner

astfel de lucruri, știi ce vreau să spun... i-a zis ea privindu-l jenată.

— Știu asta mai bine decât oricine altcineva și nu te judec fiindcă m-ai lăsat să te am, Sharon. De fapt, chiar mă bucur, iar faptul că ai ales să fii primul bărbat din viața ta mă onorează și mă responsabilizează în același timp, iubito. Ai devenit femeie și în sensul acela intim și frumos, alături de mine, iar asta mă face să te apreciez și mai mult. Te-aș fi apreciat și dacă lucrurile nu stăteau astfel, însă așa a fost să fie. Nu putem schimba nimic, însă putem încerca să facem ceva frumos și durabil împreună. Eu știu că îmi doresc asta cu tine, mai rămâne doar să accepți și tu asta. Lasă deoparte totul, fii sinceră cu tine însăți și gândește-te doar la ceea ce îți dorești cu adevărat... a îndemnat-o el cu blândețe.

— Synclair... chiar ești sincer cu mine? l-a întrebat-o ea, privindu-l cu atenție.

— Am fost sincer încă de început, iubito... a asigurat-o el cu un zâmbet irezistibil.

— Cred că... putem încerca, dacă tot ești dispus să riști... tu știi mai bine... i-a spus ea, încercând să se împace cu sine însăși și cu ideea că e iubita lui.

— Ne aparținem unul altuia, Sharon. Sunt sigur că și tu simți asta...

— Eu vreau doar să nu sufăr, să nu mă faci să sufăr... i-a mărturisit ea, mângâindu-i chipul, reamintindu-și cât de dor i-a fost de el.

— Suferința e inevitabilă în viața unui om, însă dacă suntem împreună, știu că vom putea să

trecem mai ușor peste tot ce ni se întâmplă. Cât despre vreo suferință cauzată de mine, pot să îți spun că nu ți-aș face asta în mod intenționat. Nu trebuie decât să discutăm despre orice, să comunicăm și sunt sigur că totul va fi bine, așa cum trebuie să fie. Nu va fi de fiecare dată ușor, însă vom învăța să fim alături unul de celălalt la fiecare pas. Mai vreau să știi că, indiferent de ceea ce făceam și în orice loc mă aflam zilele astea, nu mă puteam gândi decât la tine, Sharon, dar și la felul în care te-am simțit în ziua aceea, alături de mine... sunt sigur că te jenează ceea ce auzi, dar am vrut să îți spun și asta. Știi cât de mult te doresc chiar și acum, iubito? Lasă-mă cel puțin să te sărut, să te fac să îți dai seama de cât de mult mi-ai lipsit...

Sharon nu i-a răspuns, nu a mai avut ocazia, fiindcă Synclair a sărutat-o blând, tandru, pasional și tulburător în aceeași măsură, aducând-o și mai aproape de corpul lui puternic, plin de vitalitate. Ea a închis ochii, lăsându-se gustată în felul acela, care numai nepotrivit nu i se părea. Nu era posibil ca ceva atât de frumos să fie imoral și păcătos. Era ca și cum Synclair ar fi oprit timpul, pentru ca ei să se poată săruta în voie, îmbrățișându-se și simțindu-se unul pe celălalt în același timp, utilizând unele dintre cele mai frumoase manifestări ale sentimentelor lor.

Câteva minute mai târziu, Sharon s-a desprins de el, având o vagă impresie că i-ar fi plăcut să mai rămână în brațele lui. El îi dădea o stare de

Scanned with CamScanner

siguranță și de bine, iar faptul că Synclair nu avea o opinie greșită despre ea, o bucura.

— Vezi, iubito, dacă nu am simți nimic unul pentru altul, atunci de ce e atât de bine când ne sărutăm și ne îmbrățișăm astfel, de parcă ne-ar fi teamă să nu ne pierdem? a întrebat-o el zâmbind, încercând să-și regăsească suflul și autocontrolul. Dacă ar fi fost după el, ar fi luat-o în brațe și nu i-ar mai fi dat drumul...

— Ai vrea să intri? Poți să te uiți la laptopul meu și să-mi spui ce se poate face ca să funcționeze bine. Te avertizez doar că părinții mei sunt acasă și... știi tu, nu vreau să ți se pară că te-am invitat să intri ca să îi cunoști sau ceva de genul ăsta... am vrut doar să știi... i-a zis Sharon, încercând să nu dea importanță cuvintelor lui.

— Și ce dacă sunt acasă, crezi că mi-e teamă să-i cunosc? Sunt de acord, dacă asta e una dintre dorințele tale ca iubită a mea. Sper doar ca lista de dorințe în ceea ce mă privește să se extindă... i-a mărturisit el, mângâindu-i chipul, fascinat cu totul de ea.

— Hai să mergem, i-a spus Sharon, zâmbindu-i. L-a luat de mână și l-a condus în casă, acolo unde părinții ei se aflau încă în sufragerie. Mamă, tată, vreau să vă prezint pe cineva. El este Synclair, prietenul meu... le-a spus ea, cu vocea ușor tremurândă.

— Synclair Harris, iubitul fiicei dumneavoastră, s-a prezentat el, corectând-o pe Sharon, care

roșise. Synclair i-a sărutat mâna mamei iubitei lui, după care i-a strâns mâna tatălui acesteia, observând privirile nedumerite ale acestora.

— Draga mea, nu ne-ai spus nimic despre asta... i-a spus Deborah, privindu-și fiica cu un reproș abia mascat.

— Asta fiindcă până acum câteva minute nu a știut nici ea acest lucru, doamnă Foster, i-a explicat Synclair, observând schimbul de priviri dintre părinți și fiică.

— Cum s-a întâmplat asta, atât de repede? Vă cunoașteți de mai mult timp? i-a întrebat Peter, tatăl lui Sharon.

— Oarecum da, i-a răspuns tot Synclair.

După ce a mai răspuns la o serie de întrebări despre aspecte care țineau de viața lui, de familie și de profesie, Sharon l-a luat de acolo, ducându-l în camera ei, acolo unde Synclair a lucrat timp de câteva ore bune la laptopul ei.

— Îmi pare rău, sper că nu te-au deranjat întrebările lor, s-a scuzat ea, așezându-se pe scaun, lângă el.

— Nu. E normal să fie curioși în legătură cu iubitul fiicei lor, i-a răspuns el, privind-o rapid, după care și-a îndreptat din nou atenția asupra laptopului.

Sharon a mers apoi în bucătărie, de unde s-a întors cu suc și prăjituri. A așezat tava pe masă, iar apoi și-a ocupat locul pe scaunul de lângă el, urmărind cu atenție ceea ce făcea.

Scanned with CamScanner

— Pare atât de greu și uimitor ce faci, și totuși e atât de ușor pentru tine...

— Nu e atât de greu, și, în plus, e ceva ce îmi place să fac, la fel ca în cazul creării jocurilor pe calculator. E distractiv și e un mod plăcut de a-mi petrece timpul. E... aproape la fel de bine ca atunci când sunt cu tine, numai că a doua variantă o depășește cu mult pe prima.

— Nu e nevoie să spui asta doar fiindcă crezi că trebuie... i-a spus ea zâmbind totuși. Îl privea și nu-i venea să creadă că într-un timp atât de scurt s-au schimbat atât de multe lucruri... ea s-a schimbat, la fel ca și modul de a vedea unele lucruri. Synclair a convins-o că se putea și altfel. Dacă în privirea lui se ascundeau mai multe lucruri decât păcat și dorință, ea se simțea în sfârșit pregătită să încerce să le descopere.

— Nu fac asta. Sunt sincer, i-a răspuns el, privind-o din nou, făcându-i cu ochiul, făcând-o să zâmbească. Realiza că îi plăcea să vadă asta, să o vadă zâmbind.

— Mai ai mult? l-a întrebat ea curioasă.

— Nu, de ce, vrei să mă săruți? i-a zis el, zâmbindu-i cu drag.

— Nu... voiam doar să te servesc cu ceva, dacă vrei. Uite, i-a arătat ea tava cu sucurile și prăjiturile.

— Mulțumesc, dar tu ai un gust mai bun decât ele... i-a mărturisit el, zâmbind când a auzit-o oftând.

— Încerci să ai parte de prima ceartă între iubiți? i-a spus ea zâmbind.

— Nu. Spuneam doar adevărul. Nu vei auzi altceva de la mine, oricât de mult te-ar afecta asta. E doar felul meu de a fi: sincer și rău, așa cum mă numești în gândul tău, cu siguranță, i-a zis el în timp ce finaliza de instalat programele și antivirusul pentru laptop. Bine... totul e gata, a adăugat el, privind-o. Dacă mai ai probleme să mă anunți. În altă ordine de idei, ce propui să facem acum că mi-am îndeplinit misiunea?

— Mulțumesc pentru ajutor. Propun să mâncăm niște prăjituri, eu una știu că asta voi face... i-a răspuns ea, luând o prăjitură.

Synclair a luat la rândul lui o prăjitură. Mai degrabă ar fi devorat-o pe ea, însă trebuia să mai aibă puțină răbdare. Reușise un pas important făcând-o să accepte să fie iubita lui, nu voia să o vadă mai mereu intimidată de ceea ce îi spunea. Numai că uneori nu se putea abține...

— E foarte bună, tu ai făcut-o?

— Recunosc că nu. Printre pasiunile mele nu se numără gătitul. Fac asta numai când e absolut necesar, i-a zis ea, atentă la reacția lui.

— Ei bine, nu putem fi perfecți și să le facem pe toate, nu? Pot găti eu pentru tine, iar dacă printre pasiunile tale mă aflu și eu, e cu atât mai bine... vino aici, i-a propus el, luând-o în brațe. A așezat-o deasupra lui pe scaun, privind-o cum mânca poftioasă prăjitura aceea.

Sharon nu i-a răspuns, era prea ocupată să-l privească și să devoreze prăjitura. În plus, într-o

Scanned with CamScanner

singură zi, Synclair a făcut-o să roșească mai mult decât a făcut-o de când se știa. Își simțea corpul tremurând fiindcă palmele lui calde erau așezate pe șoldurile ei.

La un moment dat, Synclair a sărutat-o pe gât, simțindu-se tot mai pofticios.

Sharon aproape s-a înecat cu prăjitura din care a curs puțină cremă chiar pe cămașa lui. Ea s-a ridicat din brațele lui și a luat un șervețel, încercând să curețe locul de lângă gulerul cămășii lui.

— Îmi pare rău, s-a scuzat ea cu seriozitate.

— E în ordine, e doar o cămașă, stai liniștită. În plus, nu se poate spune că am stat locului, am fost prea distras...

— Da, dar... nu o pot curăța, nu se duce... nu am vrut să-ți murdăresc cămașa... i-a spus ea, cuprinsă de remușcări.

Synclair a luat-o de mâini și a adus-o din nou în brațele lui. Nu se mai sătura să o simtă aproape de el.

— Nu-ți mai face griji, Sharon. Nu s-a întâmplat nimic, bine? i-a zis el, mângâindu-i chipul.

— Dacă spui tu... vezi, nu trebuie să mă iei în brațe când mănânc, i-a cerut ea, privindu-l cu seriozitate.

— Știi care e vestea bună?

— Care?

— Ai terminat de mâncat, iar eu pot să stau foarte bine și fără cămașă... i-a spus el, zâmbindu-i, în timp ce începuse să-și desfacă un nasture, anticipându-i reacția.

— Nu trebuie să faci asta... nu am alta să îți dau, nu port cămăși bărbătești... a încercat ea să-l oprească, încercând să privească indiferentă felul în care el își desfăcea și al doilea nasture.

— Abia aștept să te văd făcând asta... a recunoscut el, în timp ce trecea la următorul nasture, spre iritarea ei, care și-a pus mâinile peste mâinile lui, oprindu-l.

Sharon inspira cu greutate. Synclair arăta atât de senzual făcând ceea ce făcea, încât trebuia să-l oprească.

— Dacă vrei să mai rămâi puțin, vei păstra cămașa pe tine și ne vom uita la un film, l-a atenționat ea, ridicându-se din brațele lui.

— Bine, rușinoaso...

— Cum mi-ai spus?

— Rușinoasă. Cum poți să fii așa, din moment ce m-ai văzut gol? a întrebat-o el, venind în spatele ei și îmbrățișând-o.

— Nu am nicio explicație pentru asta, dar... vreau să ne uităm la film, asta e tot ce știu acum... i-a răspuns ea, încercând să nu-și arcuiască gâtul, când i-a simțit din nou buzele alintându-i pielea.

— Bine... hai să ne uităm la film, dacă așa vrei, dar mă lași să te țin în brațe... i-a cerut el, după care a sărutat-o încă o dată pe gât, știind că ei îi plăcea. Cel puțin așa își amintea... și ce bine își amintea momentele în care o sărutase în voie, bucurându-se de ea în întregime... abia aștepta să le retrăiască...

Scanned with CamScanner

Sharon s-a întins pe pat, urmată de Synclair, care a îmbrățișat-o, în timp ce se uitau la filmul de acțiune care rula pe ecranul televizorului. La un moment dat, Synclair s-a amuzat văzând că ea și-a coborât privirea, închizând ochii, atunci când pe ecran au apărut niște scene mai senzuale între protagoniști. O plăcea exact așa cum era: atât de inocentă și de femeie în același timp, de inconștientă de latura ei atractivă și de puterea ei de seducție. Poate că perfecțiunea nu exista, însă Sharon era cu siguranță femeia perfectă pentru el.

La finalul filmului, Synclair a sărutat-o, conștient de faptul că își dorește mult mai mult de atât. Îi plăcea să o simtă mângâindu-i părul și să se bucure de gustul și de plinătatea buzelor ei ademenitoare. La un moment dat, el s-a desprins de ea, știind că era de ajuns pentru seara aceea. Dacă ar mai fi rămas, ar fi făcut ceea ce își dorea să facă încă de când a avut-o acum două zile.

— Trebuie să plec, Sharon. Ne vedem mâine, bine? Nu de alta, dar nu cred că părinții tăi ar fi prea încântați să rămân aici peste noapte...

— Bine, ai dreptate. Nici eu nu aș fi... nu trebuie să grăbim lucrurile de data asta, Synclair... i-a spus ea, simțind că nu e întru totul sinceră. Era numai vina lui, fiindcă era atât de ademenitor, încât îi stârnea toate simțurile, oricât ar fi vrut să se stăpânească. Era mai ușor să dea vina pe el... o înnebunea cu sărutările și cu mângâierile lui, mai mult decât fierbinți.

— Așa e... noapte bună, Sharon, i-a urat el, în timp ce era condus de ea până afară, în curte, acolo unde a mai îmbrățișat-o o dată, sărutând-o din nou, dorindu-și să facă asta la nesfârșit...

După câteva minute bune, el a plecat, lăsând-o să privească lung în urma lui.

Sharon avea impresia că e din nou singură, deși el nu plecase decât de câteva minute. Deși nu era singură în casa aceea mare, de cele mai multe ori se simțea astfel. Singură și diferită de cei din jurul său. Era un mister pentru Sharon motivul pentru care Synclair se simțea atât de atras de ea. Nu putea decât să spere că va dura măcar puțin ceea ce simțeau și că, la finalul relației lor, va putea să meargă mai departe. Era convinsă că un bărbat ca Synclair nu-și va pierde mult timp lângă ea, însă voia să se bucure de tot timpul petrecut alături de el.

— Capitolul 5 —

Synclair lucra la un joc pe calculator, când a auzit soneria de la ușă. A mers să deschidă, realizând deodată că zâmbea încântat, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când își vedea iubita.

— Bună, frumoaso. Intră, nu sta acolo, a invitat-o el, luând-o de mână. A adus-o în brațele lui, sărutând-o rapid, înainte ca ea să spună ceva. Numai când ea s-a desprins de el, Synclair a

Scanned with CamScanner

observat tristețea din ochii ei, lucru care îl făcea curios.

— Bună, Synclair. Trebuie să vorbim... i-a zis ea, urmându-l în apartamentul lui. Privind în jur, conștientiza că se simțea ca acasă acolo, ba chiar mai bine decât în propria ei casă.

S-a așezat pe canapeaua neagră din sufragerie, în timp ce a inspirat adânc, amintindu-și anumite lucruri tulburătoare legate de apartamentul acela care îi era atât de drag.

De data aceasta, Synclair a fost cel care a servit-o cu suc, așezându-se lângă ea, dornic să o asculte.

— Vizita ta mă surprinde plăcut. Nu credeam că vei face asta prea curând... dar mă bucur că ești aici... arăți foarte bine și azi, dar, mă rog, când nu arăți așa?

— Syn... e doar o rochie lungă, nu e nimic deosebit la ea, dar mulțumesc oricum, așa trebuie să spun, nu? i-a spus Sharon, plăcut surprinsă de felul în care se purta cu ea.

— Mi-ai spus Syn... știi că îmi place asta... numai tu îmi spui așa... ce s-a întâmplat, îmi dau seama că ceva nu e în ordine... i-a zis el, mângâindu-i părul, care îi venea liber pe umerii acoperiți doar de bretelele subțiri ale rochiei.

— Nu mi-am dat seama pe moment că ți-am spus așa... oricum și mie îmi place să-ți spun astfel. Sper că nu deranjez... s-a scuzat ea, privindu-l cu îngrijorare.

— Deloc. Numai ce am terminat de făcut un joc nou, care va intra pe piață foarte curând.

— Felicitări și succes... meriți, i-a spus ea, sărutându-l rapid pe obraz.

— După ce îmi vei spune ce te supără, îți voi arăta cum să mă săruți, fiindcă se pare că deja ai uitat... a avertizat-o el, luând-o de mână.

— Nu e un subiect plăcut, dar trebuie să îți spun asta, deși mă simt jenată și dezamăgită de ceea ce vei auzi... i-a spus ea, ezitând.

— Ce este? a întrebat-o el, mai curios ca oricând. Orice ar fi fost, era ceva ce o supăra serios, iar lui nu îi plăcea să o vadă astfel.

— Părinții mei... am avut o discuție cu ei de dimineață... în legătură cu tine, cu noi...

— Ce este, nu sunt încântați de alegerea ta?

— E mai mult decât atât... motivul nemulțumirii lor este acela că... nu știu cum să-ți spun asta ca să o fac într-un mod cât mai blând... a ezitat ea, coborându-și privirea.

— Atunci spune-o direct. E cel mai simplu și cel mai bine, a încurajat-o el, ținând-o în continuare de mână.

— E un motiv stupid și pe care nu merită să îl spun. Ideea e că...

— Cred că știu ce vrei să spui. E din cauză că sunt mulatru, nu-i așa? a întrebat-o el, strângându-și maxilarul.

— Din păcate, da. Ei spun că... nici nu merită să știi toate lucrurile pe care mi le-au zis...

Scanned with CamScanner

— Pot suporta să aud, Sharon. Sunt obișnuită ca unii oameni să mă desconsidere din cauza asta. Asta nu înseamnă că îmi face plăcere, însă am avut de-a face cu astfel de mentalități încă de mic. Tocmai de asta nu am avut mulți amici, însă cei pe care i-am avut continuă să-mi fie prieteni și azi. albi, mulatri și negri deopotrivă. Așa că poți să-mi spui totul, nu ești vinovată pentru opinia celorlalți.

Sharon îl asculta și i se strângea inima. Nu putea decât să își imagineze cât de mult îl dureau lucrurile acelea, chiar dacă încerca să pară puternic. Unii oameni erau atât de răi...

— Ei spun că aș afecta imaginea familiei umblând cu un mulatru și că urmărești numai interese financiare în ceea ce mă privește... exact astea au fost cuvintele lor... sunt oribile, la fel ca și caracterele lor... i-a mărturisit ea, neîndrăznind să-l privească. Mi-au mai spus că dacă voi continua relația cu tine, mă vor dezmoșteni și pot să uit că fac parte din familie. Am vrut doar să-ți spun toate astea...

— Și tu ce părere ai, ce le-ai spus? Ce îți dorești să faci? a întrebat-o Synclair, privind-o cu atenție, ridicându-i chipul spre el, făcând-o să-l privească. Realiza că aștepta cu nerăbdare răspunsul ei, și că de acest răspuns depindea continuarea relației lor.

— Le-am spus că nu sunt de acord cu modul lor de a gândi, și că, din partea mea pot să facă ce vor cu banii lor. Eu nu judec oamenii după anumite

criterii stupide, ci după caracterul acestora. Iar tu... mă faci să mă simt cu adevărat acceptată. Mă faci să mă simt așa cum nu m-am simțit vreodată alături de ei, de familia mea: apreciată și fericită, iar lucrurile astea sunt extrem de importante pentru mine. În plus, ai o frumusețe interioară care o completează pe cea exterioară și te porți frumos cu mine. Nu pot decât să fiu mândră de faptul că ești iubitul meu, i-a explicat Sharon, luându-l de mână la rândul ei.

— Mă bucur că gândești așa, iubito. Sper doar să nu te răzgândești în timp și să realizezi că ai nevoie de moștenirea ta. E o situație complicată...

— Nu mă voi răzgândi, Synclair. Dacă ei nu au același sistem de valori ca al meu, atunci e mai bine să nu fiu în preajma unor astfel de oameni...

— Atunci nu văd decât o singură soluție...

— Care?

— Să te muți la mine. E clar că nu mai poți sta acolo, cu ei.

— Ești sigur? Aș putea să locuiesc cu o prietenă până îmi găsesc un apartament. Am niște economii și...

— Nici nu vreau să aud. Nu erai tu cea care îmi spuneai că îți place apartamentul ăsta dintre toate pe care le-am văzut? Unde crezi că te-ai simți mai bine decât aici, cu mine?

— Așa e, dar... nu ne știm decât de vreo lună. Nu e cam repede să ne mutăm împreună? l-a întrebat ea surprinsă.

Scanned with CamScanner

— Cine poate să decidă asta mai bine decât noi? Eu nu înțeleg regulile astea nescrise care dictează viețile unora... trebuie să facem ce e bine pentru noi, nu ceea ce spun alții... spune-mi doar atât: ești cu mine în asta?

— Știi că da... l-a asigurat ea, mai hotărâtă ca niciodată.

— Atunci nu mai e nimic de clarificat. Vrei să vin cu tine să te ajut să îți iei lucrurile de acasă?

— Cred că nu e o idee bună. Nu vreau ca ei să te vadă și să se certe cu tine. Mă voi ocupa de asta singură. Ce pot să spun... mulțumesc fiindcă mi primești aici... i-a spus ea recunoscătoare, mângâindu-i chipul.

— Să nu mai aud asta. Nu e nevoie să-mi mulțumești. Amândoi ne dorim asta la fel de mult.

E trist că ei nu au știut să se comporte altfel, însă e alegerea lor, așa cum să fii cu mine e alegerea ta, alegere care mă bucură foarte mult. Totuși, vin cu tine până acolo, chiar dacă va trebui să aștept afară. Nu mă deranjează. Vreau să fiu sigur că te vor lăsa să vii cu mine.

— Nu mă pot ține acasă împotriva voinței mele, doar nu mai sunt un copil, dar mă bucur că vii cu mine... a recunoscut Sharon, zâmbindu-i cu drag. Să mergem, a adăugat ea, ridicându-se. Știa că nu e ușor să facă ceea ce făcea, dar era ceva necesar pentru binele propriu. Nu mai suporta să i se dicteze la fiecare pas ceea ce avea de făcut, voia să-și decidă destinul de una singură.

Synclair a urmat-o, conducând-o la mașină și ajungând în scurt timp la ea acasă, acolo unde o așteptase răbdător.

La un moment dat, Peter Foster, tatăl iubitei lui, a ieșit din casă, venind spre el, arătând furios și nemulțumit.

Synclair l-a privit cu determinare, așteptându-se la o reacție dezaprobatoare din partea acestuia, însă era decis să nu renunțe la ea. Așteptase de prea mult timp să o întâlnească pentru ca acum să încheie ceva atât de frumos și puternic, așa cum era relația lor.

— Domnule Harris...

— Domnule Foster... puteți foarte bine să-mi spuneți Synclair, nu mă deranjează.

— Bine, Synclair. Numele ți se potrivește foarte bine, e în concordanță cu temperamentul tău. Înțeleg că i-ai spus tot felul de lucruri fiicei mele, lucruri care acum o fac să-și facă bagajele și să plece din casa noastră.

— Nu, domnule. Ceea ce i-ați spus voi, ca și părinți, a determinat-o să ia decizia asta.

— Dacă pretinzi că vrei binele fiicei mele o vei lăsa în pace, mă auzi? Ea nu are de ce să piardă vremea cu unul ca tine. Familia noastră e una respectabilă, iar tu nu te integrezi în standardele noastre și în niciun caz nu te considerăm potrivit pentru Sharon, i-a spus Peter, privindu-l cu dispreț.

— În cazul ăsta, nu pot decât să mă bucur fiindcă Sharon gândește în mod diferit de voi. Opinia ei mă interesează pe mine, nu a voastră.

Scanned with CamScanner

— Arogantule! Ce i-ai făcut, cu ce ai amăgit-o? Nu înțelegi că îi ruinezi viitorul?

— Nu am făcut decât să o prețuiesc cu adevă rat, nu ce i-ați făcut voi toată viața. Nu cred că îi ruinez nimic, ci din contră, o ajut în feluri în care voi nu ați fost în stare să o faceți vreodată. Nu ați știut decât să îi impuneți voința voastră, iar ăsta nu e un lucru bun. Am totuși o curiozitate: ceea ce îmi spuneți mie, i-ați spus și fostului ei prieten, sau am eu un statut mai special, din cauza culorii pielii mele?

— Nu te ridici la înălțimea fostului ei prieten. Sharon a făcut o altă prostie imensă când l-a părăsit.

— Știți motivul pentru care a făcut asta?

— Nu, nu a vrut să ne spună, dar sunt convins că a fost numai o toană de-a ei. Nu cred că băiatul ăla manierat și absolut perfect pentru ea ar fi supărat-o cu ceva, i-a zis Peter nervos.

— Nu că ar fi treaba mea să vă spun asta, dar băiatul ăla manierat și absolut perfect pentru ea, a făcut-o să sufere și nu cu o problemă, ci cu două, dacă e să le spunem așa femeilor alături de care Sharon l-a surprins. Știți ce mai rău decât asta? Faptul că el i-a zis fiicei dumneavoastră că dacă ea nu se comportă la fel ca acele femei, relația lor nu poate continua. De asemenea, a jignit-o, numind-o femeie ușoară pentru simplul fapt că Sharon nu voia să cedeze avansurilor lui. Firește că Sharon i-a spus că poate liniștit să plece și a trebuit să se

lupte cu ea însăși până când a acceptat să fac parte din viața ei.

— Minți! Ai tot interesul să minți! i-a spus Peter nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Din contră, am tot interesul să spun adevă rul, unul de care nu ați avut habar, deși era chiar sub ochii voștri. Știți ce? Dacă eram un ratat care pierdea vremea prin baruri și aș fi tratat-o urât, aș fi înțeles reacția asta negativă din partea voastră, dar rasismul pur și gândirea obtuză sunt lucruri pe care pur și simplu nu le accept și nu le înțeleg.

— Nu vei putea niciodată să-i oferi fiicei noastre viața de prințesă pe care o merită. Nu ești decât un amărât care face jocuri pe calculator. Ce meserie mai e și asta?

— Una din care se fac destui bani, credeți-mă, dacă e să ajungem la asta. Încă ceva: nici nu vreau să-i ofer iubitei mele viața pe care i-ați oferit-o voi. Ați tratat-o ca pe o marionetă până acum, dar toate astea s-au terminat. Nu mi-e rușine cu cine sunt și cu ce am. Sunt un bărbat cinstit și integru, ceea ce nu se poate spune despre alții... și, ceea ce e mai important, e faptul că o iubesc pe Sharon într-un mod în care îi e benefic, atât pentru ea, cât și pentru mine.

— Eu și mama ei nu vom tolera o asemenea lipsă de respect în casa noastră! O vom dezmoș teni, ți-a spus? Ce zici de asta, te mai interesează să fii cu ea?

— În cazul ăsta, nu aveți decât să rămâneți singuri în casa voastră mare și perfectă. Eu o iau

Scanned with CamScanner

pe Sharon și plecăm de aici. Mediul ăsta e toxic pentru ea, dar și pentru oricine altcineva care îndrăznește să gândească altfel decât voi. Și, ca să lămurim un lucru: da, Sharon mi-a spus totul despre mica voastră discuție, și nu, nu vreau să fiu cu ea din motive financiare. Nu mă interesează asta.

— Asta spui acum, dar ce vei face când printr-un simplu telefon voi face să-ți pierzi jobul? Voi face în așa fel încât să pierzi tot ceea ce ai realizat până acum, l-a amenințat Peter, zâmbind malițios.

— Dacă chiar veți reuși să faceți asta, pot să lucrez în cadrul altei firme sau chiar de acasă, asta nu va fi o problemă pentru mine. Ca să nu mai spunem că veți scădea și mai mult în ochii fiicei dumneavoastră. Nu știu care dintre noi are mai multe de pierdut, asta dacă chiar vă pasă de părerea ei.

— Crezi că le știi pe toate, nu? Nu voi avea liniște până când nu voi reuși să-mi recuperez fiica din mâinile tale, ticălosule! l-a avertizat Peter, venind spre el, vrând să-l lovească.

Synclair s-a ferit, iar Peter a ratat lovitura.

— Un astfel de comportament nu vă face cinste, dacă chiar pretindeți că faceți parte din înalta societate. Nu pot decât să vă spun că veți rămâne neliniștit, fiindcă nu veți reuși să o luați pe Sharon de lângă mine, vă asigur de asta, i-a spus Synclair, privindu-l cu duritate.

— Chiar crezi că vă veți înțelege bine împreună? Uitându-mă în trecut, la acțiunile pe care

le-a făcut Sharon în general, aș putea afirma că o suspectez de nebunie. Aș putea să o internez într-o clinică specializată, acolo unde nu ai avea acces la ea.

— Singurul care poate fi suspectat de lucruri nebunești sunteți chiar dumneavoastră, domnule Foster. Orice medic și-ar da seama că vreți să îl păcăliți pentru a o interna fără motiv pe Sharon, ca să nu mai spun de cât de oribil sună ideea asta venind din partea propriului ei tată. Nu știu cum puteți să gândiți astfel, i-a răspuns el dezgustat.

— Voi face totul pentru a-mi recupera fiica... i-a zis Peter furios.

— Mai bine v-ați împăca în liniște cu ideea că noi suntem împreună și că acest lucru nu se va schimba.

— Tată, Synclair... e totul în ordine? i-a întrebat Sharon, care tocmai cobora scările. Era evident că cei doi avuseseră o discuție serioasă. Se priveau ca și când s-ar fi certat.

— Sharon, fiica mea dulce și frumoasă. Nu poți vorbi serios, nu poți să ne faci asta. Nu pleca. Știi că asta ar afecta-o serios pe mama ta, dar și pe mine... doar știi cât de mult te iubim... nu poți să pleci cu el... nu se poate să îl alegi pe el... i-a spus Peter, încercând să o convingă.

— Da, tată, azi-dimineață tocmai am realizat cât de mult mă iubiți și tu și mama. Voi sunteți cei care m-ați determinat să iau decizia asta. Ar trebui să fiți mândri de voi, doar veți rămâne cu averea

Scanned with CamScanner

voastră importantă intactă, neirosită de mine. Vă mulțumesc oricum pentru lecția pe care mi-ați oferit-o, fiindcă acum știu cine e cu adevărat important pentru mine. Vă promit că nu voi uita ziua asta, fiindcă, până la urmă, este una dintre cele mai bune din viața mea. E ziua eliberării mele de voi. Vă asigur că nu mă voi răzgândi și nici nu mă voi întoarce plângând la voi. Să vă fie rușine! Nu vă puteți numi părinți nici măcar în cele mai urâte coșmaruri ale mele. Veți rămâne singuri și urâți de toată lumea, adică exact așa cum meritați, i-a mai spus ea lui Peter, după care a plecat, luându-l de mână pe Synclair, ducând după ea un troler în care avea câteva haine. Urma să revină după celelalte lucruri personale cât de curând sau să trimită pe cineva după ele. A urcat în mașină alături de Synclair, conștientă de faptul că urmează să înceapă o nouă etapă a vieții ei, sperând să fie una cât mai bună.

Odată ajunși în apartamentul lui Synclair, Sharon și-a lăsat bagajul lângă ușă și l-a privit pierdută pe cel căruia îi oferea toată încrederea și iubirea ei, fiindcă a realizat în acel moment cât de mult îl iubește.

— E în ordine, ești acasă iubito, i-a spus Synclair apropiindu-se de ea și îmbrățișând-o.

— Știu, dar nu e ușor... adică, din punct de vedere material mi-au oferit totul, însă din punct de vedere uman nu mi-au dăruit nimic... nu e ușor să

realizezi că propria ta familie nu îți vrea binele și te poate dezamăgi în cel mai urât mod posibil... i-a explicat ea, lipindu-și capul de pieptul lui. E incredibil cum, până la urmă, un străin, poate ajunge să însemne totul pentru altcineva...

— Știi ceva? Aș putea fi eu familia ta dacă vrei... te iubesc, Sharon, știi asta... i-a mărturisit el, luându-i chipul în mâinile lui, făcând-o să-l privească.

— Cred că... nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât asta... și eu te iubesc, Syn... i-a răspuns ea, având ochii în lacrimi, acestea fiind motivate de ceea ce îi spusese el.

— Atunci am stabilit: vom fi o familie unul pentru celălalt, asta e tot ce contează. Însă de data asta va fi o familie adevărată, întemeiată pe lucruri frumoase, a asigurat-o el, mângâindu-i chipul.

Sharon nu i-a răspuns, ci a făcut ceea ce simțea în acel moment: l-a sărutat din toată inima, încercând să-i transmită cât de mult însemna pentru ea ceea ce tocmai îi spusese, dar și el ca persoană. Parcă nu își putea aminti de când nu s-a mai simțit atât de bine, deși, dacă era să se gândească serios la asta, știa deja răspunsul. Îl aflase acum câteva zile, în brațele lui... era un răspuns pe care urma să-l afle de fiecare dată când se vor privi, când își vor zâmbi, când se vor îmbrățișa, când vor face dragoste, fiindcă pur și simplu, așa urmau să fie lucrurile între ei de atunci înainte, pentru totdeauna.

Scanned with CamScanner

Îngerul

— Capitolul 1 —

Angela a deschis ochii cu greu din cauza durerilor pe care le simțea. O durea tot corpul, iar o neliniște ciudată a pus stăpânire pe ea, în timp ce privea în jurul său. Realiza că se afla într-un salon de spital și că era conectată la aparate. Nu își amintea decât vag că avusese un accident.

— Te-ai trezit, în sfârșit...

Angela l-a privit cu atenție pe doctorul care intrase în salon. Acesta s-a oprit lângă patul ei, privind-o la rândul lui.

— Nathan... chiar tu ești doctorul meu? l-a întrebat ea, făcând o grimasă din cauza durerii.

— Îți amintești numele meu, asta e bine. Nu-ți face griji, totul va fi bine, Angela... ești în siguranță acum. Spune-mi, câte degete vezi?

— Două... lasă asta, sunt bine, spune-mi ce s-a întâmplat...

— Nu îți amintești?

— Doar vag... de asta te întreb.

— Ai fost accidentată de o mașină pe trecerea de pietoni, iar șoferul a fugit de la locul accidentului, lăsându-te acolo. Ai fost inconștientă timp de câteva ore, până mai devreme, când ai deschis ochii.

— Cine m-a adus la spital?

Scanned with CamScanner

— Eu. Veneam spre librăria unde lucrezi, pentru a cumpăra o carte, ca de obicei, și te-am văzut întinsă acolo, pe asfalt. Ți-am acordat primul ajutor, iar apoi te-am adus personal la spital, nevrând să mai aștept o ambulanță care oricum ar fi ajuns târziu... îmi pare rău fiindcă nu am ajuns acolo mai devreme, să împiedic asta... i-a spus Nathan, având o voce afectată. A privit-o atent, strângând maxilarul.

— Nathan... e în ordine, oricum nu ai fi avut ce să faci... mai bine mi-ai spune dacă voi fi bine... i-a răspuns ea, înduioșată de grija lui. În fond, nu îl cunoștea decât de aproximativ o lună, de când reușise să deschidă librăria. Nathan Gyusiel devenise între timp un client fidel, venind destul de des pe acolo, reușind să o binedispună de fiecare dată. Achiziționa cărți aparținând de cele mai multe ori domeniului medicinei, dar alteori mai lua și romane de dragoste, cerându-i ei opinia, de fiecare dată, servind împreună un ceai aromat de fructe. Cu fiecare zi care trecuse, se împrietenise tot mai mult cu Nathan, astfel încât zilele în care el nu trecea pe la librărie ajunseseră să i se pară mai triste.

— Ei bine, ai suferit câteva contuzii, dar la nivel cerebral totul e în ordine. Va trebui să faci niște ședințe de fizioterapie pentru spate și brațul stâng, acestea fiind zonele afectate de căzătură.

— Se pare că situația nu e chiar frumoasă...

— Doar situația... i-a răspuns Nathan, privind-o zâmbitor, încrucișându-și brațele.

— Fii serios, sunt sigură că arăt groaznic cu bandajele astea... i-a spus ea, arătându-i bandajele de pe brațul stâng și frunte.

— Serios, situația putea fi mult mai gravă. Faptul că ai scăpat cu niște lucruri minore e mare lucru, poți fi sigură de asta.

— Știu, ai dreptate...

— Ai dureri, presupun?

— Trebuie să spun adevărul sau să par curajoasă?

— Prefer adevărul, oricum nu mă poți păcăli... i-a zis el pe un ton atotștiutor.

— Bine... mă doare tot corpul, a recunoscut Angela, având din nou impresia că Nathan știa mai multe despre ea decât lăsa să se vadă, dar și că voia să-i spună mai multe decât o făcea. Avea sentimentul că, uneori, Nathan pur și simplu îi putea citi gândurile. A avut deș ideea aceea, dar punea totul pe baza imaginației bogate.

— Am să-ți dau un calmant, te va ajuta, i-a spus el, injectându-i calmantul în perfuzie.

Angela l-a privit, admirându-i calmul, profesionalismul, dar și statura înaltă și atletică. El era un doctor foarte bun, dar și un bărbat foarte frumos, brunet, cu ochi căprui și un zâmbet despre care era sigură că putea pătrunde în inima oricărei femei. Nathan era un amestec de mister, farmec, liniște și căldură, care, pe ea una, o impresiona puternic. Dacă ar fi putut să aleagă, i-ar fi plăcut ca Nathan să fie îngerul ei păzitor, cel pe care visa încă din copilărie să îl cunoască.

Scanned with CamScanner

— Când voi fi externată de aici? l-a întrebat Angela, încercând să-și distragă atenția de la gân durile ei.

Nathan a privit-o zâmbitor, ridicând întrebător din sprânceană.

— Săptămâna asta... te voi anunța. Te gândeai să te întorci la librărie, nu-i așa?

— Și la asta... în orice caz, o voi ruga pe Cindy să se ocupe de asta până mă voi reface.

— Pot să te întreb la ce te mai gândeai? i-a zis Nathan, luând-o încet de mână.

— Nu! Adică, nu... chiar dacă suntem prieteni, unele gânduri sunt personale, sunt sigură că înțelegi...

— Înțeleg, crede-mă... vin să te văd mai târziu, bine? i-a spus el, eliberându-i mâna.

— Bine. Ascultă, Nathan... îți mulțumesc, pentru tot... i-a zis Angela, recunoscătoare.

— Nu ai pentru ce, asta mi-e meseria: să salvez vieți... știi, în privința subiectului care îți acaparează gândurile, am citit și eu câte ceva despre asta și se spune că, dacă te gândești intens la îngerul tău păzitor, acesta te aude... oricum, e timpul să plec, mai am pacienți de vizitat...

Angela l-a privit nedumerită cum pleacă, închizând încet ușa salonului, lăsând-o singură cu gândurile ei. Cum era posibil ca doi oameni să fie într-atât de mult pe aceeași lungime de undă? Numai romantismul ei exagerat era de vină, și-a spus, încruntându-se.

Spera să se refacă foarte repede, pentru a se întoarce la librărie și pentru a-și continua cercetările personale despre îngeri, subiectul care o atrăgea încă din copilărie.

În mod sigur a simțit că a avut parte de sprijin încă de-a lungul vieții, în mai multe împrejurări. Numai amintindu-și de incendiul în care părinții ei și-au pierdut viața, incident în urma căruia numai ea supraviețuise într-un mod miraculos, fiind găsită de pompieri în pivnița casei, acolo unde se ascunse, o făcea să creadă acest lucru cu tărie. Și-a amintit apoi de felul în care părinții prietenei sale, Cindy, au primit-o în viața lor, având grijă de ea încă de atunci, de la vârsta de șase ani. A revăzut în minte și momentele în care a avut de suferit din cauza unor colegi binevoitori, care au necăjit-o în perioada școlii, spunându-i că poartă ghinion celor care se apropie de ea, dar și că părinții ei au murit tot din vina ei, lucru pe care Cindy și familia ei abia i l-au scos din minte. Unii dintre ei au acuzat-o chiar că a dat foc laboratorului de chimie, numind-o obsedată de incendii, însă adevărul a ieșit la iveală foarte repede, iar adevărații vinovați au fost descoperiți și pedepsiți. Cindy i-a fost alături de fiecare dată și îi era recunoscătoare pentru prietenia ei. Chiar dacă a trecut prin niște lucruri nu tocmai ușor de îndurat, a reușit să își găsească drumul în viață, făcând ceea ce îi plăcea cel mai mult: să citească. Se putea izola ore întregi, numai să citească orice îi cădea în mână, de la diverse

Scanned with CamScanner

reviste, până la tot felul de cărți, de genuri și stiluri variate. Obținuse astfel o reputație de ciudată, izolată și sălbatică, nefiind genul de fată care să socializeze prea mult, însă nu-i păsa, sau nu voia să se lase afectată de tot ceea ce se spunea despre ea. Considera că era mai bine să aibă prieteni mai puțini și de bună calitate, decât mulți, răi și inutili. Nu avea nevoie de oameni care să o dezamăgească, ci numai de activitățile și oamenii care au reușit să intre în sufletul ei.

Desigur, în ultima lună, avuse parte de multe lucruri frumoase, reușind să își îndeplinească visul de a avea librăria ei, Angel's library, locul în care se putea relaxa citind o carte bună și servind un ceai, dar și îndrumându-i pe doritori în privința curiozităților lor literare. La cei douăzeci și unu de ani pe care îi avea, se putea considera o norocoasă, totuși. Absolvise studii de biblioteconomie, domeniul ei preferat și îi făcea plăcere să-și petreacă timpul în librăria ei, gândindu-se la subiectul care îi trezise interesul încă din copilărie: îngerii. Și-ar fi dorit atât de mult să poată comunica în vreun fel cu îngerul ei păzitor și să îi mulțumească pentru tot sprijinul pe care i-l oferise de-a lungul vieții. Citise mult despre subiectul respectiv, căutase informații și pe internet, însă nu găsise prea multe informații concrete. Aflase totuși că putea încerca să mediteze la îngerul ei păzitor și astfel să îi simtă prezența, într-o oarecare măsură, însă dorința ei cea mai puternică era să îl vadă, chiar dacă știa

că era o nebunie și mai presus de fire și de legile naturală a lucrurilor. Era convinsă că dacă cei din jurul ei ar fi știut de dorința aceea, ar fi catalogat-o drept irațională, însă își spusese că până și ea avea dreptul să viseze. Își imaginase de atâtea ori felul în care ar decurge întâlnirea dintre ea și îngerul ei păzitor: era sigură că îngerul ei era băiat, sau cel puțin așa simțea. Și-l înfățișa într-o aură străfulgurătoare, zâmbind în timp ce își deschidea aripile mari, albe. Ea ar fi mers spre el și l-ar fi îmbrățișat, mulțumindu-i, în timp ce el ar fi îmbrățișat-o la rândul său, punându-și și aripile în jurul lor, ca un scut, protejând-o astfel pentru totdeauna de tot răul din lume, doar ținând-o în brațe.

O bătaie ușoară în ușă a trezit-o din starea de melancolie în care se afla de câteva minute bune.

— Pot să intru? a întrebat-o Cindy, deschizând încet ușa.

— Desigur, intră, a invitat-o Angela, privindu-și cu drag prietena.

— Bună, Angela. Cum te simți? Am venit și azi dimineață să te văd, însă nu erai trează, i-a zis Cindy, îmbrățișând-o ușor, și așezându-se apoi pe un scaun, în fața patului ei.

— Mă simt bine... știi tu, de parcă aș fi fost lovită de o mașină... i-a explicat Angela zâmbind, încercând să minimizeze felul în care se simțea de fapt.

— Nu ți-ai pierdut simțul umorului. Înseamnă că te simți mai bine. Oricum, doctorul mi-a spus că în curând vei putea pleca acasă, asta însemnând

Scanned with CamScanner

zilele astea, nu azi, oricum... a lămurit-o Cindy, luându-și de mână prietena.

— Doar nu ți-ai făcut griji pentru mine, nu? Știi că iarba rea nu piere atât de ușor...

— Tu nu ești așa, Angela. Știi prea bine cât de mult însemni pentru mine, dar și pentru părinții mei. Și da, mi-am făcut griji, e normal să fie așa. Cât despre librărie, nu-ți face griji, voi avea grijă să fie totul în ordine până vei putea să te întorci.

— Mulțumesc mult. Unde sunt părinții tăi?

— Tata e la serviciu, iar mama e la librărie, în locul meu, dar îți transmit salutările lor și multe urări de bine. Mâine vor veni și ei să te vadă. Azi dimineață am fost toți trei aici, însă nu erai conștientă. Aveai ochii închiși, de parcă ai fi dormit... mi-a fost frică, să știi... ești cea mai bună prietenă a mea, singura de altfel, așa cum sunt și eu pentru tine. Nu vreau să ți se întâmple ceva vreodată...

— Știu și îți mulțumesc. Și eu simt la fel, chiar dacă nu îmi exprim sentimentele de fiecare dată. Vino aici, Cindy, i-a spus Angela, deschizându-și brațele, pentru a primi o nouă îmbrățișare, ceea ce se și întâmplase. Legătura dintre cele două prietene era foarte puternică, și amândouă simțeau acest lucru.

— Văd că ai musafiri, dar tot e timpul pentru injecția de după-amiază, i-a spus Nathan, tușind ușor, dregându-și glasul.

— Tot în perfuzie, nu? l-a întrebat Angela, privindu-l cu teamă, în timp ce Cindy s-a dat la o parte, făcându-i loc lui Nathan să se apropie.

— Doar nu ți-e teamă de o injecție și de un ac mic?

— Nu chiar... a ezitat Angela, întorcând capul ca să nu vadă seringa, care i se părea uriașă.

— Dacă minți, nu va fi în perfuzie... i-a replicat Nathan, zâmbind, întorcându-i chipul spre el.

— Eu cred că am treabă, vă las singuri... le-a spus Cindy ridicându-se și ieșind zâmbitoare, înainte ca Angela să reușească să îi spună ceva.

— Deci... cum vrei să fie: în perfuzie sau direct în braț?

— În perfuzie, bineînțeles. Și da, acele nu îmi dau o stare de fericire, ca să spun așa...

— Vezi, adevărul e cea mai bună soluție întotdeauna... i-a explicat Nathan surâzând, injectând perfuzia, văzând ușurarea pacientei lui.

— Cum poți să faci asta?

— Ce?

— Să fii atât de convingător?

— Poate fiindcă sunt sincer, de cele mai multe ori, oricum... a asigurat-o el, devenind serios dintr-o dată.

— Nathan... ce drăguț... ai și tu secretele tale...

— Cu toții le avem, Angela. Te las să te odihnești acum. Dacă ai nevoie de ceva, mă chemi, i-a cerut el, la fel de serios, ca și când ar fi avut ceva pe suflet.

— Cum de nu am văzut vreo asistentă care să vină aici? Ai venit doar tu... credeam că ești ocupat, nu poți să vii doar tu aici, nu?

Scanned with CamScanner

— Vor veni și asistente, dar fiindcă sunt de gardă, mă vezi mai des. Și fiindcă suntem prieteni. Nu te deranjează asta, nu? Sau vrei să te transferi la alt doctor?

— Nu. Nu am vreo nemulțumire în ceea ce te privește. Scuze, nu știu ce mi-a venit. Nu îmi plac spitalele, nu am mai stat internată până acum într-unul și poate nu îmi face bine să stau pe aici. Vreau doar să merg acasă...

— Înțeleg, dar mediul ăsta e destinat să te facă bine. Să vindece, în general. În orice caz, vreau să fiu sigur că ești bine și după aceea te vei putea întoarce acasă.

— Câtă determinare...

— Puteai să mori, Angela, trebuie să fii conștientă de asta! i-a spus Nathan, punându-și palmele pe patul în care se afla ea.

— Știu... ai dreptate, dar iată-mă aici. Nu am murit și nu am de gând să fac asta prea repede. Am ceva de făcut înainte... i-a zis ea, privindu-l uimită de reacția lui.

— Ce vrei tu, Angela, nu se poate. Înțelegi? Adică, unde ai mai auzit așa ceva: ca o ființă umană să își întâlnească îngerul păzitor, atât timp cât e în viață? Asta nu se poate întâmpla, decât atunci când persoana respectivă nu mai trăiește.

— Știi că l-am visat din nou? Îmi spunea că mă voi face bine, lucruri pe care mi le spui și tu, de altfel.

— E normal să ți le spun, doar sunt medicul tău.

— Și totul se întâmpla așa cum mi-am imaginat de atâtea ori... și arăta... exact ca tine, ar fi vrut să-i spună, dar se abținuse. Nu voia ca el să o creadă cebună de-a binelea.

— Cum arăta? a întrebat-o Nathan, privind-o încruntat.

— Știi tu... ca un înger, cum altfel?

— Ca un copil inocent și cu niște aripi mici, pufoase?

— Nu chiar... a ezitat ea zâmbind. Îngerul ei era departe de imaginea aceea pe care a descris-o Nathan.

— Te-ai gândit că de fapt, nevoia asta a ta de a-ți întâlni îngerul vine din dorința de a avea un iubit?

— Ăsta e cel mai absurd lucru pe care l-am auzit...

— Ai?

— Ce?

— Un iubit. Din câte știu eu, nu ai...

— Ai dreptate, nu am, dar asta nu are nicio legătură cu...

— Spuneam și eu...

— Nu m-am gândit la asta. De ce mi-aș dori un iubit?

— Bună întrebare... chiar vrei să îți răspund?

— Nu spuneai că ești ocupat?

— Sunt ocupat cu tine în momentul ăsta. Vreau doar să te ajut să te înțelegi mai bine...

— Vrei să-mi prezinți pe cineva?

Scanned with CamScanner

— Nu. Eu doar... ascultă, ceea ce încercam să îți spun e că poate din nevoia de a te simți iubită ți-ai fixat în minte ideea asta imposibilă.

— Poate că îmi plac lucrurile imposibile. De ce mi-aș dori un iubit dacă aș putea avea un înger? Adică, iubirea și protecția unui înger...

— Toate astea le ai deja, Angela. Chiar și fără să îți dorești în mod direct. Fiecare om are un înger păzitor. Și în mod sigur nu am mai auzit ca cineva să îl întâlnească în modul în care se întâlnesc oamenii.

— Înseamnă că voi trăi pentru tot restul vieții într-o fantezie. Fantezia mea. Și nu râde, nu e vorba despre o fantezie de genul acela...

— Știu...

— Ce vrei să spui cu asta, Nathan?

— Te cunosc, Angela, chiar dacă de puțin timp. Oricum, nu poți să trăiești într-o fantezie, trebuie să faci asta în viața reală.

— Ei bine, și în viața reală îi mulțumesc îngerului meu păzitor fiindcă are grijă de mine...

— Sunt sigur că știe și că apreciază asta, dar...

— Se spune că îngerul își face simțită prezența printr-o șoaptă, adiere sau printr-un puf care apare de nicăieri în fața ochilor celui care îi are suficient de deschiși pentru a vedea dincolo de realitatea acestei lumi...

— Bine, fie cum vrei tu, de data asta. Te las, fă-mi plăcerea și dormi puțin, doar vrei să te refaci și să pleci cât mai repede de aici, nu?

— Da, dar voi medita în continuare la subiectul

— Nu te pot împiedica să gândești într-un anu- fel mod, dar încearcă doar să îți găsești liniștea, e important...

— Într-o zi îmi voi găsi liniștea, dar și îngerul, sunt convinsă de asta...

— Până atunci, odihnește-te.

— Până atunci, îmi voi imagina că tu ești aproape un înger. Adică, îmi vrei binele, și de asta...

— Somn ușor, i-a urat Nathan, tresărind, ieșind apoi din salon.

Angela a rămas din nou singură. Nu își putea explica de ce, atunci când își visa îngerul, acesta avea chipul lui Nathan. Și asta încă de dinainte să-l cunoască. Cu siguranță, ea era o ciudățenie. A închis ochii, gândindu-se la îngerul ei, căruia îi putea simți prezența, sau cel puțin așa îi plăcea să își imagineze. Se liniștea, imaginându-și că acesta o privește și o protejează. A adormit astfel, simțind spre surprinderea ei, aroma lui Nathan, care plecase de minute bune din salon.

Câteva minute mai târziu, Nathan a privit-o prin sticla ușii salonului. Felul în care Angela dormea îl înduioșa. Ar fi trebuit să nu aibă îndrăzneala să o privească, însă în el era ceva mult mai puternic decât dorința de a face bine. Era mai puternic chiar și decât ceea ce a fost instruit să facă. Era mai puternic decât tot. În el era ea, femeia care l-a făcut să își dorească mai mult decât avea voie. Mai

Scanned with CamScanner

era și forța aceea a unui sentiment vechi de când lumea și mai special decât oricare altul. Dacă nu rămânea la stadiul de a se mulțumi să o vadă numai în vise, și să o protejeze, știa că va fi pierdut, însă ajunsese la punctul în care nu îi mai păsa.

Tot ce vedea și ce își dorea era ea, mai presus de orice altceva. Nu voia decât să se lase învăluit de ceea ce avea să urmeze și să simtă măcar o singură dată ceea ce râvnise atât de mult în subconștientul său, deși nu avea dreptul să facă și să simtă acele lucruri.

— Capitolul 2 —

— Cum te simți astăzi, Angela? a întrebat-o Nathan, în timp ce o consulta. Arăta atât de vulnerabilă în patul acela de spital, și totuși atât de frumoasă. Îi plăceau ochii ei căprui, buzele pline și apetisante, părul brunet și lung, dar și sufletul ei. În fond, el era cel care o cunoștea cel mai bine, știind totul despre ea. Numai el știa prin ce stări a trecut când a fost martor tăcut la momentul în care Angela a fost sărutată pentru prima oară, la vârsta de șaisprezece ani. Un coleg de-al ei a surprins-o, sărutând-o brusc, moment în care el a fost nevoit să închidă ochii, lăsând-o pe ea să decidă ce va face. Și acum surâdea, amintindu-și palma zdravănă pe care ea i-a dat-o respectivului băiat, gest care l-a făcut să deschidă ochii și să fie din nou atent la ea.

Și-a amintit și alte momente de genul acela, în care vocea conștiinței a făcut-o să fie atentă la o carte de pe raftul unei librării, în timp ce un băiat o fixa cu privirea, având gânduri nepotrivite în legătură cu ea. A îndemnat-o atunci să intre în librăria aceea și să-și piardă câteva ore bune citind, zâmbind satisfăcut când văzuse că băiatul acela și-a pierdut răbdarea și a plecat, lăsând-o în pace. Nu putea să se gândească la un eventual pretendent care ar vrea să fie în preajma ei, să o sărute și să o dorească. Deși îi era interzisă, ea era păcatul lui, dulcele lui păcat, care făcuse ca până și culoarea albă și strălucitoare a aripilor sale să devină aproape gri. Nimeni nu știa, în afară de el, prin câte chinuri trecuse, luptându-se cu sine, cu ceea ce simțea pentru ea. Lacrimile lui îi întristau și ei sufletul, dându-i o stare de melancolie neașteptată, într-atât de puternică era legătura dintre ei doi. Risca să o piardă și să nu mai fie îngerul ei păzitor, dacă se lăsa în continuare ispitit, însă chiar și faptul că putea fi izgonit în locul acela al chinurilor eterne îl făcea să își dorească să încalce regulile, deși fusese avertizat în privința ei. Misiunea lui era să o protejeze, să aibă grijă de ea, nu să o dorească în felul acela, specific uman, dar totuși atât de frumos. Privindu-i buzele, simțea o căldură copleșitoare traversându-i întreg corpul, lucru incorect, interzis, irațional, dar vital pentru el, ca și felul în care îi era necesar să respire.

Scanned with CamScanner

— Nathan... Nathan!

— Ce e? a întrebat-o el, pierdut în gânduri.

— Îți spuneam că mă simt bine și te întrebam când pot să plec acasă, i-a răspuns ea, zâmbind, văzându-l atât de confuz. Era atât de vulnerabil în momentele acelea când părea atât de pierdut în sine, dar și atât de fermecător, chiar dacă chipul îi trăda oboseala nopții pierdute. Nu se putea abține să nu îl privească cu drag, mai ales că îi stătea atât de bine în halatul acela alb, care se asorta la tricoul și pantalonii în aceeași culoare. A observat că albul era culoarea lui preferată, purtând haine albe și în timpul liber. Văzându-i în cele din urmă zâmbetul dulce și irezistibil, care nu avea nimic în comun cu zâmbetele arogante și prefăcute, în general, ale altor bărbați, inima ei o lua razna, ca de fiecare dată, de altfel. Și-a privit apoi brațul, încercând să se concentreze asupra rănii, doar nu se putea uita întruna numai la el, nu că i-ar fi displăcut asta...

— Uite cine e pierdută în gânduri acum... a observat Nathan, schimbându-i pansamentul de la braț cu atâta grijă și delicatețe, încât ea l-a privit din nou. Uite aici, arată mult mai bine, a adăugat el, în timp ce privirile lor se întâlneau, spunându-și tot ceea ce buzele nu îndrăzneau.

— Asta e bine... nu ar trebui să mergi acasă? În mod sigur ești obosit, după atâtea ore nedormite.

— După ce îți schimb pansamentul aici, la frunte, dar și celelalte, de pe abdomen și spate, i-a

răspuns el cu o voce ușor întretăiată, atingându-i cu blândețe fruntea, mângâindu-i pielea timp de câteva secunde, până și-a recăpătat controlul.

— Nu se poate ca celelalte să mi le schimbe o asistentă? l-a întrebat ea, conștientă de faptul că începe să roșească. Nu avea pe ea decât un halat, și nimic altceva, iar asta o făcea să se simtă incomod. Nu suporta să-i fie încălcat spațiul personal, ținea enorm la intimitatea ei.

— Cine crezi că te-a schimbat și pansat până acum, chiar și când erai inconștientă? i-a spus el, luând-o ușor de mână, atent la reacțiile ei.

— Aș fi vrut să nu-mi fi spus asta... i-a zis ea jenată, întorcându-și chipul.

— Nu trebuie să îți fie jenă de mine, Angela. Sunt medicul tău, dar și prietenul tău. Nu am făcut nimic greșit, ci doar ceea ce trebuia să fac în cazuri de acest gen... a asigurat-o Nathan, închizând ochii pentru câteva secunde, torturându-se cu imaginea ei goală. Oricât s-a concentrat atunci să o privească în mod obiectiv, nu a reușit să își controleze respirația în momentul în care a dezbrăcat-o de haine. Era atât de frumoasă, de dulce și... rănită, și-a amintit el, deschizând deodată ochii. Numai ea îl putea aduce în starea aceea și să îl facă să gândească așa cum o făcea un bărbat. Să o iubească și să o dorească cu sufletul și trupul.

— Aș putea să refuz să îmi faci asta și să chem o asistentă, nu?

Scanned with CamScanner

— Da, ai putea, dar nu o vei face, fiindcă știi că nu ți-aș face ceva nepotrivit, Angela.

— Ai fost doar tu în salon când m-ai... știi tu...

— Da... i-a zis el, amintindu-și cum refuzase blând, dar ferm ajutorul asistentelor. Haide acum, stai liniștită și lasă-mă să mă ocup de pansamentele alea, fără să te gândești prea mult la asta.

Angela a închis ochii, lăsându-l pe Nathan să-i coboare pătura până sub abdomen, simțind apoi furnicături în tot corpul atunci când el i-a deschis ușor capsele halatului doar în zona din partea stângă, de sub coaste. Ea și-a ținut mâinile deasupra materialului care îi acoperea sânii, respirând cu dificultate, simțindu-i degetele pe piele, în timp ce îi schimba pansamentul. Aproape i-a simțit mângâierea ușoară din jurul rănii, însă apoi s-a retras, închizându-i halatul, moment în care mâinile lor s-au atins.

— Puteam să îmi închid singură halatul, Nathan... i-a spus ea, deschizând ochii și privindu-l, ținându-l de mâini.

— Am vrut să te ajut... i-a răspuns el, luându-și mâinile de pe ea, făcând câțiva pași înapoi, observând că ea se acoperă din nou cu pătura. Mai e unul și gata, i-a reamintit Nathan, în timp ce îi scotea perfuziile.

— Bine, întoarce-te... și să nu tragi cu ochiul... i-a cerut ea hotărâtă.

— Nu aș îndrăzni... i-a promis el amuzat, întorcându-se cu spatele la ea.

Angela și-a ridicat încet halatul până deasupra rănii, acoperindu-se cu pătura în dreptul soldurilor.

— Poți să vii acum...

— Bine... i-a spus el, întorcându-se și înaintând spre ea. I-a schimbat apoi și pansamentul acela, după care s-a întors din nou cu spatele, pentru ca ea să se îmbrace. M-am întors, poți să te îmbraci.

— Mulțumesc, Nathan, fiindcă ai grijă de mine, i-a zis ea, când fusese gata și se acoperise.

— Nu ai pentru ce, Angela. Trebuie să plec acum, dar ne mai vedem. Să te faci bine repede, bine?

— Așa voi face, i-a promis Angela, oferindu-i un zâmbet înainte de a-l vedea ieșind din salon. A închis apoi ochii, amintindu-și felul delicat în care s-a purtat cu ea. Știa că, spre deosebire de alte fete, care apreciau băieții răi, așa cum li se spunea, ea era impresionată de băieții buni, de bunătate și inteligență, două calități pe care Nathan le avea din plin... Nathan... bărbatul frumos, dulce și misterios, care începea să ocupe un loc tot mai important în inima ei.

Câteva ore mai târziu, Angela s-a trezit din somn, primind vizita părinților prietenei sale, vizită care a durat câteva ore bune.

Spre seară, o asistentă i-a adus mâncare, lucru pe care ea l-a refuzat, fiindcă numai ce mâncase ceea ce i-au adus Brent și Lisa, părinții Cindyei.

Scanned with CamScanner

Mai târziu, când a venit de la toaletă, l-a văzut pe Nathan așezat pe scaun, lângă patul ei.

— Am auzit că nu vrei să mănânci... i-a spus el, privind-o puțin încruntat.

— Nathan! M-ai speriat... ce faci aici? l-a întrebat ea, așezându-se pe pat.

— Am venit în vizită și am auzit că refuzi mâncarea de aici. De ce?

— Am mâncat deja. Părinții Cindyei au venit în vizită și mi-au adus ceva foarte bun... i-a răspuns Angela, întinzându-se.

— Ți-am adus ceva, i-a zis Nathan, întinzându-i o cutie frumos ambalată și savurându-i strălucirea din ochi.

— Nathan! Un cadou... ce drăguț... dar nu e nici ziua mea și nici Crăciunul, i-a spus ea, zâmbind.

— Deschide-l și gata, nu mai vorbi atât... nu-mi spune că nu știi ce ți-am adus...

— Nu știu...

— Ba da, știi...

— Chiar nu am nicio idee...

— Atunci deschide-l și vei vedea. Sper să îți placă...

Angela l-a privit pentru câteva secunde, după care a început să rupă hârtia care ambala cutia. Când a deschis cutia, a văzut un roman de dragoste și o cutie de ciocolată, lucruri care i-au stârnit din nou zâmbetul, dar și lacrimi în ochi.

— Chiar știi să ajungi la inima unei fete, nu-i așa? l-a întrebat ea, privindu-l cu drag. Adică, noi

suntem prieteni și bineînțeles că ai un loc special în inima mea, știi tu... înțelegi ce am vrut să spun...

— Da, înțeleg... deci, îți place?

— Foarte mult. Știi cât de mult îmi plac cărțile, iar dacă mai e și o ciocolată pe lângă, e și mai bine... am voie să mănânc acum?

— Da, dar să nu mănânci toată ciocolata azi, mai lași și pe mâine, la fel ca orice alt lucru bun, care nu se savurează tot, dintr-o dată, ci în etape, pentru ca în final să te lași cucerită de tot ce are de oferit... i-a propus el, savurându-i încântarea.

— Oau... ce mod poetic de a descrie mâncatul ciocolatei... Nathan, ești plin de surprize...

— Nu ți-ar veni să crezi... și nu mă refeream numai la ciocolată... i-a zis el, încrucișându-și brațele.

— Știu, am înțeles, doar că e frumos felul în care vorbești despre anumite lucruri. Pariez că fetele sunt cucerite de felul tău de a fi... i-a spus ea, înghițind cu greu.

— Ăsta e felul tău de a mă întreba dacă am pe cineva? a întrebat-o el, zâmbind.

— Nu chiar... i-a zis ea, simțindu-se puțin încordată.

— Ei bine, în momentul ăsta nu am pe nimeni. Acum ai face bine să îmi spui cum te mai simți...

— Bine... i-a răspuns ea, referindu-se la ambele lucruri spuse de el. Privindu-l, zâmbetul lui îi confirmase că înțelesese. Neștiind ce altceva să facă sau să spună, a privit cu atenție cartea, observând

Scanned with CamScanner

abia atunci că aceasta avea un înger bărbat pe copertă, unul care își ținea iubita îmbrățișată, atât cu brațele, cât și cu aripile, în timp ce o săruta.

— Presupun că îți place... i-a zis Nathan zâmbind, observând felul în care ea strângea cartea în brațe.

— E minunată, e exact ca în visul meu... cum ai știut? l-a întrebat ea, emoționată.

— Știu că îți plac îngerii și mi s-a părut că e o imagine care îți va plăcea...

— Mulțumesc, Nathan. Înseamnă foarte mult pentru mine... i-a mărturisit ea, ținând în continuare cartea la piept.

— Cu plăcere, Angela. Îngerul acela e un norocos... i-a spus el, privind-o insinuant, referindu-se la carte.

— La ce te referi?

— La îngerul tău păzitor. E norocos să fie apreciat în felul în care o faci tu. Și totuși, dacă prin absurd, să admitem că l-ai întâlni și s-ar dovedi a fi femeie, cum ți s-ar părea?

— I-aș mulțumi și ei pentru tot, însă am sentimentul că e un bărbat. Așa am simțit încă de mică și cred că am dreptate, așa cum sunt convinsă că acum, când vorbim noi, mă vede și mă aude.

— Cum poți fi atât de sigură de asta? a întrebat-o el tresărind.

— Fiindcă se spune că îngerul păzitor e mereu lângă persoana de care are grijă.

— Ai dreptate... i-a zis Nathan, uimit de intuiția ei feminină. Oricum, se face târziu, iar eu ar trebui să plec. Ai grijă de tine. Ne mai vedem. Pa, Angela, a adăugat el, sărutând-o pe obraz.

— Pa, Nathan. Mă bucur că ai trecut pe aici, a reușit ea să-i spună, înainte să îl vadă plecând. Vizitele lui îi făceau bine, iar felul în care o făcea să se simtă îi făcea și mai bine. A început apoi să mănânce din ciocolată, spunându-și că nu va mânca decât câteva bucățele, în timp ce a deschis cartea. Văzând puful prins între paginile acesteia, zâmbise, simțindu-se fericită. Era ca și cum îngerul ei i-ar fi trimis un nou semn prin care își făcea simțită prezența. A citit zâmbitoare, până târziu în noapte, după care a adormit, știind că e vegheată de cel mai puternic protector, nebănuind câtă dreptate avea și nevăzându-și îngerul care o acoperea cu aripile lui, în timp ce stelele apăreau una câte una pe cerul lipsit de nori. Era același înger care avea grijă de ea atât ziua, cât și noaptea, încă de la apariția ei în lumea oamenilor. Era cel care trebuia doar să o protejeze de tot răul din lume și din afara lumii, cel care se lupta cu el însuși, spunându-și că e anormal să o privească așa cum ar putea să o facă un om, un bărbat, punându-și limite, acoperindu-și ochii, atunci când ea nu era îmbrăcată sau când făcea duș. Când a schimbat-o de hainele acelea, rănită fiind, a fost prima dată când a văzut-o goală, dar își spunea că era nevoit să o apere și astfel, și cine ar fi fost mai potrivit

Scanned with CamScanner

decât el să o facă? Stătea întins la câțiva centimetri deasupra ei, învăluind-o cu aripile, veghindu-i somnul, conștient că pentru el, ea era îngerul lui. Din câteva mișcări, el s-a așezat apoi pe scaunul de lângă patul ei, încercând să mediteze, să facă exerciții de respirație, să o privească într-un mod mai indiferent, orice, numai să își imagineze că putea să uite că o dorea cu toată ființa lui. S-a concentrat asupra umbrei pe care a văzut-o la un moment dat, dându-i târcoale protejatei lui, reușind să o gonească.

A fost nevoit de mai multe ori decât își aducea aminte, să se lupte cu răul care voia să o rănească sau o ia de lângă el, iar cicatricile de pe spate erau o mărturie a acelor lupte dificile. Însă parcă nicio luptă nu era atât de grea, așa cum era aceea cu el însuși. Cu fiecare zi care trecea, simțea că se afla la capătul puterilor, dar și la finalul răbdării. Aproape că se ura pe sine însuși fiindcă nu era capabil să păstreze distanța față de ea. În fond, și dacă ar fi fost cu ea, ce ar fi putut să îi ofere după aceea? Risca să fie îndepărtat pentru totdeauna de ea dacă ar fi atins-o mai mult decât s-ar fi cuvenit, neaducându-i astfel decât suferință și cel mai probabil, regrete, iar în final ura față de el, lucru pe care nu l-ar fi suportat.

A privit-o, strângându-și pumnii, conștient că și un înger putea avea luptele sale interioare, atât de puternice și de dureroase, încât îl puteau pur și simplu face să își piardă calea corectă. Oare cum o

putea privi fără să se simtă pârjolit pe dinăuntru, știind că a văzut-o crescând și i-a fost alături în fiecare clipă, bucurându-se alături de ea și suferind atunci când i se întâmplau lucruri triste pe care nu le putea controla. Se luptase atâția ani cu ceea ce simțea, încât nu știa cât o mai putea duce astfel... până la urmă, trebuia să admită că nu era atotputernic și că ea era cea mai puternică încercare la care fusese supus vreodată... a oftat, luând-o de mână, vindecând-o de rănile fizice. Era tot ce putea să facă până când urma să își adune curajul necesar pentru a sfida totul și a-și permite să își dorească mai mult decât avea voie să o facă...

— Capitolul 3 —

— Uite aici, cât de bine arată brațul tău, nu mai decât o urmă vagă de vânătaie în urma rănii... i-a spus Nathan surâzând, atingându-i brațul.

— Ai dreptate, așa e... cum s-a întâmplat asta? I-a întrebat ea, plăcut surprinsă, privind cum el îi examina brațul, simțind fiori stranii la atingerea lui blândă. Mai era și chipul acela frumos, modul în care se comporta cu ea, dar și felul în care stăteau atât de aproape unul de altul. Toate astea o făceau să se simtă dornică să-l aibă tot mai aproape. Nathan era ca un tatuaj care i se lipise de inimă, era remediul pentru toate suferințele ei,

Scanned with CamScanner

dar și un prieten foarte bun, care, deși a apărut într-un mod atât de simplu în preajma ei, o făcea să vadă și să simtă frumusețea vieții. Discuțiile cu el erau neprețuite, iar felul în care o privea uneori îi dădea de gândit, făcând-o să se întrebe dacă ar fi fost posibil ca și el să o perceapă într-un fel mai special, mai mult decât ca pe o prietenă. Deși îl cunoștea de puțin timp, îl simțea atât de apropiat, de parcă l-ar fi cunoscut de o viață. El îi intuia trăirile și dorințele ca și când ar fi fost conectați printr-o legătură invizibilă. Și mai erau ochii lui. Ochii aceia frumoși, care, parcă, îi spuneau mai multe decât o făceau cuvintele... exact ca în acel moment, când o privea cu atâta intensitate încât o făcea să își simtă inima bătând mai repede, lucru care i se întâmpla oricum, de fiecare dată, numai când se gândea la el. Și se gândea des...

— Cred că e și meritul medicului, și spun asta fără să mă laud... dar și al tău, fiindcă ești o luptătoare, iar asta e foarte bine.

— Ai dreptate. Mă bucur că ești tu... medicul meu... dar și prietenul meu. Ai schimbat atât de multe lucruri în viața mea, Nathan, știi asta, nu-i așa? l-a întrebat ea, luându-l de mână, observând că el înghite cu greutate.

— Cred că am o oarecare idee... dar e la fel și în cazul tău, Angie. Și tu ai schimbat anumite lucruri, poți să fii sigură de asta... i-a răspuns el, mângâindu-i mâna, pierzându-se din nou în ochii ei.

— O, mi-ai spus Angie... mă răsfețI prea mult, dar să știi că deja mă simt mult mai bine, iar pentru asta, meriți ceva bun... i-a zis ea, privindu-l cu drag, întinzându-i o bucățică de ciocolată, pe care, spre surprinderea ei, el i-o luase direct din mână, depunându-i un sărut ușor pe vârfurile degetelor, în timp ce o privea pofticios.

— Angela, am o veste bună pentru tine, i-a spus el terminând de mâncat.

— Spune-mi... i-a cerut ea, surprinsă de gestul său dulce de mai devreme, dar și de lejeritatea tonului pe care îl folosea acum, de parcă nu i-ar fi făcut nimic, de parcă nu ar fi știut că o făcuse să se cutremure în interior.

— Te voi externa imediat ce termin de scris actele. Nu fi atât de zâmbitoare, nu ai voie să mergi la librărie azi. Poate mâine, dar azi mergi frumos acasă și te odihnești. Știi că am dreptate, nu?

— Bine și da, știu... îți place asta, nu, să ai mereu dreptate și să fii altfel. Să fii bun, amabil și drăguț, nu ca mulți alții, care au un comportament cu totul diferit, i-a zis ea, fâstâcindu-se, negăsindu-și locul. Pentru ea, Nathan era unic, dar nu putea să-i spună asta... însă putea să-l privească, încercând să-i transmită tot ce simțea.

— Ei bine, mă bucur că ai o părere atât de bună despre mine. Te las acum, poate vrei să te schimbi, până termin eu de scris actele. Mă întorc în zece minute, bine? i-a spus Nathan, fericit că ea gândea astfel despre el. Știa și ce gândise ea mai devreme,

Scanned with CamScanner

...ista îl făcea să-i vină să zboare, până departe, aproape de cer, numai pentru a se reîntoarce de fiecare dată la ea, acolo unde îi era locul. Și pentru el, ea era unică. Era tot ce își putea dori mai mult, chiar dacă ar fi trebuit să o privească doar cu bunătate. În schimb, el o privea cu mult mai mult decât atât, simțindu-se consumat de ceea ce simțea pentru ea. A ieșit repede din salon, reprimându-și dorința de a o îmbrățișa. Va veni și clipa aceea, își spunea el de fiecare dată.

Angela s-a ridicat încet din pat și și-a luat hainele pe care Cindy i le-a adus în dimineața aceea. Numai după ce a fost gata, s-a privit în oglindă, adunându-și curajul, sperând să nu arate chiar atât de rău. A expirat prelung, surâzând. Pe față nu avea nicio vânătaie, iar în rest se simțea bine, cu excepția unor ușoare dureri de spate și braț, în privința cărora a fost avertizată. Abia aștepta să ajungă acasă, iar din ziua următoare să meargă din nou la librărie, locul ei preferat. Și-a pieptănat încet părul, simțindu-se nerăbdătoare să plece de acolo.

O bătaie ușoară în ușă a făcut-o să tresară. S-a întors spre ușă, văzându-l pe Nathan intrând.

— Se pare că ești ca nouă... și gata de plecare. Cindy te așteaptă afară, ea te va conduce acasă. Aici ai actele tale, i-a zis el, lăsându-le pe masă.

— Mulțumesc, mă bucur că nu merg singură. Și nu sunt ca nouă, mai trebuie să fac niște lucruri pentru a mă simți așa...

— Nu ai fi mers oricum singură. Dacă ea nu putea să vină după tine, te duceam eu acasă. Să ai grijă de tine. Ne vedem mai târziu pentru prima ședință de fizioterapie, utilă pentru spatele și brațul tău.

— Serios? Chiar te pricepi la toate? Adică poți să faci și asta? l-a întrebat ea, surprinsă.

— Nu mă pricep la toate, dar asta nu e mare lucru. Acum, vino aici și strânge-mă în brațe cât poți de puternic, asta ca să văd că ți-ai revenit... a invitat-o el, deschizându-și brațele, neputând rezista tentației.

— Chiar vrei asta? Te asigur că sunt bine și că tu vei fi cel care va avea nevoie de ședințe de recuperare dacă te strâng în brațe.

— Dovedește-mi... a provocat-o Nathan, zâmbindu-i în felul acela amețitor, convingând-o să vină lângă el și să îl îmbrățișeze.

— E suficient așa? l-a întrebat ea, lăsându-și capul pe pieptul lui. Nu-și amintea să se fi simțit vreodată mai bine ca în acel moment. Se simțea de parcă acolo, în brațele lui era locul ei, deși era prima dată când îl îmbrățișa atât de mult.

— Dacă doar atât poți, vom avea mult de lucru... i-a răspuns el, savurând felul în care o simțea în brațele lui.

— E timpul să plec, i-a zis ea privindu-l cu drag, desprinzându-se apoi încet de el.

— Ai dreptate... să ai grijă, Angie.

— Voi avea. Ne vedem mai târziu, să nu uiți...

Scanned with CamScanner

— Nu aș putea... du-te odată, știu că de-abia aștepți să ajungi acasă, i-a spus el zâmbind, conducând-o până în hol, acolo unde o aștepta Cindy.

— E, așa mai merge, asta e Angie a mea, i-a spus Cindy zâmbitoare, îmbrățișându-și prietena. Iar tu, se vede că ai avut grijă de ea...

— Am încercat... vă las, fetelor, trebuie să vizitez și alți pacienți. Ne mai vedem, le-a zis el serios, după care a plecat, încercând să își regăsească echilibrul și să se concentreze asupra misiunii sale. Constata tot mai mult că era mai concentrat decât ar fi trebuit să fie, când venea vorba de ea.

Odată ajunse acasă, Cindy a pregătit un ceai pentru ele două, după care a venit lângă ea, povestind despre ultimele noutăți, dar și despre librărie.

— Totul e bine acolo? a întrebat-o Angela, curioasă.

— Da, nu-ți face griji. Nathan are dreptate, să nu cumva să te gândești să mergi acolo prea curând.

— Voi încerca... știu că trebuie să mă refac la capacitate maximă, pentru mine, în primul rând. Nu fac vreun bine nimănui dacă merg acolo și nu mă simt bine. În plus, trebuie să-i dovedesc lui Nathan că sunt puternică și pot să îl surprind, strângându-l foarte tare în brațe.

— Ce? Cum ți-a venit ideea asta? a întrebat-o Cindy, surâzând.

— El mi-a spus așa. E un fel de provocare pe care mi-a propus-o mai devreme.

— Cred și eu, după felul în care se uită la tine...

— Nu începe, Cindy. Sunt sigură că nu e ceea ce pare a fi... vrea doar să mă ajute să fiu mai puternică și reușește. A făcut asta încă de când a început să vină la librărie și știi că suntem prieteni buni. Mă face să mă simt bine, iar asta e cel mai important.

— Înțeleg ce spui, dar asta trece dincolo de o simplă prietenie și știi asta. În plus, nu e nimic rău în asta. Ați face o pereche frumoasă. Sunteți tineri, frumoși, singuri, ce vă oprește? În plus, vă priviți atât de frumos, încât în mintea mea sunteți deja împreună.

— Nu știu ce să spun. Timpul va decide ce va fi cu noi... ești sigură când spui că... nu ți se pare? Adică Nathan e amabil și drăguț cu toată lumea, e normal să fie așa, doar e medic.

— Așa e, dar cu tine e mai mult decât atât. Rar mi-a fost dat să văd atâta căldură în ochii unui bărbat când se uită la o femeie. Ei bine, draga mea, eu te las, trebuie să plec, am o întâlnire cu un bărbat cel puțin la fel de fermecător ca Nathan al tău. Ne mai vedem, să ai grijă de tine, i-a zis Cindy, îmbrățișând-o.

— Nu e Nathan al meu... oricum, succes la întâlnire și mulțumesc pentru tot.

— Mai vorbim... ceva îmi spune că nu mă înșel în privința voastră... pa, Angela!

— Pa, Cindy!

Scanned with CamScanner

După ce Cindy a plecat, Angela a făcut un duș, relaxându-se. Mai târziu, s-a întins în pat, adormind destul de repede, obosită fiind.

— Angela, trebuie să vorbim...

Angela a deschis ochii și l-a văzut înaintea ei pe Nathan. Acesta înainta spre ea, zburând printr-o ceață densă, oprindu-se în fața ei. Arăta superb îmbrăcat în alb, însă părea frământat de ceva anume, ceva dificil și chinuitor. Putea vedea lucrurile acestea pe chipul lui frumos, în timp ce își deschidea brațele și aripile, invitând-o să-l îmbrățișeze.

— Știu că visez, dar e atât de frumos să te visez, Nathan... i-a zis ea, observând nuanța gri a aripilor lui. Nu mi-ai mai vorbit până acum, îngerul meu frumos. Tot ce făceam era să ne îmbrățișăm și să rămânem așa până mă trezeam, însă acum e diferit... aripile tale... ce s-a întâmplat cu ele?

— E mai mult decât un vis, Angela. E ca în cazul nostru: e mai mult decât ar trebui să fie... i-a răspuns Nathan, zâmbindu-i și îmbrățișând-o. Spera să nu-i fie smulsă din brațe chiar în clipa aceea. Voia să o aibă lângă el cât mai mult timp posibil, o eternitate chiar...

— Vrei să îmi spui că toate astea... noi îmbrățișându-ne astfel, sunt reale?

— Da, la fel de real ce ceea ce îți voi spune în continuare: am fost alături de tine încă din prima clipă de când ai venit pe lume. Am fost lângă tine în fiecare moment din viața ta, iar, pe parcurs, mi-am

dat seama că mă leagă de tine mult mai mult decât datoria de a te proteja.

M-am luptat chiar și cu mine însumi pentru a mă convinge de imposibilitatea acestui lucru, dar, deși sunt îngerul tău păzitor, trebuie să recunosc că mă simt învins: sunt îndrăgostit de tine, Angela. Deși nu ar trebui să simt asta, sentimentul ăsta mă consumă, pur și simplu, și oricât de mult m-aș opune, nu-i pot rezista. Nu-ți pot rezista... sunt pierdut, știu, și risc atât de mult fiind aici și vorbindu-ți astfel, însă, pur și simplu, nu mă mai pot minți pe mine însumi. Nu am nici cea mai mică idee ce anume se va întâmpla în continuare, însă știu că vreau să fiu cu tine, lângă tine, mai mult decât orice altceva, iar dorința asta depășește dorința pur fizică pe care un bărbat o simte pentru o femeie. Ai intrat în sufletul meu la fel cum eu am intrat în al tău, fără ca tu să mă vezi sau să știi cu ce mă confruntam. Îți amintești toate căutările tale și încercările de a mă vedea și de a-ți vedea visul împlinit? Eram chiar acolo, lângă tine, la fiecare pas pe care îl făceai. Iar acum sunt aici, spunându-ți toate astea, fiindcă pur și simplu, ceea ce mi se întâmplă cu tine e mai puternic decât mine, și fiindcă ești tot ce îmi doresc, mai presus de orice... sunt puțin, însă... dacă ceea ce se întâmplă acum e real, nu pot decât să cred că e minunat. Asta e chiar mai mult decât mi-am imaginat, Nathan. Știi că și eu simt aceleași lucruri pentru tine, nu-i

Scanned with CamScanner

așa? l-a întrebat ea, privindu-l cu drag. Se simțea copleșită de destăinuirea lui.

— Da, știu... i-a răspuns Nathan, mângâindu-i părul și ținând-o strâns în brațe, de parcă s-ar fi temut să nu dispară sau să-i fie luată de lângă el.

— Oricât ar fi de frumos ceea ce simțim unul pentru celălalt, nu vreau să îți dăunez în vreun fel. Nu vreau să fiu vreo ispită care să îți facă mai mult rău decât bine, Nathan. Nu aș suporta să ți se întâmple ceva din cauza mea...

— Nici eu nu aș suporta să te pierd, dar pur și simplu nu pot să renunț la tine, la noi... știu că avem niște alegeri de făcut, însă eu am ales deja. Te-am ales pe tine și tot ce îmi doresc este ca, orice s-ar întâmpla între noi, să nu ajungi vreodată să mă urăști sau să îți dorești să mă uiți. Nu aș putea îndura asta, Angela. Pentru mine, tu ești îngerul meu, vreau doar să știi asta... i-a zis el, mângâindu-i obrazul, în timp ce o iubea din priviri.

— Trebuie să îți spun ceva, înainte de orice. Îți mulțumesc pentru toată grija pe care mi-ai purtat-o și fiindcă mi-ai fost mereu alături. Cuvintele nu pot exprima în totalitate ceea ce simt pentru tine, Nathan, îngerul meu frumos.

— Nu ai pentru ce să îmi mulțumești, frumoasa mea. Îmi pare rău fiindcă nu am reușit să previn să fii accidentată, dar, din păcate, nu am control absolut asupra a tot ceea ce se întâmplă. Nu pot să te protejez de tot răul din lume, așa cum ar trebui și așa cum mi-aș dori, fiindcă nu sunt atotputernic.

ve sunt decât un înger. Îngerul tău păzitor, care e vrea răsfățat de tine pentru a mai fi așa cum ar trebui să fie: corect, echilibrat și imparțial.

— Ai dreptate: nu ești decât un înger, dar ești îngerul meu și nu pot să fiu altfel decât recunoscă-toare pentru acest lucru. Nu aș putea avea un înger păzitor mai bun decât tine, Nathan... i-a spus ea, mângâindu-i chipul, zâmbind când văzuse că și el îi zâmbește, topind-o cu frumusețea și bunătatea, dar și cu dragostea lui.

Nathan i-a acoperit buzele cu ale lui, nemaireușind tentației puternice de a o simți.

— Nathan... sunt pe cale să fac dragoste cu un înger? Chiar facem asta? l-a întrebat ea, surprinsă și dornică în același timp.

— Da... nu îmi pot dori ceva mai mult de atât în acest moment... în plus, crezi că ar fi diferit de felul în care ai face dragoste cu un bărbat obișnuit?

— Nu spune asta... cunoști răspunsul la întrebarea asta... și știi că nu te pot minți, nu pe tine.

Și nici nu vreau să o fac... nu știu cum e să... fiu cu un bărbat obișnuit, dar știu că îmi doresc să fac asta cu tine, Nathan. Chiar dacă știu că, într-un anumit fel, e greșit ce facem, vreau să simt totul alături de tine. Nu am simțit asta pentru nimeni până acum, dar când vine vorba de tine, nu mai contează nimic altceva. Vreau doar să îmi promiți că, orice s-ar întâmpla cu noi de acum înainte, nu vei uita cât de mult te iubesc, Nathan. Poate pentru cineva nu ești decât un înger, însă pentru

Scanned with CamScanner

mine eşti întregul, partea care mă completează... eşti tot ce contează mai mult... i-a mărturisit ea, mângâindu-i aripile.

— Ştiu, Angela, ştiu... şi tu eşti la fel pentru mine... şi îţi promit că nu voi uita ce mi-ai spus, dar mai trebuie să stabilim un lucru: nu vom regreta ce se întâmplă acum, bine? E prea frumos ce ni se întâmplă pentru a ne părea rău apoi... şi să nu ne gândim la consecinţe, oricât de iraţional ar părea... am fost destul timp raţionali. Acum e timpul să fim noi, împreună şi să ne bucurăm de asta...

— De acord... i-a răspuns Angela, oftând şi acceptând ceea ce îi spusese el. L-a privit cu o uşoară ezitare, punându-şi în acelaşi timp toată încrederea în el. Nici nu putea fi altfel...

— Ştiu că ţi-e puţin teamă, dar aş vrea să nu-ţi fie... sunt cu tine, ştii asta, nu-i aşa? i-a zis el, privind-o cu o tandreţe infinită.

În loc de răspuns, Angela l-a sărutat, punându-şi braţele în jurul gâtului îngerului ei. Ştia că face ceva care putea schimba totul, dar îşi dorea foarte mult să fie cu el în felul acela. Îi simţea buzele explorându-i-le, gustându-i-le, făcând-o să îşi dorească mai mult, în timp ce stăteau strâns lipiţi unul de altul.

Nathan îi gusta buzele protejatei sale, simţind o dorinţă cutremurătoare în tot corpul. A sărutat-o, coborând apoi pe gât, dorindu-şi tot mai mult, în timp ce îşi găsea drum cu mâinile spre talia ei, dându-i halatul la o parte, lăsând-o în cămaşa

de noapte albă pe care o purta. Îl înnebunea felul în care ea îi răspundea la sărutări, lăsându-l să se bucure de tot ceea ce avea ea de oferit, dăruindu-i la rândul lui, tot ceea ce simţea... el şi-a retras aripile şi i-a cuprins uşor sânii în palme, gemând când ea şi-a strecurat mâinile sub tricoul lui şi i-a mângâiat spatele, trecându-şi palmele pe toată suprafaţa acestuia, pentru ca apoi să îi mângâie pieptul tare şi abdomenul puternic.

Angela se simţea sărutată întruna, în timp ce era purtată în braţe spre pat, acolo unde Nathan a eliberat-o de cămaşa de noapte care fusese ca o barieră între ei. Felul în care el o săruta, îi alinta şi îi răsfăţa trupul, o făcea să îşi dorească mai mult, tot mai mult, iar modul prin care ea îi arăta că e de acord cu acţiunile lui ispititoare, dulci şi irezistibile, arcuindu-se sub el, îi confirma lui faptul că Angela era pregătită să ofere şi să primească la rândul ei.

Răvăşit de dorinţă, Nathan s-a desprins din îmbrăţişare pentru câteva secunde, numai cât să revină lângă ea, gol şi din ce în ce mai dornic. Voia să cunoască împlinirea alături de ea, la fel cum şi pe ea voia să o împlinească, făcând-o a lui. Şi-a trecut mâinile de-a lungul formelor ei apetisante, mângâind, strângând, sărutând şi atingând, în timp ce ea îi mângâia spatele şi chipul. Buzele lui îi aduceau alinare şi o făceau să respire tot mai greoi, făcând-o să simtă că meritase efortul şi aşteptarea. Totul era prea frumos şi bun ca să fie greşit sau rău...

Scanned with CamScanner

Vârtejul emoțiilor și al senzațiilor era tot mai puternic, cuprinzându-i pe amândoi în amploarea aceea delicioasă, de nestăvilit. Nu se mai sătu-rau unul de celălalt, de felul în care se simțeau făcându-și unul altuia toate acele lucruri care nu aveau legătură nici cu rațiunea, nici cu regulile, dar nici cu așa-zisa moralitate. Nu erau decât ei doi, iubindu-se și desfătându-se unul pe celălalt, femeie și bărbat, surprinși în manifestarea cea mai frumoasă a sentimentelor pe care și le purtau.

În momentul în care Nathan a făcut-o a lui, Angela a deschis ochii și l-a sărutat, încercând să alunge senzația de disconfort pe care o simțea, lăsându-se pradă dorinței lui, dar și fiorilor de plă-cere pe care el i-a oferit mai apoi, simțindu-se de parcă plutea împreună cu îngerul ei spre înălțimi, spre cele mai frumoase înălțimi... era, în sfârșit, împlinită, alături de singurul pe care îl iubea și îl dorea cu adevărat: îngerul ei frumos... trăia cea mai frumoasă experiență lângă cel care îi tulbura visele, simțurile și viața, încât se simțea în deplină armonie cu ceea ce i se întâmpla.

— Te iubesc, Angela, frumoasa mea... aminteș-te-ți asta ori de câte ori vei avea nevoie, fiindcă și eu voi face același lucru... i-a zis Nathan, privind-o cu dragoste, în timp ce se mișca ușor în ea, mân-gâindu-i mijlocul.

— Și eu te iubesc, Nathan, îngerul meu dulce și frumos... i-a răspuns ea, mișcându-se sub el, abandonându-i-se total. Nu s-a simțit nicicând

mai fericită ca în acele clipe, absolut magice... arsese. Nu și-a dorit nicicând ceva, așa cum o făcea ea ardoare în momentele acelea, iar acum, că îl avea, se simțea norocoasă și recunoscătoare, ne-știind că și el se simțea exact aceleași lucruri, fiind la fel de încântat ca și ea.

Angela s-a cuibărit apoi la pieptul lui, conști-entă de faptul că acolo era locul ei, iar simplul fapt de a se afla în brațele lui îi aducea cea mai mare bucurie.

— Sunt fericit... dar tu? l-a auzit ea întrebând-o, în timp ce o ținea în brațe.

— Și eu sunt fericită, Nathan. Mi-am dorit să mă simt așa, însă nu îmi imaginam cât de bine va fi să mă simt astfel, așa ca acum... te rog doar să în-cerci să nu pleci de lângă mine, atât timp cât se va putea... vreau să te știu aici... poate cer mult, dar îmi doresc să nu te pierd vreodată... i-a mărturisit ea, cuprinsă de teamă, dintr-o dată.

— Din proprie voință nu aș face-o, poți să fii sigură de asta, iubito. Dar și dacă voi fi nevoit, voi găsi mereu o cale prin care să mă întorc lângă tine, sau, oricum, voi face tot posibilul să fie așa... nici eu nu sunt dispus să te pierd... i-a spus el, mân-gâindu-i chipul. Acum... ceva îmi spune că te simți ușor confuză, dezorientată și că ai o oarecare su-ferință, atât fizică, cât și mentală. Vrei să vorbești despre asta?

— Sunt lucruri normale, bănuiesc... dar sunt bine, nu-ți face griji... oricum e bine că tu nu ești

Scanned with CamScanner

nevoit să simți ceea ce simt eu, din punct de ve-
dere fizic, mă refer... e ezitat ea, roșind.

— Sunt nevoit să îți spun că te înșeli... și ca să
îți mărturisesc totul, până la capăt, am să îți spun
că și eu am fost la fel ca tine: inocent, să spunem...

— Dar, cum se poate? Tu, fiind bărbat, îmi
imaginam că... i-a zis ea, surprinsă.

— Pe scurt, am să-ți spun că eu... am părăsit
lumea aceasta, a oamenilor, pe când aveam șase
ani, în urma unui accident de mașină. Am ajuns să
fiu înger păzitor, iar tu mi-ai fost încredințată, să
te protejez și să fiu un fel de umbră a ta, și spun
umbră în sens bun... pe parcurs, m-am apropiat
tot mai mult de tine și mi-am dorit să depășim
granițele dintre noi... iar, în final, am ajuns aici,
lângă tine, și nu regret asta nicio secundă.

— Asta e... uimitor... așa cum e tot ce se întâm-
plă între noi... dar cum ai făcut să fii doctorul meu?

— Ca înger păzitor am dreptul să fac asta și
orice cred de cuviință pentru ca tu să fii în sigu-
ranță... atât că nu pot să îți schimb destinul, adică
nu pot interveni mai mult decât îmi e permis să
o fac, și de aceea, nu te-am putut scoate din fața
mașinii când ai fost accidentată.

Nu am puterea de a schimba anumite lucruri...
însă mi-am dorit atât de mult să fim împreună,
încât am sfidat totul pentru asta. Într-un univers
alcătuit din reguli, eu le-am încălcat pe toate, iu-
bindu-te... i-a spus el, luând-o de mână.

— Știu... și totuși, vreau atât de mult să faci
parte în continuare din viața mea, Nathan... i-a
zis ea, oftând și sărutându-i pieptul. Mă faci feri-
cită, iar ceea ce simt pentru tine e mai mult decât
pot să exprim în cuvinte...

— Știu, și pentru mine e la fel...

— Vei mai fi aici, lângă mine, dimineață, când
mă voi trezi? l-a întrebat ea, privindu-l neliniștită.

— Sincer, nu știu... dar îmi doresc... i-a spus
Nathan, oftând, sărutând-o pe frunte, iar apoi pe
buzele acelea moi și dulci, care erau ca un nectar
pentru el, unul de care nu se sătura oricât ar fi
gustat...

— Asta înseamnă că nu voi dormi, doar ca să
te văd... i-a zis ea cu determinare, îmbrățișându-l.

— Nu, nu trebuie să faci asta. Trebuie să te
odihnești, de dragul meu, bine?

— Mi-e teamă că dacă adorm, atunci când mă
voi trezi nu vei mai fi aici... și nu vreau asta. Ești
îngerul meu și te vreau lângă mine, mereu... i-a
mărturisit ea, cu ochii în lacrimi.

— Nu face asta, iubito, te rog... lacrimile tale
mă dor... ți-am spus: voi găsi o cale să te văd, să
nu ai nicio îndoială în privința asta, dar nici în
legătură cu ceea ce simt pentru tine...

— Nathan... ești tot ce îmi doresc și vreau să
cred că dragostea noastră e mai puternică decât
orice altceva... decât ordinea sau haosul... înțelegi?

— Înțeleg, Angela... și eu vreau să cred același
lucru... i-a spus el, lipindu-și palma de abdomenul
ei, făcând-o să simtă căldură.

Scanned with CamScanner

— Ce faci? l-a întrebat ea, curioasă, însă răs-
punsul a venit imediat, căci a simțit cum el îi alina
durerea pe care o simțea în zona aceea sensibilă a
corpului, făcând-o aproape insesizabilă.

— Vreau să îți fac cât de mult bine pot, cât mai
mult cu putință. Nu pot să știu că ți-am cauzat
durere și că nu am făcut nimic să te ajut...

— Nathan... e posibil să ne iubim atât de mult?
l-a întrebat ea, înduioșată de gestul lui.

— Este... și mai cred cu tărie că e cu neputință
ca ceva atât de frumos să fie oprit... ascultă-mă
cu atenție, iubito: te voi iubi mereu, indiferent de
spațiu și timp, de reguli și rațiune, de orice... să nu
uiți asta... i-a promis Nathan, mângâindu-i chipul,
fascinat de iubirea de neclintit pe care i-o putea
citi în privire.

— Și eu voi face același lucru, Nathan. Să
nu-i lași să te ia de lângă mine, te rog... l-a rugat
ea, sărutându-l, în timp ce lăcrima. Ar fi vrut să
oprească timpul și să rămână mereu așa, îmbrăți-
șați. Împreună.

— Îmi voi da toată silința... i-a răspuns el, aco-
perindu-i buzele cu sărutările lui, făcând apoi din
nou dragoste cu ea, în timp ce îi șoptea cât de mult
o iubea și își dorea să fie cu ea... pentru ca, mult
mai târziu, să o vadă adormind în brațele lui, în
timp ce o privea cu un surâs.

În dimineața următoare, Angela s-a trezit,
având o presimțire sumbră. A privit în jurul
ei, constatând că era singură. Și-a luat din nou

...mașa de noapte, simțind nevoia să se acopere.
...mările ei erau tot mai puternice, căci asta nu
putea să însemne decât că el plecase sau fusese
nevoit să o facă, însă, indiferent de motiv, nu se
putea abține să nu se simtă pierdută și nefericită.
A început să plângă, fiind copleșită de amintirea
nopții trecute, iar apoi a făcut singurul lucru la
care se putea gândi în acele momente: s-a rugat
pentru ca totul să se termine cu bine, iar Nathan
să se întoarcă la ea. Își dorea asta mai mult decât
orice. Nu își putea imagina o viață fără el, lipsită de
prezența lui binefăcătoare. Nimeni nu o tratase și
o iubise astfel, ca pe o ființă demnă de asta, lucru
extrem de important pentru ea. Însă acum patul ei
era gol, ca și când ar fi trebuit să fie astfel. Numai
amintirea a ceea ce se petrecuse între ei și ceea
ce el îi promise, o făcea să fie puțin mai liniștită și
să înțeleagă că totul fusese real, că nu visase toate
acele lucruri.

A luat oglinda de pe noptieră, privindu-se în ea.
Și-a văzut buzele roșii, ca și când fuseseră sărutate
îndelung, iar privirea îi era visătoare și pierdută în
același timp. A auzit clar ticăitul ceasului și cânte-
cul păsărilor de afară. S-a ridicat din pat, mergând
spre fereastră, privind soarele care răsărea într-un
fel atât de frumos, încât i-au dat lacrimile. Viața
continua să existe în jurul ei, neschimbată, ca și
când nimic nu s-ar fi întâmplat, însă ea se simțea
cuprinsă de teamă. Totul se schimbase pentru ea,
însă pentru universul din jur, era ca și cum nu ar fi

Scanned with CamScanner

contat. A deschis fereastra, inspirând aerul răcoros al primăverii, închizând ochii în același timp, meditând la Nathan, sperând să-i transmită că se gândea la el. Era singurul lucru pe care îl putea face, fiindcă, oricum, nu se putea opri din plâns. Aproape că îi putea simți atingerea pe umăr, iar asta făcea durerea mai ușor de suportat. Îndoiala i se strecura în inimă ca un șarpe veninos, făcând-o să își pună tot felul de întrebări și să se gândească la tot felul de lucruri sumbre.

A început să-i strige numele, în speranța că el o va auzi. Voia atât de mult să știe de ce a plecat și o lăsat-o singură. Poate că i s-a întâmplat ceva și nu-l va revedea vreodată, însă voia răspunsuri la întrebările pe care le avea. Poate că totuși starea prin care trecea era una nejustificată, iar el urma să apară din clipă în clipă, zâmbindu-i și liniștind-o.

După câteva minute care i s-au părut infinit de lungi, ea a deschis ochii, privind din nou ceasul, realizând că a stat timp de jumătate de oră la fereastră, cufundată într-o stare de agonie care nu o părăsise nici acum. A alungat gândul care îi șoptea că Nathan nu era pentru ea, sperând ca totul să se lămurească repede. Nu avea de gând să renunțe la el, indiferent de consecințe, deși erau multe lucruri pe care nu le cunoștea.

S-a schimbat într-o pereche de pantaloni scurți, la care asortase un tricou lejer, lăsându-și părul desfăcut. Privirea i-a ajuns din nou spre pat,

apropiindu-se de acesta, văzând ceva pe pernă, în locul unde a stat el. Inima i-a tresărit când a văzut despre ce era vorba. O pană era așezată pe pernă. A luat-o în mână, privind-o cu atenție. S-a așezat pe marginea patului, ținând pana în mână, începând să plângă din nou. Îi lăsase totuși ceva... o pană gri, la fel ca aripile lui, care au devenit astfel din cauza ei. Numai ea era responsabilă pentru căderea lui în păcatul acela al dorinței... poate că, până la urmă, vina pentru ceea ce avea să urmeze îi aparținea. Gândul că îngerul ei frumos ar putea fi pedepsit pentru ceea ce s-a întâmplat, o durea enorm. Poate că trebuia să i se împotrivească și să-l facă să renunțe la ideea de a fi împreună, însă nu mai putea da timpul înapoi pentru a încerca să repare ceva. Ceea ce se petrecuse între ei era atât de real și de frumos încât o durea... rațiunea îi spunea că ar trebui să mănânce ceva, însă nu putea. Numai poftă de mâncare nu avea în momentele acelea. Tot ce își dorea era el, Nathan. De ce nu a putut să iubească un bărbat obișnuit, unul căruia să nu îi dăuneze în felul în care probabil o făcea acum cu el. Dacă era vorba de vreo pedeapsă, atunci simțea că și ea ar trebui să fie pedepsită, nu numai el.

S-a așezat din nou în pat, aducându-și genunchii la piept, plângând în continuare, în timp ce ținea pana strâns în palmă, rugându-se din toată inima pentru el.

A fost întreruptă din starea aceea de soneria telefonului, care o făcuse să se oprească din plâns,

Scanned with CamScanner

cel puțin pentru câteva minute, atât cât a vorbit cu Cindy, încercând să o convingă că era bine și că nu era nevoie să vină să o viziteze. Nu voia și nu putea să vadă pe nimeni în starea în care se afla. Voia să fie singură și să aștepte. Să îl aștepte. Doar îi promise că va găsi o cale să o revadă, orice ar fi. A început să se roage din nou pentru ca Nathan să fie bine și să se întoarcă la ea. Oare fiecare clipă de fericire trebuia să o coste o parte din inima ei, trebuind să plătească în modul acela, suferind astfel?

S-a întins din nou în pat, pe partea lui, inspirându-i aroma întipărită pe pernă. I-a venit o idee: poate că dacă adormea, urma să îl revadă în visul ei, cel puțin până se va întoarce. Astfel, a plâns până a adormit din nou, mistuită de dorința de a-l revedea și de a-l simți aproape.

Angela s-a trezit câteva ore mai târziu. Nu simțea nimic nou: aceeași angoasă, aceeași senzație de gol, care o făcea să simtă cu totul pustie și neputincioasă. A mers lipsită de entuziasm spre bucătărie, acolo unde și-a făcut un ceai, pe care l-a băut cu înghițituri mici, încercând să se mai liniștească, privind la pana pe care a așezat-o pe masă. Poate că era absurd, însă îi simțea lipsa lui Nathan enorm de mult. Nu știa de ce iubirea trebuia să fie astfel: să doară și să fie minunată în același timp... a simțit că îi apar din nou lacrimi în ochi, în timp ce o adiere a făcut ca fereastra din camera ei să se trântească puternic, închizându-se. Tresărind, s-a ridicat de pe scaun și a mers în cameră, acolo

unde a deschis din nou fereastra, constatând surprinsă că vântul nu bătea, iar cerul era senin. În timp ce aranja perdeaua, a auzit soneria de la ușă. A tresărit, gândindu-se că Cindy a venit să o viziteze, deși i-a spus să nu o facă. Nu voia să îi spună adevărul și să i se destăinuie. Nu voia să vadă decât o singură persoană, pe îngerul ei.

A deschise ușa, moment în care inima i s-a oprit, de parcă nu mai avea nevoie să bată. Nathan se afla acolo, în fața ei, îmbrăcat în alb, din nou, privind-o cu determinare.

— Nathan! a strigat Angela, aruncându-i-se în brațe. I se părea că inima îi va ieși din piept, într-atât îi bătea de puternic. Unde... unde ai fost? Mi-am făcut atâtea griji... ai dispărut pur și simplu... te rog spune-mi că suntem bine, că putem fi împreună... te rog... a adăugat ea, îmbrățișându-l cu putere, așa cum i-a cerut acesta acum câteva zile.

Nathan nu i-a răspuns imediat, ci a ridicat-o în brațe, înaintând ținând-o astfel, lipind-o de perete, în timp ce i-a pus picioarele în jurul său. A sărutat-o apoi, flămând de buzele ei, de ea toată. S-a împins ușor, lipindu-se astfel și mai puternic de ea, făcând-o să-l simtă. Ar fi devorat-o cu totul, dacă ar fi fost posibil...

— Trebuie să ne oprim, iubito... cel puțin deocamdată... i-a spus Nathan, desprinzându-și cu greu buzele de ale ei, însă nelăsând-o să se îndepărteze de el.

Scanned with CamScanner

— Nu ar trebui să stau în picioare? l-a întrebat ea, simțind că se sufocă de fericire.

— Nu, stai foarte bine așa, în jurul meu... de fapt, așa mi-aș dori să stai cât mai mult... i-a zis el pe un ton irezistibil, zâmbindu-i cu înflăcărare.

— Te rog, Nathan... spune-mi ce s-a întâmplat... unde ai dispărut? i-a spus ea, nerăbdătoare.

— Să spunem că am purtat niște negocieri puternice în ceea ce ne privește...

— Și? Faptul că ești aici e un lucru bun, nu-i așa?

— Și... am obținut promisiunea de a fi lăsați să fim împreună... i-a explicat el ezitant.

— Ce trebuie să faci pentru asta? Nu se poate să fie atât de ușor... i-a zis ea, simțind neliniștea care o cuprindea din nou.

— Nu fi tristă, nu e chiar mare lucru...

— Spune-mi... vreau să știu...

— Ei bine, nu mai pot fi îngerul tău păzitor, la asta a trebuit să renunț. Asta înseamnă că nu te mai pot apăra decât așa cum o face un om obișnuit, iar asta mă chinuie într-o oarecare măsură, însă merită. Ți s-a desemnat un alt înger păzitor. Cum ți se pare, nu ești dezamăgită, nu?

— Nathan... să fiu cu tine e tot ce îmi doresc... nu-mi pasă de nimic altceva, atât timp cât ești cu mine... pentru mine vei fi mereu îngerul meu păzitor, să nu uiți asta vreodată... am crezut că-mi pierd mințile când am văzut că nu mai erai lângă

mine... am fost asaltată de tot felul de gânduri, care mai de care mai triste, dar și de remușcări că ți-am făcut asta...

— Tu mi-ai făcut asta? Aici te înșeli, amândoi am vrut să fim împreună, nu a existat vreo îndoială în privința asta... dar de ajuns cu toate astea acum. trebuie să ne bucurăm că am reușit să rămânem împreună, asta e tot ce contează. Bine?

— Ai dreptate, Nathan, l-a aprobat ea, înconjurându-i gâtul cu brațele. Asta înseamnă că vei fi în continuare medic?

— Măcar atât, dacă nu pot să fiu mai mult de atât... sper doar să fiu la fel de important pentru tine, chiar dacă nu te mai pot proteja și în alt mod...

— Nimeni nu e mai important decât tine, Nathan. Nimeni... te iubesc, asta e tot ce contează... i-a zis ea, apropiindu-se de buzele lui, nerăbdătoare să îl sărute.

— Și eu te iubesc, Angela. Ce-ar fi să îți respecți promisiunea și să mă strângi în brațe cu toată forța? a întrebat-o el, zâmbitor.

— Numai dacă ești dispus să faci același lucru, Nathan, îngerul meu dulce și frumos... i-a răspuns ea, sărutându-l apoi, nemaiputând aștepta. L-a așteptat destul timp atâția ani, nu mai era dispusă să amâne să fie cu el nici măcar un minut.

Angela l-a strâns în brațe, demonstrându-i forța iubirii ei, știind că, la rândul ei, primește același tratament miraculos, de nerefuzat, unul prescris de cel mai iubitor înger.

Scanned with CamScanner

Scriitorul

— Capitolul 1 —

Dannielle Morgan era mai fericită ca niciodată. Nu avea cum să fie altfel, din moment ce văzuse un anunț ce avea legătură cu un post dorit de mult timp. Dacă totul mergea bine, avea șansa să lucreze pentru nimeni altul decât Mark Cohn, scriitorul ei favorit. Ar fi fost o ocazie unică în viață pentru ea. Își dorea ca, în timp, să dețină propria ei editură, însă până atunci, mai avea de muncit. Până când avea să i se îndeplinească dorința aceea, se pregătea pentru a merge la interviul pentru postul de tehnoredactor. Nici nu se putea gândi la faptul că, în mod sigur, urma să aștepte la rând pentru acest lucru. Cu siguranță, multe alte persoane își doreau să lucreze alături de Mark. Cât despre el, nu știa decât ceea ce, de-a lungul celor trei ani de când a apărut în lumea editorială, s-a publicat în diverse ziare și reviste. Acestea îl prezentau ca fiind un bărbat cuceritor, devotat carierei de scriitor. De asemenea, era și un perfecționist, care voia ca ceea ce apărea în fața cititorilor să fie impecabil din toate punctele de vedere. Fotografiile îl înfățișau adesea alături de tinere frumoase, despre care se presupunea că erau iubitele lui. Ea știa numai că îi place felul în care scrie. Cumpărase toate romanele de dragoste

Scanned with CamScanner

scrise de el și avusese ocazia să participe acum trei ani la o lansare a primului roman scris de el, moment în care obținuse autograful lui, dar și o fotografie cu el, una pe care o păstra la loc de cinste, pe noptiera de lângă pat. Era conștientă de faptul că acesta nu era un lucru tocmai obișnuit, însă nu se putea abține. Făcuse o pasiune pentru Mark, una pe care o ținea ascunsă de cunoscuții ei, care în mod sigur ar fi ridiculizat-o aflând acest lucru. Desigur că, la vârsta ei, ca orice tânără, se atașa foarte repede de diverși actori sau cântăreți pe care îi vedea la televizor, însă lucrurile stăteau cu totul altfel când venea vorba despre el. Îl adora pur și simplu pentru felul în care scria, dar dacă era să fie cu totul sinceră, mai erau niște lucruri care o atrăgeau la el: frumusețea, dar și inteligența.

În timp ce se afla în taxiul care o ducea spre locul unde urma să aibă loc interviul, Dannielle și-a amintit surâzătoare de cutiile întregi pe care le avea acasă și care conțineau articole despre Mark, dar și cărțile scrise de el. În cei trei ani de când publicase, Mark a ajuns să se bucure de notorietate și de admirație din partea femeilor din întreaga țară, însă publicul lui s-a extins tot mai mult, ajungând să depășească granițele țării. Cariera lui era într-o continuă ascensiune, iar în cadrul lansărilor cărților lui, mulțimea de admiratoare aștepta răbdătoare ore întregi pentru a-i obține autograful.

Odată ajunsă în fața clădirii de birouri, Dannielle s-a încurajat din nou, după care a intrat într-o încăpere în care se mai aflau câteva zeci de persoane care așteptau același lucru ca și ea. Spera doar ca nivelul ei de pregătire să fie suficient pentru exigentul și fermecătorul scriitor.

După ce a așteptat aproximativ o oră, Dannielle a fost invitată să intre în biroul lui Mark, ceea ce și a făcut, având niște emoții pe care nu le putea descrie în întregime. Își dorea din toată inima să fie acceptată, mai ales că până și prietenele ei nu îi dădeau vreo șansă în acest sens. Știa însă că trebuia să încerce. În fond, nu avea nimic de pierdut.

A intrat în birou, încercând din răsputeri să își controleze bătăile inimii. Nu se putea comporta ca o adolescentă emoționată dacă voia să își atingă scopul. A mers spre el, adunându-și curajul și întinzându-i mâna.

— Bună, sunt Dannielle Morgan, mă bucur să vă cunosc, i-a spus ea, lăsându-și mâna în mâna lui într-o strângere ușoară, dar fermă.

— Mark Cohn, dar știi asta deja. Ia loc, ești ultima pe ziua de azi, i-a răspuns el așezându-se la rândul lui, atingându-și în treacăt fruntea. Îi studiase dosarul, încercând să facă un efort să se concentreze, un ultim efort în ziua aceea.

Dannielle s-a așezat, încercând să-l privească într-un mod cât mai detașat, deși simțea că putea foarte bine să stea să îl privească ore întregi. Se mustra în gând pentru atitudinea ei visătoare,

Scanned with CamScanner

le genul ăsta, însă eu vreau să lucrez cu cineva care nu intră în categoria asta. Nu aș suporta să aud în fiecare zi aceleași lucruri.

— Dacă pot să spun asta, recunosc faptul că am auzit de numele dumneavoastră și știu că sunteți scriitor, însă nu am citit nimic din ceea ce scrieți și nici nu intenționez să fac asta. Nu suport să citesc romane de dragoste, mi se par dezgustătoare. De fapt, nu știu cum se poate scrie despre acest subiect, i-a spus ea, fără să stea prea mult pe gânduri. Mă aflu aici fiindcă am nevoie de o slujbă, nu din alte motive... a adăugat ea, venindu-i să-și muște limba pentru minciunile sfruntate pe care le spunea. Avea însă un scop și trebuia să îl atingă.

— În sfârșit, o femeie lucidă. Nu pot decât să mă bucur că te afli aici. Te rog, încetează să-mi mai spui domnule Cohn, cred că avem vârste apropiate, i-a propus el, privind-o surprins.

— Bine, Mark... l-a aprobat ea, sperând că el nu îi sesizase tremurul vocii.

— M-am săturat ca cei din jurul meu să aibă numai cuvinte de laudă la adresa mea și mai ales să mintă în privința asta. Vreau ceva diferit de data asta, pe cineva diferit, care să mă provoace să devin tot mai bun în ceea ce fac. Devine plictisitor la un moment dat să tot aud: da, Mark, cum spui tu, Mark... poate crezi că e ciudat, dar ăsta e adevărul meu, Dannielle. Al tău care e?

— Voi face tot posibilul să te provoc să fii mai bun, fiindcă ai nevoie de asta, i-a răspuns ea,

însă nu se putea abține. Și-a dorit atât de mult să-l revadă, să aibă ocazia să fie la câțiva metri de el, încât orice altceva nu mai conta. A surâse ușor privindu-l, în timp ce el îi studia dosarul. Părul lui șaten era strâns ca de obicei, într-o coadă, dându-i un aer rebel, dar organizat în același timp. Din punctul ei de vedere, el era un om al contrastelor. Avea un look ce era în contradicție cu vestimentația sobră și rigidă pe care o purta în acel moment. De fapt, de obicei, arăta impecabil, îmbrăcat la costum, stârnind admirație în rândul femeilor.

— De ce te afli aici, Dannielle? a întrebat-o el, privind-o cu seriozitate, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva era o întrebare capcană.

— Din același motiv pentru care s-au aflat toate celelalte persoane aici: din dorința de a lucra alături de dumneavoastră, domnule Cohn, dar și fiindcă vreau să acumulez experiență în domeniul acesta. Intenționez ca în viitor să am propria editură și pentru asta, trebuie să lucrez în domeniu, i-a explicat ea cu sinceritate.

— Interesant... nu pot decât să îți doresc succes încă de pe acum.

— Mulțumesc, domnule Cohn.

— Pentru puțin. Apreciez sinceritatea atunci când o întâlnesc și mi se pare că deții această calitate destul de rară în zilele noastre. Știi... toți cei care au intrat aici au început să-mi spună cât de mult îmi admiră munca de scriitor și alte lucruri

Scanned with CamScanner

surprinsă de ea însăşi şi de curajul pe care îl afişa. Dar eşti bun în ceea ce faci, eşti foarte bun, şi-a spus în sinea ei.

— În cazul ăsta eşti angajată, Dannielle. Începând de mâine mă aştept să lucrăm împreună, iar dacă ai vreodată ceva de zis în mod direct, te rog să o faci. Nu te voi concedia pentru asta, promit, a asigurat-o el, zâmbind în sfârşit. Se simţea dornic şi curios în privinţa acestei colaborări dintre ei. În sfârşit avea ocazia să lucreze cu cineva care nu risca să se ataşeze de el, din simplul motiv că nu îi agreea stilul literar. Nu avea să mai audă fraze nesfârşite despre opera lui.

— De ce scrii despre subiectul ăsta dacă nu crezi în el? l-a întrebat ea, curioasă, continuând să joace rolul pe care l-a început, în timp ce îşi simţea inima bătându-i cu putere în piept. Fusese acceptată să lucreze pentru el, alături de el, ceea ce era minunat.

— Nu am zis că nu cred. Îmi place ceea ce fac, numai că m-am săturat de caracterul unor oameni care aştepată ceva în schimb pentru faptul că mă laudă de fiecare dată.

— Cum se poate să nu-ţi placă aşa ceva? De obicei oamenilor le place să fie lăudaţi.

— Nu mă înţelege greşit, îmi plac cei care îmi apreciază cu adevărat romanele, însă nu şi cei care mint în privinţa asta. Detest să fiu folosit pentru diverse interese, ca de exemplu, cele mediatice. Îţi spun asta fiindcă mi s-a întâmplat de mai multe

ori şi m-am simţit dezamăgit. Cine nu s-ar simţi astfel? Oricum, lucrurile sunt mai complicate de atât, însă poate vom mai discuta despre asta cu altă ocazie. Ne vedem mâine, Dannielle. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu cineva care nu se comportă ca o fiinţă linguşitoare şi înşelătoare. Sigur că vreau să faci ceea ce îţi spun, însă în aceşti timp, vreau să-mi spui dacă ai obiecţii în ceea ce priveşte ideile mele. Nu vreau să mă mai simt sufocat de prea multă supunere, aşa cum am fost până acum de către cei din jurul meu.

— Mulţumesc. Unde voi lucra? l-a întrebat ea, curioasă.

— În biroul alăturat. Vino, te conduc acolo, îţi va plăcea, sunt sigur, i-a zis el, invitând-o să intre în cealaltă încăpere.

— Pot să spun că eşti o fiinţă extrem de ciudată? Cel puţin asta e prima mea impresie, i-a mărturisit ea, forţând nota, testându-i reacţia. Dacă voia să fie directă, nu avea decât să suporte. Va fi sinceră cu el, mai puţin într-o privinţă...

— Poţi să spui asta, nu mă deranjează. Ştiu şi eu asta... Dannielle... am impresia că ne vom înţelege minunat...

— Sunt de acord, însă nu trebuie să uităm scopul meu principal: trebuie să te ajut să scrii lucruri mai bune decât cele pe care le scrii deja. Trebuie să oferi admiratoarelor tale mai mult decât o faci în momentul ăsta... i-a cerut ea, privindu-l cu severitate, în timp ce abia reuşise să

Scanned with CamScanner

vadă câte ceva din biroul în care urma să lucreze. Totul părea în comparație cu el. Îi dădea dreptate în anumite privințe, însă nu se aștepta să fie așa cum era. Mark era într-adevăr un bărbat al contrastelor, imprevizibil și ciudat. Să fi fost asta o caracteristică specifică laturii lui de scriitor? Nu avea decât să încerce să afle...

— Ai dreptate, îmi place cum gândești. Voi încerca să privesc lucrurile și din punctul tău de vedere și să scriu bazându-mă și pe observațiile tale. Sunt curios la ce rezultat vom ajunge, i-a spus el, cu sinceritate.

— Vom ajunge la rezultatul dorit de tine, dar și de mine. De amândoi, i-a răspuns ea, zâmbindu-i.

— Foarte bine spus. Abia aștept să ne confruntăm ideile, Dannielle... i-a propus el, încrucișându-și brațele.

— Va fi o confruntare pe cinste, sunt sigură de asta... i-a promis ea zâmbitoare, privindu-l cu admirație. Ar fi vrut atât de mult să-i strige cât de mult îi plăcea ce scrie, dar și de el, însă nu putea să riște să piardă ceea ce obținuse. Nu îi putea mărturisi că a plâns de fericire de fiecare dată când i-a citit vreun roman, bucurându-se pentru fericirea personajelor și că i-a dăruit niște stări pe care voia să le prelungească chiar și după lecturarea acelor pagini minunate. Ca să nu mai spună de faptul că atunci când citea părțile acelea care o făceau să roșească, imaginația ei bogată îi plasa pe ei doi în locul personajelor, trăind ceea ce trăiau

ei, de parcă ar fi fost vorba despre ei. În mintea ei își imagina de multe ori că va ajunge să-i spună ceea ce simte pentru el, într-o zi. Știa că era o nebunie să gândească astfel, însă nu se putea abține. Nu mai simțise lucrurile acelea pentru nimeni altcineva, iar acum era nevoită să lucreze alături de el și să continue să le simtă și să le țină numai pentru sine, chiar dacă acestea o vor tulbura zi de zi tot mai mult. Oare el nu era conștient de ceea ce îi spuneau ochii ei în fiecare secundă în care îl privea? Nu putea decât să spere că, în final, lucrurile vor fi așa cum își dorea ea, oricât de nebunesc părea acest gând acum, în prezent.

Dannielle a plecat din biroul lui, mergând spre casă, gândindu-se la șansa nesperată pe care destinul i-a oferit-o. Aștepta cu nerăbdare clipa în care va putea să se bucure cu adevărat în preajma lui, dar și de el în același timp, iar dorința de a fi alături de Mark să devină realitate.

— Capitolul 2 —

În dimineața următoare, Dannielle a venit la birou, pregătită să înceapă să scrie la calculator ceea ce Mark avea notat pe foi. Și-a luat răgazul de a privi pe fereastră timp de câteva minute, în timp ce aștepta să fie chemată în biroul lui. Priveliștea era uimitoare: se afla la etajul al zecelea al unei clădiri impozante, care atrăgea privirile trecătorilor,

Scanned with CamScanner

dar și a celor care își desfășurau activitatea în interiorul acesteia. Iar ea se afla acolo, în clădirea aceea, în Toronto, orașul ei natal, așteptând să lucreze cu Mark. Ce putea fi mai frumos de atât?

Niște bătăi ușoare în ușă au făcut-o să își îndrepte atenția asupra persoanei care intra în biroul ei. Era secretara lui Mark.

— Domnișoară Morgan...

— Da?

— Domnul Cohn vă așteaptă în birou. Vă rog să mă urmați.

Dannielle a făcut întocmai, simțind din nou o bucurie imensă fiindcă urma să-l revadă. Avea impresia că merge pe calea către viitorul ei, sau cel puțin, așa îi plăcea să își imagineze. Timp de câteva luni, cât va lucra pentru Mark, va avea ocazia să fie aproape de el și să își exprime opinia în legătură cu ceea ce scria el, însă fără să își dezvăluie entuziasmul și sentimentele. Numai atât avea de făcut. Ar trebui să fie foarte simplu. Nu trebuia decât să îl privească cu o indiferență aparentă și să fie cât de critică putea la adresa romanului său. Și să continue să-l adore numai din priviri și în mintea ei, așa cum a făcut-o și până atunci.

A intrat în biroul lui, observând că era întors cu spatele, privind pe fereastră, exact așa cum fusese ea mai devreme, în biroul ei. A vrut să-i rostească numele, însă și-a acordat câteva secunde în plus pentru a-l privi în voie. Oare cum ar fi arătat cu

părul acela frumos, desfăcut, dar și îmbrăcat altfel decât la costum? Emana atât de multă masculinitate și lejeritate, chiar și așa, stând și admirând peisajul care i se înfățișa înaintea ochilor lui căprui și frumoși. Dacă exista un răspuns la întrebarea cât de frumos putea fi spatele unui bărbat, atunci Mark putea foarte bine să fie răspunsul, singurul răspuns pentru ea. Avea o vagă impresie că, după cele câteva luni în care va lucra alături de el, ea nu va mai fi vreodată aceeași. Deși conștiința ei o avertiza că nu era normal să fie atât de fascinată de cineva pe care nu îl cunoștea, inima ei nu accepta asta. În ultimii trei ani de când i-a citit cărțile, simțea că a ajuns să cunoască măcar o mică parte din tot ceea ce însemna el. Nu voia decât puțin mai mult, doar puțin. Mințea, desigur. Se mințea pe sine în momentele acelea. Voia să ajungă la inima lui, așa cum nu a mai reușit altcineva. Era un plan îndrăzneț, imposibil chiar, însă era ceea ce îi dădea speranță, iar ei îi era de ajuns. Nimeni nu o putea opri să viseze, chiar dacă și-a spus ei însăși de mai multe ori că, în final, va avea de suferit în fața realității care nu era de fiecare dată ca într-o poveste de dragoste.

— Mark... i-a spus Dannielle încet. A rămas pe loc, privindu-l în timp ce el se întorcea spre ea.

— Bună, Dannielle. Scuze, eram concentrat, nici nu am auzit că ai intrat, i-a răspuns el, făcând câțiva pași spre ea. Mă gândeam la replici pentru

Scanned with CamScanner

personajele mele, iar când sunt într-o asemenea stare, aproape că nu mai știu ce se întâmplă în jurul meu.

— Asta trebuie să facă un scriitor bun. Să se implice total în ceea ce face... i-a spus ea surâzând.

Mark a mers lângă birou, de unde a luat un dosar pe care i l-a pus în mână.

— Ai dreptate, iar eu încerc să fac asta. Nu aș putea să scriu ceva care să nu îmi placă mie în primul rând. Uite, asta e ceea ce am reușit să scriu până acum. Nu te grăbi să transcrii totul azi, e foarte mult. Ai timp. Dacă ai obiecții de făcut, le aștept cu interes. Nu mă deranjează să am o perspectivă feminină asupra poveștii. Din contră, poate fi chiar un lucru bun...

— Și dacă nu vei fi de acord cu ideile mele?

— Vom ajunge la un acord în final, sunt convins.

— De ce trebuie eu să fiu cea care decide lucrurile astea? Nu o putea face altcineva, secretara ta de exemplu? E una dintre persoanele care te cunoaște și știe cum să te abordeze.

— Tocmai asta e problema, Dannielle. Am nevoie de părerea cuiva care nu mă cunoaște și nu mă apreciază. Dacă te voi putea convinge și pe tine în privința ideilor mele, voi considera că am devenit și mai bun la treaba asta, i-a descris el situația, privind-o cu seriozitate.

— Și nu ai tendința să ai un comportament ostil față de cei care îți critică opera?

— Nu, atât timp cât acea critică e făcută într-un mod civilizat, fără injurii și alte lucruri asemănătoare. Cred cu tărie că dicuțiile pot duce la soluții de lucruri exagerate în niciun sens.

— Mă duc să văd despre ce vorba. Ne vedem mai târziu, Mark. Îți doresc multă inspirație, doar fiindcă așa e frumos să-ți spun... i-a urat Dannielle, deși îi dădea dreptate în gândul ei.

— Mulțumesc. Apreciez asta, venind din partea ta. Abia aștept să vedem ce roman va ieși în urma colaborării noastre.

— Cel mai bun pe care l-ai scris până acum... i-a mai spus ea, privindu-l cu o siguranță și o indiferență aparentă. Reușise numai să-i surprindă zâmbetul irezistibil, care i-a învăluit inima, înainte să plece grăbită din biroul lui.

Odată ajunsă în biroul ei, Dannielle s-a lipit de ușă timp de câteva secunde, strângând dosarul la piept. Era prima care avea acces la cel mai recent roman scris de el, iar emoția aceea o copleșea. Lucrul acesta ar fi stârnit invidie printre admiratoarele lui, cu siguranță, însă ea se putea considera norocoasă. Pentru a rămâne însă la stadiul de norocoasă, trebuia să își ascundă sentimentele și să se bucure în tăcere de zâmbetele lui care îi bucurau inima.

S-a așezat apoi pe scaun și a început să citească. Povestea a captivat-o încă de la primele pagini. Era minunată, la fel ca toate cele scrise de el. Mark era

Scanned with CamScanner

minunat, acesta era adevărul ei, adevăr pe care trebuia să-l păstreze ascuns în inimă. Pe măsură ce lectura, se integra în poveste și trăia alături de personaje emoțiile acestora, participând la întâmplările care le marcau existența. Era vorba despre Collin Maxwell, un tânăr om de afaceri, care se îndrăgostise de Erica Weisz, rivala lui în domeniu, o tânără ambițioasă, care voia să își depășească întru totul concurența, încercând să realizeze cel mai bun produs de pe piața vinurilor, și pentru care o relație cu fermecătorul Collin nici nu putea să intre în discuție. Întâlnirile lor avute în cadrul unor expoziții de vinuri erau presărate cu momente amuzante, cu discuții în contradictoriu, dar și cu săruturi savuroase și intense.

Romanul era în curs de scriere, astfel că mai dura ceva timp până când urma să fie finalizat, dar deja o cucerise. Ceea ce o nedumerea era faptul că personajele nu erau descrise din punct de vedere fizic, ci erau conturate numai din punct de vedere al trăsăturilor comportamentale. Îi mai plăcea felul în care Collin se gândea la Erica. Desigur că era atras de Erica și o dorea, și chiar mai mult de atât, o iubea, însă nu putea să-i dezvăluie prea mult din ceea ce simțea pentru ea, fiindcă ar fi riscat să fie respins. Ea nu voia cu niciun chip să accepte să aibă o relație cu el, deoarece credea că el urmărește numai interese de afaceri și voia în felul acela să o facă să renunțe la visul ei. Erau rivali, nu prieteni, și așa trebuia să rămână lucrurile.

Era realizată o analiză atât de minuțioasă a sentimentelor lui, încât îi aducea aminte de ceea ce simțea ea pentru Mark. Era ca și cum Mark ar fi redat, fără să știe, sentimentele ei pentru el.

Dannielle a terminat de citit primele capitole și s-a sprijinit de spătarul scaunului. A închis ochii, gândindu-se la Mark. Cât de mult ar fi vrut să-i spună că îl iubește, atât ca bărbat cât și ca scriitor. Spera ca totuși să poată să facă acest lucru într-o zi. Își dorea atât de mult să-l îmbrățișeze și să-l sărute, dar mai presus de toate astea, voia să îi atingă inima și să-l facă să înțeleagă cât de mult însemna pentru ea. Totul era atât de nebunesc, însă pentru o visătoare cum era ea, imaginația era extrem de importantă. Se agăța de o iluzie, însă avea nevoie de asta, așa cum avea nevoie de el.

S-a ridicat de pe scaun și a luat dosarul în mână, mergând în biroul lui. L-a văzut așezat pe scaun, în timp ce scria pe foi. Cu siguranță scria continuarea romanului.

— Deranjez? l-a întrebat ea, intrând și închizând ușa.

— Nu, dar și dacă ai face-o, ăsta ar fi rolul tău. Trebuie să mă determini să scriu ceva cu adevărat bun, i-a zis el ridicându-se de pe scaun. Și-a trecut mâna prin păr, iar ea putea observa că nu era într-o stare prea bună.

— Ai îndoieli în privința acestui roman? l-a întrebat ea, strângând dosarul în mână.

Scanned with CamScanner

— Vreau doar să fie bun și parcă nu mă mai pot concentra. Cred că ar fi cazul să iau o pauză sau să mă opresc din scris. Poate ar trebui să mă dedic altui domeniu de activitate. Inspirația mea lasă de dorit zilele astea... a oftat el, privind-o neliniștit.

— Nu poți să faci asta, Mark! Gândește-te la toate admiratoarele tale, la cele care așteaptă cu nerăbdare un nou roman scris de tine. Nu le poți dezamăgi și nu poți să faci asta nici cu tine însuți. Adică... toți scriitorii se confruntă cu îndoieli și cu lipsa inspirației la un moment dat. Nu e nicio problemă cu asta. Cred că acest lucru rezultă dintr-o oboseală acumulată și că ai nevoie de relaxare. Când a fost ultima dată când ai făcut altceva în afară de a scrie? Uneori trebuie să ieși din mediul tău obișnuit pentru a reveni apoi cu forțe proaspete și cu idei noi.

— Ai dreptate, Dannielle. Cum de nu m-am gândit la asta? a întrebat-o el, luând-o ușor de braț, privind-o cu determinare. Ochii îi sclipeau de parcă ea i-ar fi oferit soluția pentru toate problemele lui. Trebuie să mă ajuți, Dannielle.

— Trebuie să te ajuți în primul rând singur, Mark, i-a zis ea, tresărind la atingerea lui blândă, privind cum își ia mâna de pe ea.

— Știu, dar tocmai mi-ai dat o idee foarte bună. Trebuie să vii cu mine...

— Unde?

— În singurul loc în care merg atunci când mi se întâmplă să nu am inspirație. E un loc uimitor,

îți va plăcea, sunt sigur, dar nu vreau să-ți spun până când nu ajungem acolo. Ne vom întoarce în câteva ore, nu-ți face griji.

— De ce trebuie să vin cu tine?

— Fiindcă mă poți ajuta la scrierea romanului. Sunt convins că îmi vei da niște idei foarte bune și cu ocazia asta ne mai și plimbăm.

— Așa, deodată? Cu mine? Ce ar spune vreo eventuală iubită de-a ta despre asta?

— Nu am o iubită în momentul ăsta și nu e decât o plimbare între doi oameni care discută despre afaceri. Bine, despre ceva mai mult decât asta, fiindcă a scrie nu e o afacere pentru mine, foloseam doar un termen general... tu ai?

— Ce?

— Pe cineva care ar putea interpreta greșit relația profesională dntre noi.

— Nu... i-a răspuns ea, privindu-l surprinsă.

— Atunci să mergem. Ne va face bine să luăm aer și să vedem un peisaj care cu siguranță îți va tăia răsuflarea...

— Mă faci foarte curioasă...

— Așa și trebuie. Ai să vezi că va merita.

Dannielle l-a urmat, ținând în continuare dosarul în mână.

— Cât timp facem până acolo? l-a întrebat ea privindu-l, în timp ce își aranja centura.

— Cam o oră. Ai să vezi că odată ajunsă acolo, nu vei mai vrea să te întorci... cel puțin asta simt eu de fiecare dată când hoinăresc pe acolo. Între

Scanned with CamScanner

timp, poți să-mi spui impresia ta despre ceea ce ai citit până acum... cum îți se par personajele?

i-a spus el curios, în timp ce și-a pus haina de la costum pe bancheta din spate.

— Am observat că nu le-ai descris trăsăturile fizice. De ce? Mi se pare puțin neobișnuit... i-a zis ea, privind cum Mark își ridică mânecile cămășii înainte să pornească motorul mașinii.

— Fiindcă am vrut să mă axez pe descrierea acțiunii și a ceea ce simte fiecare dintre ele. Până la urmă, fiecare cititor și le imaginează în felul său. Vreau să fac altceva decât ceea ce am făcut până acum.

— Cred că e important să dai totuși niște repere...

— Mă mai gândesc, dar mă bucur că îmi spui ceea ce crezi. Ce părere ai despre Collin?

— Ă... e minunat personajele sunt bine conturate, însă acțiunea mi se pare că ar trebui să fie mai prezentă. Ai pagini întregi scrise despre ceea ce simte Collin pentru Erica, fără ca el să facă ceva în privința asta, în afară de câteva priviri pe care i le aruncă pe furiș și unele săruturi care o deranjează... mult prea scurte... ar fi vrut să-i spună că începutul romanului era minunat și că a atras-o încă de la prima pagină citită, însă trebuia să se abțină.

— Dar e normal să fie așa. Adică nu poate să forțeze prea mult lucrurile, nu-i așa? a întrebat-o

e privind-o cu atenție timp de câteva secunde, apoi care și-a îndreptat atenția asupra drumului.

— Desigur, în privința asta sunt de acord...

— Pot să te întreb de ce ești atât de împotriva romanelor de dragoste? E ceva legat de o întâmplare din trecutul tău? Întreb doar fiindcă e puțin neobișnuit... adică, în general, femeile sunt captivate de genul acesta de literatură.

— Iar eu pot să te întreb de ce scrii despre asta?

— Sigur că da. Îți voi răspunde după ce o faci tu, i-a propus el zâmbindu-i.

— Prefer să citesc romane de suspans și de groază, decât să-mi pierd vremea cu astfel de lecturi ușoare... a mințit ea. Detesta filmele și romanele de groază, însă trebuia să mintă pentru ca el să o accepte în preajma lui. Trebuia să pară o femeie puternică, neimpresionată de astfel de lucruri și în niciun caz de el.

— Ușoare? Ai idee de cât de greu e să creezi o poveste de dragoste care să ajungă la inimile cititorilor?

— Viața reală nu se potrivește cu poveștile de dragoste.

— Dar dragostea face parte din viața reală, Dannielle. Nu ești de acord cu asta?

— Cred că foarte puțini oameni ajung să aibă parte de una reală. Pentru cei mai mulți dintre ei, dragostea e doar un pretext pentru atingerea diverselor scopuri.

Scanned with CamScanner

— Sunt de acord cu asta, însă sună de parcă respingi cu totul ideea în sine.

— E rândul tău, Mark. De ce scrii despre asta? Adică, ești bărbat, și de obicei scriitorii scriu un cu totul alt gen de cărți. Nu ți-a fost teamă să faci asta și de criticile colegilor tăi?

— Ei bine, nu. Dacă mi-aș trăi viața în funcție de preferințele altora, nu aș ajunge nicăieri.

E singurul subiect despre care îmi place să scriu. Nu aș putea să scriu despre altceva. Să nu înțelegi greșit, respect munca tuturor celor care scriu și e minunat că putem să ajungem la inimile oamenilor prin artă, iar în cazul nostru, prin scris, însă fiecare are preferințele sale în ceea ce privește tema abordată, astfel încât tema mea preferată e iubirea.

— Unii ar putea spune că scrii despre asta numai ca să ai succes și fiindcă e o temă care sensibilizează femeile.

— Crede-mă când îți spun că există și bărbați care citesc astfel de cărți. Unii recunosc, alții nu, însă am întâlnit astfel de cazuri. Veneau bărbați chiar și în cadrul lansărilor cărților mele. În privința sensibilizării, știi ce mai rău? Atunci când nu te mai sensibilizează nimic.

E inuman să ajungi să trăiești ca un robot, lipsit de sentimente, indiferent de natura lor. Sigur că ideal ar fi ca sentimentele care predomină să fie pozitive...

— Cred că bărbații veneau doar fiindcă soțiile lor erau la serviciu și nu puteau să vină ele personal la eveniment... I-a provocat ea, zâmbindu-i și privindu-l cu drag. Numai așa putea să-l iubească momentan: din priviri.

— Cât îți place să fii împotriva mea... i-a răspuns el, zâmbindu-i la rândul lui.

— Nu sunt împotriva ta, Mark. Doar că am propriile opinii în legătură cu anumite subiecte, iar ăsta e un lucru foarte bun. Diversitatea e bună. Tocmai de asta m-ai primit în echipa ta, să lucrăm împreună: pentru diversitate.

— Sunt de acord cu tine, Dannielle. Și uite cum se poate ca doi oameni atât de diferiți să ajungă la un rezultat comun și bun...

— Așa e... dacă am gândi cu toții la fel, unde ar mai fi diversitatea? Monotonia e ceva atât de plictisitor...

— Numai tu o puteai spune atât de bine... închide ochii, Dannielle, ajungem imediat.

Ea l-a ascultat și a închis ochii, simțindu-se curioasă și nerăbdătoare să afle despre ce loc era vorba.

Mark a ajutat-o să iasă din mașină, iar apoi i-a ținut chiar el mâinile la ochi pentru a-i acoperi cât mai bine, în timp ce o conducea spre destinație.

— Unde suntem, Mark? Lasă-mă să mă uit, i-a cerut ea, simțindu-se atât de bine în preajma lui. Îl simțea în spatele ei, în timp ce îi ținea mâinile la ochi. Ar fi vrut ca brațele lui să fie în jurul ei, iar

Scanned with CamScanner

ea să îi răspundă în același mod. Imposibilitatea acelui lucru a făcut-o să lăcrimeze, în timp ce el și-a luat mâinile din fața ochilor ei, lăsând-o să privească în jur.

— Ei, ce spui? E ăsta locul potrivit pentru căutarea inspirației? a întrebat-o el, analizându-i reacțiile.

Dannielle a privit cu încântare în jurul ei. Apa era atât de curată și curgea atât de frumos, încât locul părea un refugiu binefăcător. Peisajul mirific era învăluit în razele strălucitoare ale soarelui de sfârșit de primăvară.

— Mark! Asta e... ce cred eu că e? l-a întrebat ea, privindu-l cu încântare.

— Da, Dannielle. Suntem la cascada Niagara. Nu-i așa că e un loc minunat?

— E absolut magic, Mark... mereu mi-am dorit să ajung aici... nu am cuvinte să descriu cât e de frumos aici... i-a dezvăluit ea, zâmbitoare.

— Mă bucur că îți place. Și eu simt la fel în legătură cu locul ăsta. Haide, să ne plimbăm puțin, nu sta acolo... a îndemnat-o el, zâmbindu-i.

Dannielle l-a urmat, mergând alături de el de-a lungul malului cascadei, care era uimitor de frumoasă.

— E ca într-o poveste, Mark. Cadrul ăsta natural e locul perfect pentru căutarea inspirației... i-a zis ea, ascultând cu atenție susurul apei. A închis ochii, continuând să asculte sunetele apei și ale

naturii care își dezvăluia frumusețea sublimă în fața lor. Erau numai ei doi acolo, ei și natura, ei și cascada, ei și inspirația.

Dannielle a deschis ochii, auzind un sunet făcut de telefonul lui Mark. L-a văzut cu telefonul în mână, fotografiind-o fără să o avertizeze.

— Nu-ți face griji, a ieșit foarte bine. Să nu te superi, nu m-am putut abține. Arătai atât de contemplativă și de fericită, încât a trebuit să imortalizez asta. Uite, dacă nu îți place, șterg poza de față cu tine... s-a scuzat el, privind-o cu sinceritate, apropiindu-se de ea și arătându-i fotografia.

Dannielle l-a privit neștiind cum să reacționeze. I-ar fi spus câteva, însă, privind fotografia, s-a răzgândit. Arăta atât de bine, încât nu se putea îndura să-i spună să o șteargă. Era înfățișată atât de frumos, într-un cadru natural superb, încât nu-i venea să creadă că era chiar ea cea din fotografie. A zâmbit, privindu-se. Era fericită, iar asta se putea observa pe chipul ei.

— Să înțeleg că îți place? a întrebat-o el, privind-o cu atenție.

— Da, foarte mult. Mulțumesc, Mark.

— Ți-o trimit chiar acum, i-a spus el, făcând acest lucru în câteva secunde, după care a pus telefonul în buzunar și continuase plimbarea alături de ea.

— Spune-mi câte ceva despre tine, Mark, dacă nu sunt prea indiscretă, desigur. De ce ai vrut să devii scriitor?

Scanned with CamScanner

— Nu ești, dar vreau să faci și tu același lucru, după aceea. Nu e mare lucru de zis. Am fost singurul copil al părinților mei. Am devenit scriitor din dorința de a-i demonstra tatălui meu că pot să fac asta și că am talent, dar și fiindcă asta mi-am dorit cu adevărat. Am vrut să obțin aprobarea lui și să îl fac mândru de mine, însă nu am reușit. Când i-am arătat prima carte scrisă de mine, mi-a spus că ăsta e lucru de femei, nu de bărbați adevărați. A murit acum doi ani, la fel de decepționat de drumul pe care mi l-am ales. Pentru mine însă, nu e nimic mai frumos decât să fac ceva care să îi bucure pe cei din jur, ceva care să rămână în urmă atunci când nu voi mai fi... i s-a destăinuit el, luând o pietricică de pe jos și aruncând-o în apă.

Dannielle îl asculta, privindu-l cu atenție. Îi părea rău pentru suferința lui, însă se bucura fiindcă și-a urmat pasiunea și nu a renunțat la scris numai dintr-un capriciu al tatălui său.

— Care e povestea ta, Dannielle? a întrebat-o el, așezându-se pe un loc acoperit cu iarbă.

— Nu am nicio poveste...

— Haide... toată lumea are una...

Dannielle s-a așezat la rândul ei pe iarbă, iar în timp ce privea apa, începuse să vorbească.

— Nici în cazul meu nu e mare lucru de zis, Mark. Ca și tine, și eu am fost singurul copil al familiei, familie care mi-a purtat de grijă și m-a îndrumat de-a lungul vieții. Am fost un copil liniștit, care nu făcea probleme. La școală, preferam

...mările umane, ca să spun așa, în locul celor ...ncte. Cu mare drag scriam o compunere în locul ...ui exercițiu complicat. Am început să îmi doresc ...să am propria mea editură, un loc în care să ofer ...șansă de a publica celor care ar avea nevoie de ...sta.

— Scrii și tu? a întrebat-o el curios.

— Obișnuiam să fac asta, însă am renunțat. Nu mi se părea că sunt destul de potrivită pentru treaba asta. Oricum, îmi plăcea foarte mult... i-a răspuns ea, oftând.

— Nu ar trebui să renunțăm la ceea ce ne place să facem, doar fiindcă ne inducem singuri ideea că nu e bine sau că nu va plăcea cuiva. Aș fi curios să citesc ceva scris de tine.

— Nu cred. Sunt lucruri prostești pe care le scriam când eram în liceu și pe care speram să le public într-o zi.

— Pot să întreb ce anume scriai?

— Nu. Ai râde și nu vreau asta, mai ales că acum nu mai cred în ceea ce scriam atunci...

— De ce?

— Fiindcă e exact subiectul despre care scrii tu. Culmea, nu? s-a autoironizat ea, neîndrăznind să-l privească.

— Nu, deloc. Dacă nu am face și lucruri care ne plac cu adevărat, unde am ajunge? Sper să-mi arăți într-o zi ce ai scris. M-ai făcut curios...

— Sper să nu fac asemenea prostie, a respins ea ideea, amintindu-și că atunci când a terminat

Scanned with CamScanner

liceul, el a publicat primul său roman. Povestea pe care ea a scris-o în perioada aceea era despre ei doi. Nu putea să-i arate asta.

— De ce, ți-e teamă de vreo eventuală reacție critică din partea mea?

— Poate...

— Trebuie să avem curaj să ne expunem gândurile și ideile în fața celor din jur. Care e rostul vieții dacă nu putem spera că ne vom îndeplini visurile? Nu trebuie să încetăm să facem asta, Dannielle.

— Pentru tine e simplu de zis. Tu ești deja consacrat, dar eu nu știu dacă aș avea vreo șansă în lumea asta a ta.

— Crezi că mi-a fost simplu la început? Te înșeli. Scriam și rescriam pasaje întregi, în încercarea de a face un lucru cât mai bun. Să nu mai spun despre prima lansare de carte pe care am avut-o. Credeam că nu voi putea fi capabil să spun două cuvinte, însă când am văzut încurajările celor care erau prezenți acolo, am început să mă adun și să vorbesc liber despre ceea ce scrisesem.

— Sunt convinsă că femeilor nu le place numai cum scrii, ci și farmecul tău... i-a zis ea, mușcându-și limba fiindcă a spus prea multe.

— Dannielle... spui că sunt fermecător? a întrebat-o el râzând.

— Nu-mi spune că nu ți s-a mai spus. În plus ai și tu oglindă, nu? Faptul că recunosc asta nu înseamnă nimic altceva...

— Desigur. Nici nu am spus asta... Mi s-a mai spus că sunt frumos, dar nu și fermecător. Asta e ceva nou...

— Nu râde de mine, Mark... i-a cerut Dannielle, râzând la rândul ei. Nu ți se pare că s-a făcut cam târziu și că ar trebui să ne întoarcem? a adăugat ea, în încercarea de a schimba subiectul, mai ales că el o privea atât de atent.

— Ai dreptate, hai să mergem, i-a zis el ridicându-se și întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice.

— Știi... am o curiozitate...

— Ce e? a întrebat-o el, mergând lângă ea.

— Părul tău. Îl ții mereu strâns?

— Nu, dar de cele mai multe ori mi-e mai comod așa.

— Mă întrebam cum ai arăta cu el desprins...

— Vei vedea asta în ziua în care îmi vei arăta ceea ce ai scris. În plus, nu cred că îmi stă foarte bine cu el desprins. Cineva îmi spunea că arăt ca o fată astfel, însă mie îmi place. Știu că pot părea arogant spunând asta, însă mi s-a mai spus că îmi stă bine cu părul lung... i-a explicat el zâmbind, privind-o discret.

— E nevoie de curaj pentru a înfrunta opiniile celorlalți, nu? l-a întrebat ea, știind la cine s-a referit el când a spus cineva.

— Da, am învățat asta în timp. Trebuie să învățăm să fim liberi și să ne asumăm propriile alegeri, însă fără a restrânge libertatea celuilalt. Mă refer

Scanned with CamScanner

aici la cei care nu au altceva mai bun de făcut decât să să le facă rău în mod gratuit celorlalți.

Dannielle l-a privit, dându-i dreptate în sinea ei. Era înțelept, în ciuda vârstei pe care o avea. I-a plăcut mereu să își imagineze că nimeni nu l-ar putea iubi în felul în care o făcea ea, însă nu se putea gândi prea mult la asta în acel moment. La un moment dat, în timp ce mergea pierdută în gânduri, s-a împiedicat.

— Te-am prins. Ești bine? a întrebat-o el, ținând-o în brațe.

— Acum da. Scuze, nu știu unde mă gândeam, i-a zis ea mințind din nou. El era singurul lucru la care se putea gândi, mai ales când erau unul în prejma celuilalt. Iar acum, erau atât de aproape, la numai câțiva centimetri unul de altul, privindu-se intens unul pe celălalt ...

— Păreai pierdută în gânduri. S-a întâmplat ceva? i-a zis el, luându-și mâinile din jurul ei.

— Nu, nimic. Admiram peisajul și... în fine, lucrurile astea se mai întâmplă... i-a răspuns ea, furioasă pe ea însăși. Nu se împiedicase intenționat și ar fi vrut să nu pară neajutorată în fața lui.

— Ei bine, sper că ți-a plăcut plimbarea de azi. Poate mai venim pe aici cândva, i-a propus el, urcând în mașină.

— Poate... cum stai cu inspirația? Te simți mai bine?

— Să spunem că mi-a făcut bine să vin aici, ca de obicei, de altfel. E aproape întuneric, vrei să te conduc acasă?

— Nu, mulțumesc. Voi lua un taxi și voi fi bine. Mulțumesc încă o dată fiindcă m-ai adus aici, e un loc minunat, i-a spus ea recunoscătoare.

— Nu ai pentru ce. Ai dreptate, chiar e un loc foarte frumos.

— Și util pentru recuperarea inspirației, i-a zis ea zâmbind.

— Așa e.

În scurt timp, cei doi au ajuns în fața clădirii biroului.

— Stația de taxi e mai în față. O seară frumoasă să ai, Dannielle, i-a urat el privind-o cu atenție, realizând că strângea cam puternic volanul în mâini.

— Mulțumesc, la fel, Mark. Ne vedem mâine... i-a răspuns ea, privindu-l cu drag și zâmbindu-i, limitându-se la asta. Te iubesc, i-a spus ea în gând, după care a ieșit din mașină, îndreptându-se spre stație. Spre surprinderea ei, nu se afla niciun taxi acolo. A sunat la o firmă, însă fără noroc. A observat apoi mașina lui Mark apropiindu-se de ea.

— Se pare că nu ai noroc în seara asta. Haide, pot să te duc eu acasă, i-a propus el zâmbind.

— Bine... mulțumesc... cum de nu ai plecat imediat? l-a întrebat ea, urcând în mașină.

— Am vrut să văd dacă reușești să găsești un taxi, dar dacă nu ai reușit, mi-am zis să fac o faptă bună pe ziua de azi.

— E foarte drăguț din partea ta, Mark...

— E-n ordine... nu puteam să te las acolo singură, la ora asta, i-a explicat el, privind înainte, la drum.

Scanned with CamScanner

— Poți să mă lași aici. Mulțumesc! Ne vedem mâine... i-a zis ea, ajungând în fața casei.

— Bine. Noapte bună! i-a spus el zâmbind.

— Noapte bună! i-a urat ea, coborând. Își simțea inima bătându-i cu putere, în timp ce mergea spre casă. Ce zi... fusese atât de bine să petreacă ore întregi cu el, nu doar un minut, nu doar o oră. Ci ore întregi... după ce el a plecat, Dannielle a făcut o piruetă, învârtindu-se de fericire, singură, în curte. Era atât de norocoasă... și totuși trebuia să fie atât de precaută... a mers apoi în casă cu gândul că a avut parte de o zi minunată, alături de Mark.

— Capitolul 3 —

După aproximativ o lună...

A trecut aproape o lună de când Dannielle colabora cu Mark la scrierea romanului acestuia, timp în care a reușit să îl cunoască mai bine și să se apropie mai mult de el. Se simțea însă tot mai neplăcut din cauza faptului că era nevoită să îl mintă zilnic în legătură cu opiniile despre ceea ce scria, dar și a sentimentelor pe care trebuia să și le reprime. Nu știa cât timp va mai putea face asta, cât se mai putea preface că îi era indiferent, când îi venea să-i strige din toată inima cât de mult îl iubește. Se abținea numai fiindcă era convinsă că reacția lui la aflarea secretului ei ar fi una negativă

și în mod sigur s-ar face de râs în fața lui, iar acesta era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Din moment ce își dorea cu ardoare să fie în preajma lui, trebuia să continue astfel, nu avea nicio altă soluție.

În timp ce privea cu tristețe ecranul computerului, Dannielle a fost întreruptă din gânduri de o bătaie ușoară în ușă.

— Pot să intru? Sper că nu deranjez, i-a zis Mark, așteptând în pragul ușii.

— Da, sigur, intră. Nu m-ai putea deranja niciodată, frumosul meu...

Mark a intrat entuziasmat și a închis ușa, după care s-a apropiat de biroul ei, luând loc pe scaun.

— Mi-a venit o idee... e cam ciudată, dar mi se pare totuși una foarte bună...

— Despre ce e vorba? Porți ochelari? l-a întrebat ea surprinsă, privindu-l cu drag. Ochelarii îi dădeau un aer atât de sexi... nu că el nu ar fi fost deja astfel. O atrăgea din toate punctele de vedere, nu putea nega asta...

— Da, câteodată... uneori scriu atât de mult, încât uit să-i scot după aceea, i-a răspuns el, dându-i jos repede.

— Ce idee ai în minte, Mark?

— Mă gândeam... pentru a scrie un roman într-adevăr bun, ar trebui să intru mai mult în pielea personajelor...

— Credeam că faci asta de fiecare dată când scrii...

Scanned with CamScanner

— Fac asta, dar acum vreau și mai mult. Crezi că ai fi acord să intrăm în pielea personajelor și să-mi spui ce ar gândi Erica în situațiile respective? Eu aș face același lucru în privința lui Collin, vându-i strălucirea din privire, avea o vagă impresie că e ceva ciudat la mijloc.

Mark s-a ridicat de pe scaun și a mers până în dreptul ei, acolo unde s-a oprit, privind-o atent.

— Facem asta de dragul artei, bine? Hai să ne prefacem pentru o clipă că suntem în locul personajelor mele și să ne comportăm așa cum ar face-o ele. Vreau să descriu cât mai bine acțiunile și trăirile celor doi, iar pentru asta am nevoie de ajutorul tău, ca de obicei...

— La ce te gândești, mai exact? l-a întrebat ea, ridicându-se în picioare.

— La un sărut mai complex între cei doi. Cum crezi că ar reacționa ea? a întrebat-o el, privind-o atent, cu ochii lui de culoarea ciocolatei, și cu strălucirii aurii.

Dannielle l-a privit surprinsă, inspirând adânc. Nu se aflau de multe ori atât de aproape unul de altul, însă când acest lucru se întâmpla, inima ei o lua razna, ca de obicei. Și-a strâns mâinile pe lângă corp pentru a-și reprima dorința de a-i atinge conturul buzelor cu degetele.

— Tu... vrei ca Erica să îl placă pe Collin, nu-i așa?

— Bineînțeles, asta e ideea, ca în final cei doi să fie împreună... i-a explicat el, vorbindu-i cu sinceritate, în timp ce o privea concentrat.

— Cred că... dacă l-ar plăcea, ar fi de acord cu asta, însă deocamdată nu e conștientă de faptul că simte ceva pentru el...

— O va face să fie... Dannielle, adică... Erica, s-a corectat el tușind ușor, putem încerca asta acum?

— Sigur, nu e nicio problemă, adică e doar un sărut, nimic mai mult și e pentru artă. E pentru un scop nobil... cum poți să-mi faci asta? Cum poți măcar să te gândești la asta, când eu îmi doresc atât de mult să mă săruți? Nu ai idee de cât timp îmi doresc asta, Mark...

— Bine... i-a zis el oftând ușor, după care și-a pus mâinile pe chipul ei și a început să o sărute, neștiind că o făcea să se topească.

Dannielle a închis ochii, dorindu-și ca sărutul acela să nu se mai termine vreodată. Una dintre dorințele ei devenea realitate chiar în acel moment, iar ea se simțea ca o floare care se deschidea în lumina puternică a soarelui. Îi simțea degetele mângâindu-i cu tandrețe chipul, iar ea a mai făcut un pas spre Mark, pentru a se lipi cu totul de el, punându-și mâinile în jurul taliei lui. În sfârșit, îl simțea așa cum nu a mai făcut-o până atunci, și avea un sentiment minunat. Deși își spunea că el nu pe ea o sărută cu adevărat și nu făcea asta fiindcă ar fi atras de ea, Dannielle nu mai voia să știe de nimic altceva în afară de buzele lui captivante, cel puțin

Scanned with CamScanner

în minutele acelea, care erau pur și simplu magice pentru ea. Mark era tot ceea ce ea avea nevoie, nu avea nicio îndoială în privința asta.

Mark a continuat să o sărute, în timp ce și-a coborât mâinile pe corpul ei, îmbrățișând-o. La un moment dat, s-a desprins de ea, privind-o ciudat, într-un fel în care nu a mai făcut-o până atunci. A făcut doi pași înapoi, încercând să-și recapete suflul și... mintea limpede, fiindcă numai clar nu a mai fost în stare să gândească mai devreme.

— Ești bine? Adică, Erica e bine? a întrebat-o el, încrucișându-și brațele și privind-o atent.

— Desigur, de ce nu aș fi? i-a zis ea zâmbindu-i pentru a-l liniști, însă îl privea la fel de captivată. Ce crezi?

— Care ar fi reacția Ericăi la sărutul lui Collin?

— Cred că... ar începe să accepte că simte ceva pentru el și l-ar surprinde...

— Cum?

— Așa... i-a răspuns ea, apropiindu-se de el, preluând inițiativa și sărutându-l. Avea atât de multă nevoie să-l simtă din nou, încât nu mai putea să asculte de rațiunea supărătoare.

De data aceasta, ea a fost cea care i-a mângâiat chipul, făcându-l să-și deschidă brațele pentru a o primi la pieptul lui. Realitatea pe care o simțea în brațele lui depășea cu mult imaginația ei. Își imaginase de atâtea ori cum ar fi un sărut între ei doi, iar acum chiar i se întâmpla asta. Nu putea decât să se bucure, trăind clipa pe care și-ar fi dorit-o nesfârșită.

La un moment dat, Dannielle a fost cea care s-a retras din brațele lui, privindu-l, așteptându-i reacția. I-a observat privirea întunecată și nu putea decât să bănuiască faptul că, cel puțin în acel moment, Mark o dorea. Gândul că ea era responsabilă pentru asta o bucura, dar o și surprindea.

— Mark... spune ceva, te rog... nu mă lăsa să cred că am făcut ceva nepotrivit... adică, știu că am făcut, dar...

— Taci puțin. E în regulă. Nu sunt furios din cauza a ceea ce ai făcut. Voiam doar să-ți spun că e o abordare interesantă a Ericăi, una la care nici nu m-am gândit... ești genială, Dannielle. Chiar te descurci la treaba asta, adică mă faci să fiu tot mai mulțumit de faptul că faci parte din echipa mea... i-a explicat el, entuziasmat, prinzând-o ușor de braț, după care i l-a eliberat.

— Și... ce părere are Collin despre sărutul Ericăi de mai devreme?

— Ei bine, nu poate să aibă altă părere decât asta... i-a răspuns Mark sărutând-o din nou, pasional și tulburător, folosindu-și toată puterea de atracție în sărutul acela.

În mod sigur, asta era ziua ei norocoasă, și-a spus ea, lăsându-l să o sărute în voie. Și dacă ar fi vrut, nu i s-ar fi putut împotrivi. Nu lui. Nu când îl iubea din toată inima. Adică, să aibă parte de trei săruturi într-o zi din partea lui? Nu putea fi decât minunat...

Scanned with CamScanner

Dannielle și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui Mark, răspunzându-i la sărut cu toată pasiunea de care era capabilă. Timp de câteva minute, sărutul lor a continuat, neîntrerupt de nimeni și nimic, până când el s-a desprins încet de ea. Dacă nu ar fi făcut-o atunci, nu ar fi avut puterea să oprească ceea ce nu trebuia să continue.

— Ăsta a fost într-adevăr un răspuns surprinzător, dar foarte bun pentru eroina romanului tău... i-a zis ea, abia respirând, privindu-l cu drag. Ar fi putut să-l sărute întruna și nu s-ar fi săturat.

— Am o singură nelămurire. De ce Erica nu i se împotrivește în vreun fel lui Collin?

— Poate fiindcă simte că a ajuns la capătul răbdării și nu i se mai poate împotrivi, Mark... în sfârșit, poate să recunoască față de sine însăși că îl iubește și să i-o spună direct, fără să se mai ascundă... i-a spus Dannielle, roșind, privindu-l direct în ochi. Își simțea corpul tremurând. Pur și simplu, prin intermediul Ericăi, ea îi spunea lui Mark o parte din adevărul ei, cea mai importantă parte, de altfel.

— Hmm... bună idee. Ce ar trebui să facă acum Collin? a întrebat-o Mark, privind-o curios.

— Să-i spună la rândul lui că o iubește și să o sărute din nou. Să nu renunțe și să lupte pentru ea, fiindcă nu va avea decât de câștigat. Cât despre tine, trebuie să oferi un final fericit poveștii de dragoste dintre ei. Admiratoarele tale vor fi încântate... i-a explicat ea, realizând din nou cât de mult îi venea să-l sărute.

— Dannielle, pari puțin cam tensionată. Te simți bine? Vrei să te așezi, iar eu să-ți masez puțin umerii. Te-ai simți mai bine, te asigur...

— Ar fi Collin cel care o masează pe Erica sau ai fi tu, făcându-mi mie asta? l-a întrebat ea, întorcându-se cu spatele la el, simțindu-se într-un pericol tot mai mare. Numai o ultimă fărâmă de rațiune o oprea să-i spună ce simte într-adevăr pentru el.

— Suntem noi, de data asta... haide, ia loc și relaxează-te. Poate ți-am cerut prea mult, insistând să jucăm jocul ăsta... promit să nu mai aduc în discuție propunerea asta vreodată, în timpul cât vom lucra împreună... i-a promis el, începând să-i maseze ușor umerii.

— E de ajuns, Mark... poți să te oprești... i-a răspuns ea, deschizând ochii pe care i-a ținut închiși în timpul cât el i-a masat umerii.

— Bine... nu am vrut decât să te fac să te simți puțin mai bine, i-a spus el, luându-și mâinile de pe ea.

— Sunt bine, am nevoie doar de un pahar cu apă... i-a zis ea, vrând să se ridice de pe scaun, însă el i-a pus mâna pe umăr, oprind-o.

— Îți aduc eu apă, tu doar stai aici. Ești sigură că nu te supără ceva, arăți de parcă ai vrea să-mi spui anumite lucruri și totuși te reține ceva.

— Mulțumesc, i-a spus Dannielle, luând paharul din mâna lui. E timpul să plec acasă, a adăugat ea, privindu-și ceasul. Vreau atât de mult să mă

Scanned with CamScanner

vrei, Mark. Să mă vrei pentru cine sunt cu adevărat, chiar dacă ai afla totul...

— Ai dreptate, s-a făcut târziu. Mulțumesc pentru ajutorul oferit azi. Mi-am dat seama ce trebuie să fac în continuare cu personajele mele.

— Ce pot să spun... mă bucur că am putut fi de ajutor... i-a zis ea, zâmbindu-i, simțindu-și inima sfâșiată în același timp. La ce se aștepta, ca el să-i declare că o iubește, numai fiindcă s-au sărutat de câteva ori?

— Ai fost... a lămurit-o el, privind-o atent. Îți doresc o seară frumoasă, Dannielle.

— Mulțumesc, la fel... un ultim lucru vreau să te întreb...

— Spune...

— Ce am făcut noi azi, ai mai făcut cu altcineva?

— Adică dacă am mai sărutat o femeie? a întrebat-o el amuzat.

— Oh, știi prea bine la ce mă refer... la jocul de rol...

— Nu.

— Și atunci... de ce eu? De ce ai făcut asta cu mine?

— Fiindcă... ți-am spus de ce, încă de când am venit în biroul tău. Voiam să încerc ceva nou și să-mi dau seama în ce fel mă poate ajuta acest lucru la terminarea romanului.

— Bine... am înțeles... îți mulțumesc și eu fiindcă mi-ai oferit șansa de a lucra alături de tine. Îți doresc ca romanul tău să aibă un real succes.

— De ce simt într-un mod puțin ciudat ceea ce mi-ai spui? Aproape că o spui de parcă ți-ai lua rămas-bun. Poți continua să lucrezi alături de mine și la celelalte romane pe care le voi scrie.

— Mă voi gândi la asta... la revedere, Mark... i-a promis ea, privindu-l cu atenție înainte de a deschide ușa.

— La revedere, Dannielle.

Dannielle a plecat grăbită din birou. Nu rămăsese decât un singur lucru de făcut, fiindcă nu mai putea continua situația aceea. Nu mai suporta să fie în preajma lui fără să-l îmbrățișeze și să-l sărute. Trebuia să ia decizia vieții ei și să fie curajoasă, așa cum a îndemnat-o el mai demult, dacă voia să își găsească liniștea, odată pentru totdeauna.

În dimineața următoare, Mark a primit un colet. L-a deschis și a văzut un caiet pe care era desenată o inimioară în care erau inițialele D&M, un bilețel și o scrisoare. A luase biletul în mână și l-a citit:

Te rog, citește pentru început povestea scrisă în caiet și apoi scrisoarea. Dannielle.

Mark a făcut întocmai, începând să citească povestea scrisă de ea în caietul acela. Pe măsură ce citea, realiza că era vorba despre o poveste de dragoste care îi avea ca personaje principale tocmai pe ei doi.

Când a terminat de citit povestea, a început să citească scrisoarea aceea, tot mai surprins de cuvintele care erau înșirate în fața ochilor lui.

Scanned with CamScanner

Dragă Mark,

În primul rând, dă-mi voie să îți mărturisesc adevărul în ceea ce mă privește. Tot ce te rog e să nu mă urăști, atunci când vei citi și vei afla totul. Încearcă doar să mă înțelegi.

Te-am mințit: ador romanele de dragoste, la fel cum ador felul în care scrii. Ești un scriitor și un bărbat extraordinar. Am absolvit liceul acum trei ani, când a apărut primul roman scris de tine. Am citit toate romanele scrise de tine. Sunt povești minunate, care m-au făcut să sper, să cred și să iubesc. Să te iubesc. Nu sunt numai o admiratoare naivă sau o persoană care te laudă pentru a obține ceva în schimb.

Timpul pe care l-am avut la dispoziție alături de tine m-a făcut să te cunosc mai bine și să-mi dau seama că ești mult mai mult decât un scriitor foarte bun. Nu ai idee de câte ori mi-am imaginat că îți voi scrie și că tu chiar vei citi aceste rânduri.

Am ales modalitatea aceasta de a-ți mărturisi totul, fiindcă pur și simplu nu o pot face personal. Mi-e teamă de reacția ta. Mi-e mai ușor să mă exprim în scris, decât să îți vorbesc despre ceea ce simt pentru tine.

Mi-am dorit atât de mult să am ocazia să te întâlnesc... s-a întâmplat asta acum trei ani, în cadrul lansării primului roman scris de tine, atunci când am făcut o fotografie împreună. Nu poți să

îți imaginezi cât de fericită am fost în ziua aceea, numai fiindcă am avut ocazia să fiu aproape de tine și să te privesc în ochi.

Îmi amintesc scepticismul pe care l-am avut când ți-am cumpărat cartea. Un bărbat care scrie romane de dragoste?! Să fim serioși, mă gândeam... Și bine, pe măsură ce citeam cartea, părerea mi se schimba tot mai mult, astfel că, în ziua aceea, am decis că tu, dragul meu Mark, ești scriitorul meu preferat. Acest lucru nu s-a schimbat și nici nu se va schimba, indiferent de ceea ce se va întâmpla între noi în continuare.

Această scrisoare conține pe lângă sentimentele mele și demisia mea. Nu mai pot continua să lucrez alături de tine și să tânjesc la tine în felul în care o fac. Nu mai pot să mă prefac că nu simt nimic pentru tine. Astăzi, când m-ai sărutat, nu ți-am răspuns în calitate de personaj al tău, așa cum ți-ai dorit. Nu m-am gândit niciun moment la Erica și nici la Collin.

Eram doar eu, o femeie îndrăgostită, care trăia cele mai frumoase momente din viața ei, căci asta mi-ai oferit tu, Mark, iar pentru asta îți sunt recunoscătoare.

Îți doresc mult succes în scrierea romanului. Sunt sigură că va fi minunat, la fel ca toate celelalte pe care le-ai scris. Să nu încetezi vreodată să scrii. Să nu-mi faci asta, fiindcă scrii foarte bine, iar ceea ce scrii ajunge la inimile oamenilor, așa cum îmi

Scanned with CamScanner

spuneai că îți dorești. Sunt mândră de tine, Mark, și îți doresc numai bine, atât ca scriitor, cât și în viața personală. Meriți tot ceea ce e mai bun, frumosul meu. (iartă-mă, nu m-am putut abține, trebuia să-ți spun așa, cel puțin în scris...)

Ai grijă de tine, Mark, și nu lăsa convingerile celorlalți să îți schimbe deciziile și sufletul.

Tot ce îmi doresc e să păstrezi tot ce ți-am trimis, ca pe o amintire din partea mea, o femeie care se bucură pentru simplul fapt că exiști.

Vei fi mereu în inima mea, Mark, oricât de ciudat și de nebunesc ți s-ar părea asta.

Te iubesc mai mult decât pot să exprim în cuvinte și mai mult decât pot să exprim în scris.

Cu dragoste,
Dannielle.

Mark a terminat de citit scrisoarea și a așezat-o înapoi în cutia în care i-a fost adusă, alături de caiet și de fotografia care în care apăreau ei doi împreună, acum trei ani, în cadrul lansării primului său roman.

S-a ridicat de pe scaun și a început să se plimbe prin birou, încercând să își adune gândurile. Se simțea tulburat de ceea ce a citit. Nu i s-a mai întâmplat așa ceva.

A mai primit scrisori de la admiratoarele sale, însă aceasta parcă avea ceva special. Pe lângă faptul că era furios fiindcă ea îl mințise în tot acest

timp, era impresionat de sinceritatea pe care o citea expusă în scrisoarea aceea și de sentimentele pe care ea le avea pentru el. Se simțea năucit de tot ceea ce se întâmpla în momentele acelea. Pentru prima dată, nu știa cum să reacționeze, iar asta îl făcea să se simtă confuz, furios și meditativ.

După o săptămână...

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc fiindcă v-ați făcut timp să participați în număr atât de mare în cadrul acestei lansări, atât de importante pentru mine. Vreau să-mi exprim recunoștința față de toată echipa care a fost alături de mine pe parcursul scrierii și publicării acestei cărți. De asemenea, vreau să transmit un lucru foarte important, pe care nici cea în cauză nu îl știe: acest roman de dragoste, Pasiune secretă, îi este dedicat persoanei care a avut o contribuție enormă la scrierea lui, și anume domnișoarei Dannielle Morgan.

În acest mod, țin să-mi exprim în mod public recunoștința față de ajutorul neprețuit pe care mi l-a oferit. Fără ideile ei, acest roman nu ar fi avut forma și consistența trăirilor, trăsături atât de necesare în realizarea unei povești de dragoste de succes.

Închei discursul meu prin a vă dori să aveți parte de dragostea la care sperați și să nu renunțați vreodată la visurile voastre. Lectură plăcută!

Scanned with CamScanner

Aplauzele au răsunat în sala în care avea loc lansarea, iar oamenii se înghesuiau să ajungă la rând pentru a obține autograful scriitorului lor favorit.

Mark a început să scrie autografe și să facă fotografii cu cei care erau prezenți acolo, având o răbdare și o emoție care i se puteau desluși foarte ușor în privire. La un moment dat, în timp ce vorbea cu cineva, a fost bătut ușor pe umăr. S-a întors și a văzut-o pe Dannielle, care îl privea cu îngrijorare.

— Aș putea să sper că îmi vei oferi și mie un autograf? l-a întrebat ea, simțindu-și corpul tremurând de emoție. Fusese nevoie de mult curaj să aibă puterea de a se prezenta acolo, și să riște să fie respinsă de Mark.

— De ce nu? Haide cu mine, să ne așezăm acolo, la masă, i-a cerut el. Îi vorbea cu amabilitate, însă privirea îi era îngustată, de parcă i-ar fi reproșat faptul că era o mincinoasă.

Dannielle l-a urmat, așezându-se pe scaun, în fața lui.

— Mark... vreau să-ți mulțumesc pentru dedicație... nu mă așteptam să faci asta... de asemenea, vreau să sper că mă poți ierta pentru minciunile pe care ți le-am spus... i-a mărturisit ea recunoscătoare și îngrijorată în același timp. O durea să-l vadă privind-o astfel, ca pe o ființă îngrozitoare.

— Citește-o... a îndemnat-o el, oferindu-i cartea.

— Cu siguranță o voi face...

— Știu asta. Mă refeream să deschizi cartea acum, în prezența mea, i-a cerut el privind-o cu atenție.

— Bine... i-a spus ea, deschizând-o. În carte a văzut o hârtie împăturită în patru. Ce e asta?

— Deschide-o și vei vedea, i-a răspuns el serios.

Dannielle a luat hârtia și a deschis-o. Aproape că nu mai respira. Ținea în mâini contractul de publicare pentru povestea scrisă de ea.

— Ăsta e... real? Nu e vreo păcăleală prin care să te răzbuni fiindcă te-am mințit în tot timpul ăsta? l-a întrebat ea cu glasul tremurat.

— E real, la fel ca și dedicația din carte. Citește-o, i-a pretins el, la fel de serios.

Dannielle a deschis din nou cartea și a citit:

Dedicată Danniellei, muzei mele...
Mulțumesc și te iubesc!
Cu dragoste, Mark.

Ochii Danniellei s-au umplut de lacrimi în timp ce citea cuvintele acelea. Erau cele mai frumoase cuvinte pe care avusese ocazia să le citească. Și-a ridicat privirea spre el și l-a văzut ducându-și mâinile la spate, dezlegându-și părul, lăsându-l liber pe umeri, pentru ea. Era frumos și arăta minunat. Și era al ei. Dannielle și-a simțit inima bătându-i cu putere, în timp ce îl privea. Nici nu putea fi altfel. El avea de fiecare dată efectul acela asupra ei.

Scanned with CamScanner

— Te iubesc, Dannielle, i-a declarat el, zâmbindu-i în sfârșit, lăsând-o fără replică.

— Cum? Când? a fost tot ce reușise ea să-i spună în acel moment.

— Nu știu exact, dar s-a întâmplat... numai că nu puteam să-ți spun adevărul. Nu te numărai printre cele care mă plăceau, nici ca scriitor, dar nici ca bărbat. De fiecare dată când voiam să-ți spun asta, îmi aduceam aminte de părerea ta despre mine și renunțam.

Așa că... m-am lăsat ajutat de personajele din romanul meu pentru a încerca să mă apropii de tine. Într-o mare măsură, povestea Ericăi și a lui Collin e și povestea noastră. De aceea, ți-am propus acel joc de rol, îți amintești? Fiindcă nu am avut curajul să fiu eu însumi și să-ți spun ce simțeam.

— Dacă îmi amintesc? Cum poți să spui asta? Ziua aceea în care m-ai sărutat a fost unică pentru mine. Cum se poate ca un bărbat atât de sigur pe sine să nu își găsească puterea să-mi spună adevărul? l-a întrebat ea emoționată. Credea că va înnebuni de fericire în clipele acelea.

— Știi ce se spune: unele persoane se exprimă mult mai bine în scris decât verbal...

— Nu-mi vine să cred... tu... mă iubești... pe mine... e incredibil... trebuie să recunoști...

— E adevărat, Dannielle. Acum... ai de gând să stai acolo sau îmi vei da sărutul pe care îl merit? a întrebat-o el, luând-o de mână.

— Te iubesc, Mark! Oh, cât e de bine să ți-o pot spune personal... a recunoscut ea, fericită.

— Și eu te iubesc, Dannielle... și îți mulțumesc fiindcă mă iubești în felul în care o faci. Nimeni nu a mai făcut asta, nimeni nu mi-a spus că mă iubește, fără să aștepte ceva în schimb... i-a mărturisit el îmbrățișând-o.

— Știi... chiar și eu aștept ceva în schimb...

— Ce anume?

— Să mă iubești și să mă săruți... i-a cerut ea, privindu-l cu drag. Acum putea să facă asta în voie, nemaifiind nevoită să se ascundă.

— Da? Și cum preferi să fac asta: verbal sau în scris? a întrebat-o el, zâmbind.

— În toate felurile posibile, dar cel mai mult vreau să simt asta pe pielea mea... și aș vrea să mă săruți de mai mult de trei ori. Cred că aș vrea să mă săruți la infinit și tot nu m-aș putea sătura...

— În cazul ăsta, nu pot decât să mă conformez, începând de acum... i-a spus Mark, începând să o sărute, captivat de puterea și de frumusețea sentimentelor pe care și le purtau, știind că numai infinitul putea să fie o noțiune suficient de cuprinzătoare pentru dragostea lor.

Scanned with CamScanner

Puterea iubirii

— Capitolul 1 —

Era o dimineață de sfârșit de iunie atunci când el s-a urcat din nou în trenul care urma să-l ducă în oraș, la serviciu. S-a așezat din nou în compartimentul în care se afla ea, fata care îi acaparase gândurile încă din februarie, de când o văzuse pentru prima dată.

O vedea în fiecare dimineață, retrasă și cuminte, așteptând trenul. După multe încercări, a făcut-o să îi răspundă la salut, deși i-a observat privirea neîncrezătoare care nu zăbovea mai mult de câteva secunde asupra lui.

Deși a constatat surprins faptul că locuiau la câteva străzi distanță unul de celălalt, nu a știut de existența acesteia, fiindcă ea nu ieșea mai deloc din casă. Numele i l-a aflat întâmplător, într-o zi, în gară, în timp ce mergea spre casă cu un amic și a strigat un nume la întâmplare. Și acum și-a amintit privirea încruntată pe care i-a oferit-o fata, timp de câteva secunde, după care și-a continuat grăbită drumul.

Îl intriga felul ei de a fi, diferit de al celorlalte fete. Dacă multe altele preferau compania apropiată a băieților, sărutându-se din plin cu aceștia, ea stătea de fiecare dată în același loc, citind fascinată romane de dragoste, ignorând ceea ce se întâmpla în jurul ei.

Scanned with CamScanner

În timp, tot căutând să îi fie aproape, a intrat în vorbă cu ea, și încet, încet, a făcut-o să-i răspundă la întrebări și să vorbească puțin mai mult cu el. A aflat astfel faptul că era la finalul ultimului an de liceu și că se pregătea pentru examen.

— Bună, ce faci? a întrebat-o el, așezându-se lângă ea, în compartiment.

— Bună. Azi am examenul scris la mate... i-a răspunse ea, așezându-și ochelarii mai bine.

— Succes!

— Mulțumesc. Chiar am nevoie, mai ales că materia asta nu îmi e deloc dragă...

— Va fi bine, vei vedea... i-a zis el zâmbindu-i, încurajând-o.

— Mulțumesc... i-a spus ea, privindu-l surprinsă. Nu înțelegea de ce un băiat atât de frumos ca el, brunet și cu ochii căprui, căuta mai mereu un motiv să vorbească tocmai cu ea, o fată atât de simplă și de nesemnificativă față de alte fete care erau atât de aranjate și care atrăgeau atenția. Adevărul era că avea o slăbiciune pentru băieții bruneți, frumoși, cu ochii căprui, iar el se încadra perfect în preferințele ei. A observat că nu fumează și că nu are comportamente asemănătoare cu cele ale amicilor săi.

— Cu plăcere.

Ea era intrigată de comportamentul lui față de ea, dar și de ceea ce se întâmpla cu ea atunci când el era în preajmă. Dacă era să aibă un amic băiat, cu siguranță că numai el putea fi acela, însă nici nu

putea să spere la așa ceva. În plus, era convinsă că băieții aduc numai necazuri și se obișnuise să aibă o părere negativă despre ei. Numai că, în ultima vreme, el a făcut-o să ajungă la ideea că nu erau toți la fel și că, din fericire, mai existau și băieți buni pe lume.

El era așezat tocmai lângă ea, și, deși în compartiment mai erau și alți amici de-ai lui, dar și o altă fată, ea și-a făcut curaj și i-a vorbit din nou, surprinzându-se chiar și pe sine însăși.

— Pot să stau cu capul pe umărul tău? l-a întrebat ea, roșind, realizând cât de ciudat îi era comportamentul. A făcut acest lucru fiindcă ceva din privirea lui îi transmitea niște lucruri, care, deși erau ciudate, erau și frumoase, dar și încurajatoare.

— Da... i-a răspuns el, având o strălucire puternică în privire. A privit-o în timp ce ea își punea capul pe umărul lui. Îi venea să o ia de mână, însă se abținea. Nu voia să o sperie și să piardă ce a câștigat până atunci. A închis ochii, bucurându-se de senzația de a o simți aproape de el.

Ea a privit în jurul ei, observând privirile întrebătoare și surprinse ale celor din jur, însă a închis ochii, încercând să se bucure de apropiera dintre ei doi. Ceva în inima ei îi spunea că așa trebuia să fie lucrurile între ei: spontane și naturale, și fără să țină cont de ceilalți. Deși nu îi venea să creadă ce făcea, ceva în interiorul ei îi dădea o senzație de bine, lucru pe care nu-l avea în preajma oricui

Scanned with CamScanner

și cu atât mai puțin în preajma unui băiat. Era ca și cum o altă parte din ea ar fi preluat controlul asupra acțiunilor pe care le făcea.

La coborârea din tren, ea s-a grăbit pentru a ajunge la timp la examen.

— Unde e liceul la care ești? l-a auzit întrebând-o, ajungând-o din urmă.

— În centru, i-a răspuns ea, privindu-l uimită.

— Și eu merg tot în centru. Putem merge împreună... i-a propus el, mergând alături de ea.

— Bine... dar ce vor spune prietenii tăi?

— Lasă-i pe ei... hai să mergem, doar ne grăbim... i-a zis el, zâmbindu-i.

Pe drum, cei doi au vorbit despre școală, despre serviciu, iar în scurt timp au ajuns la destinație.

— Eu... nu știu cum să ajung de aici până la liceu... i-a mărturisit ea cu timiditate.

— E simplu. Mergi la dreapta și apoi tot drept și ai ajuns, ai să vezi...

— Mulțumesc, i-a zis ea recunoscătoare. Începea să aibă tot mai multă încredere în el, cu fiecare zi care trecea. L-a sărutat apoi pe obraz dintr-un impuls neașteptat, urându-i să aibă o zi bună, în timp ce își simțea inima bătând cu putere.

— Mulțumesc și eu. Succes! Va fi bine, vei vedea... a încurajat-o el zâmbitor, după care a plecat grăbit spre serviciu.

Ea a plecat grăbită la rândul ei, urmându-i îndrumările, observând bucuroasă că el a avut dreptate: a ajuns cu bine în fața liceului. El îi purta

noroc, și era atât de frumos... aceasta era concluzia la care a ajuns în cele câteva zile de când l-a întâlnit pentru prima dată.

După câteva zile...

Într-o duminică de iulie, el a venit la ea acasă pentru a-i aduce cd-ul cu desene animate pe care i-l promisese zilele trecute. Văzându-l intrând, ea s-a înroșit, simțindu-se în același timp fericită fiindcă el își respectase promisiunea de a-i aduce cd-ul. L-a invitat să ia loc, iar apoi l-a servit cu suc. Orele au trecut uimitor de repede în timp ce ei doi au vorbit despre diverse lucruri, astfel că era deja seară.

— Ai vrea să faci skanderberg cu mine? sunt puternică, l-a avertizat ea zâmbindu-i.

— Da... a acceptat el, surprins. Cu siguranță era o propunere neobișnuită din partea ei, pe care o acceptase însă fără să ezite.

Astfel, ea și-a unit mâna cu a lui, încercând să reziste forței masculine care a doborât-o până la urmă.

— Ei, asta e, mie mi-a trebuit... i-a spus ea, surâzând, acceptându-și înfrângerea.

— Oricum, ești puternică, i-a zis el zâmbitor.

Ea a pornit apoi televizorul pe un canal de muzică, acolo unde a început o melodie lentă.

— O... îmi plac melodiile astea, a mărturisit ea visătoare.

Scanned with CamScanner

— Și mie...

— Ai vrea să dansezi cu mine? l-a întrebat ea cu timiditate, însă dorindu-și cu ardoare să facă asta. La cei încă șaptesprezece ani pe care îi avea, nu mai dansase cu un băiat și voia să știe cum e. Și voia să danseze cu el. Doar cu el.

— Da... i-a răspuns el zâmbitor.

S-a ridicat de pe scaun și a îmbrățișat-o, lipind-o apoi de corpul lui. Îi plăcea să o simtă astfel lângă el și i se potrivea atât de bine în brațe.

Ea și-a înfășurat brațele după gâtul lui, închizând ochii și lăsându-se în voia melodiei. Era una dintre melodiile în vogă la acea vreme, Just one last dance, cântată de Sarah Connor, melodie care îi plăcea foarte mult. Deși inima îi bătea cu putere, sentimentul pe care îl avea în brațele lui nu se putea compara cu nimic altceva. Părea că acolo e locul ei, în brațele lui.

Mai târziu, când melodia s-a terminat, ea l-a condus la ieșire. Pentru câteva secunde a privit cerul. Era o noapte liniștită, senină și înstelată, iar băiatul pe care ajunsese să îl placă în secret era lângă ea. Ce putea fi mai frumos de atât?

— Se pare că mi-ai purtat noroc. Am luat cu bine și proba la matematică... i-a mărturisit ea, zâmbindu-i. Abia aștepta să meargă la facultate, să studieze domeniul ei preferat.

— Mă bucur, felicitări! ... ă... aș vrea să-ți spun ceva... ai vrea să fii prietena mea? a întrebat-o el, așteptând cu nerăbdare răspunsul ei.

— De ce ai vrea ca o fată simplă ca mine să fie prietena ta? În plus, port ochelari, iar ăsta e un defect uriaș... cum se poate să îți placă de mine? i-a zis ea neîncrezătoare, deși inima îi bătea cu putere.

— Tocmai fiindcă ești diferită de celelalte fete îmi place de tine. Și, doar ca să știi, ești foarte frumoasă, iar ochelarii îți sporesc aerul de fată inteligentă pe care îl ai deja. Faptul că porți ochelari nu e o piedică penru mine. Ești o fată frumoasă, inteligentă și liniștită, iar eu am nevoie de așa ceva, de o fată ca tine, de tine... i-a explicat el sincer, privind-o cu drag în timp ce o îmbrățișa. Pot să te sărut? Doar puțin... i-a promis el, apropiindu-se de chipul ei.

— Doar dacă vrei să fie ceva serios între noi... l-a avertizat ea, privindu-l cu seriozitate.

— Vreau asta... a recunoscut el, capturându-i buzele într-un sărut care nu a durat mult, dar care a fost de o intensitate copleșitoare pentru amândoi. El s-a desprins apoi de ea, privind-o cu drag. Noapte bună! i-a urat el, zâmbindu-i.

— Noapte bună! i-a răspuns ea, privindu-l cum pleca spre casă. Și-a atins apoi buzele, conștientă de faptul că i s-a întâmplat ceva important. Foarte important. Avea atât de multă nevoie să se simtă iubită și avea încredere că el o va face să se simtă astfel, încât el avea să facă să-i dispară toate temerile legate de defectul ei, dar și de relația dintre ei doi.

Scanned with CamScanner

— Capitolul 2 —

După doisprezece ani...

Privind în urmă, ea își aducea aminte cu drag de povestea de dragoste dintre ei doi. Erau împreună de doisprezece ani, încă de când fusese în ultimul an de liceu. Își aducea aminte și acum primul sărut, primul buchet de trandafiri roșii pe care i-a primit cu ocazia aniversării de optsprezece ani, chiar la două săptămâni de când erau împreună, de răbdarea și blândețea care au precedat prima dată când fusese a lui, lucruri care au continuat chiar și după aceea, dar și de diverse evenimente familiale la care au participat împreună.

Îi legau atâtea lucruri frumoase, dar și lucruri mai triste, cauzate de influențe exterioare legate de familia ei. Trecuseră prin atâtea lucruri și totuși erau împreună și acum, iubindu-se cu aceeași intensitate sau chiar mai mult.

Făcând o incursiune în trecut, ea își amintea cum au ajuns la un acord foarte important în ceea ce privea relația dintre ei chiar din primele zile, și anume că trebuie să comunice, să vorbească despre orice și să facă tot posibilul ca relația lor să fie una frumoasă.

Își amintea cu tristețe de momente din trecut, de divorțul părinților ei, care avusese loc când

ea era mai mică, dar și cum, mai târziu, când a crescut și l-a întâlnit pe el, mama ei a încercat să-i despartă, folosindu-se de diverse mijloace și minciuni în acest scop. Dacă atunci când ea era prezentă, mama sa o lăuda, spunându-i băiatului cât e de harnică, el îi mărturisise, la un moment dat, faptul că mama ei a spus despre ea că e o leneșă care nu face nimic. Era numai unul dintre lucrurile pe care aceasta le-a făcut împotriva ei, lucruri care au durut-o enorm, făcând ca, în final, să rupă orice legătură cu aceasta, dar și cu sora ei. Mama ei i-a cerut să se despartă de iubitul ei, iar atunci nu a mai putut suporta. Nici măcar în sora ei mai mică nu a găsit un sprijin, aceasta sprijinindu-și întru totul mama. Cele două surori erau atât de diferite... era un adevăr pe care mai mulți oameni l-au observat, în timp. Până și cu tatăl ei rupsese orice legătură, fiindcă îl acuza în sinea ei că a plecat și nu a vorbit cu ea înainte să facă asta și să îi explice motivele lui. Pe el îl iubise cel mai mult din familie și tocmai el plecase în felul acela... A trăit în minciună și într-un fel de supunere oarbă ani întregi până atunci, considerând că a avut o familie perfectă, însă timpul i-a dovedit, din păcate, că lucrurile nu au fost deloc așa. I-ar fi plăcut ca lucrurile să fi fost cu totul altfel, însă realitatea era una dureroasă și trebuia să își continue viața, să își găsească puterea de a merge mai departe.

Auzise atâtea minciuni și cuvinte urâte, lucruri dureroase care proveneau chiar de la cei care

Scanned with CamScanner

trebuiau în mod normal să-i ofere susținere, încât încrederea ei în sine, dar și în ceilalți oameni se zdruncinase enorm.

Până să îl întâlnească pe el, ea și-a găsit refugiul în cărți, muzică și prietena ei cea mai bună. Desigur că ea știa faptul că nu există băiatul perfect, însă își dorea atât de mult să fie iubită și apreciată pentru ceea ce era... se gândea că nu e posibil ca în întreaga lume să nu fie cineva numai și numai pentru ea, cineva care să o iubească și să o prețuiască cu adevărat, în ciuda faptului că era o fată retrasă și timidă, complexată de faptul că purta ochelari.

Avea atât de multă iubire de oferit, însă cine putea să o iubească, într-o societate în care aparențele contează atât de mult?

Cineva i-a spus într-o zi cum era posibil să încapă atât de multă emoție într-o ființă atât de delicată, iar ea i-a răspuns că nu putea să fie altfel. Pur și simplu, așa era ea și nu putea schimba acest lucru.

De-a lungul anilor, a devenit o fată care nu a căutat compania oamenilor, sau cel puțin nu a multora, ci doar a celor în preajma cărora se simțea bine. Nu avea decât o singură prietenă foarte bună, pe care a întâlnit-o tot în tren, în penultimul an de liceu, însă mai câștigase una, pe sora acesteia, considerând că e mai bine să aibă prietene mai puține și adevărate, decât multe și false.

Și-a amintit și faptul că, atunci când era mică, a refuzat să poarte ochelarii, din cauza cuvintelor oribile pe care le auzea de la colegii ei, și astfel dioptriile i-au crescut. A suferit enorm fiindcă nu putea să vadă și ea normal, la fel ca ceilalți oameni, și, de fiecare dată când vedea acel panou cu litere când mergea la controlul oftalmologic, îi venea să plângă, iar inima i se strângea de tristețe și de neputință. Purta ochelari de la vârsta de șase ani, continuând să-i poarte în adolescență, apoi la vârsta adultă, până când, la vârsta de douăzeci și șapte de ani, datorită tatălui ei, cu care a reluat legătura, a reușit să-și împlinească dorința de a vedea fără a avea nevoie de ochelari, printr-o operație de corectare a vederii. Când s-a ridicat de pe masa de operație și i-a văzut ochii asistentei, i-a venit să o îmbrățișeze și să-i spună ce ochi frumoși are, dar s-a stăpânit, privind spre cer și mulțumind în gând fiindcă operația a reușit.

În urma experiențelor de viață prin care a trecut, ea a ajuns la concluzia că, de multe ori, o persoană străină putea oferi o vorbă bună, mângâietoare, mai mult decât i s-a oferit de către propria familie.

Era conștientă, în prezent, de faptul că toate lucrurile prin care a trecut au fost niște lecții de viață din care a avut de învățat. Zâmbea, gândindu-se la faptul că, dacă ar scrie despre toate acele lucruri, ar părea incredibile. Chiar și ei i se păreau astfel, după atâta timp... însă ceea ce era cel mai

Scanned with CamScanner

important, era faptul că, cea mai importantă lecție pe care a învățat-o era aceea a puterii iubirii. S-a rugat atât de mult să întâlnească dragostea adevărată, și din fericire, rugăciunile i-au fost ascultate. A simțit pe propria piele faptul că dragostea a fost cea care a avut puterea să schimbe totul în viața ei.

Ea zâmbea din nou, amintindu-și că, la început, și-a dorit ca el să o accepte ca și amică, sperând ca, mai târziu să îl poată cuceri, însă el i-a luat-o înainte, propunându-i încă de la prima întâlnire să fie prietena lui, nu doar o amică.

Ea știa că viața nu înseamnă numai fericire, însă... el îi arăta în fiecare zi că fericirea face parte din viață.

Ea se simțea de parcă iubirea lui a făcut-o să renască din propria cenușă, la fel ca pasărea Phoenix.

Iubirea venise în viața ei la momentul potrivit, în momentul în care avea atâta nevoie...

El a făcut-o să fie mai puternică și să înfrunte mai ușor toate problemele.

El i-a redat încrederea în sine, chiar și atunci când fata nu mai avea încredere nici în ea însăși, fiindcă își găsea o mulțime de defecte, atât fizice, cât și morale.

El i-a spus că ea nu a fost de vină pentru ceea ce a făcut propria familie, și, chiar dacă lucrurile nu vor fi mereu ușoare, îi va fi alături, fiindcă nu mai era singură.

El a salvat-o din întunericul în care a trăit până să îl întâlnească, făcând-o să îi dăruiască inima, bunul ei cel mai fragil și mai de preț. De asemenea, a făcut-o să înțeleagă că nimeni nu e perfect, și că anumite defecte și complexe de inferioritate nu pot reprezenta o piedică în calea celui care e pregătit să iubească.

El era îngerul ei, cavalerul ei, dar și amicul, prietenul, iubitul, soțul la care a visat și nu putea decât să fie recunoscătoare fiindcă a primit ceea ce și-a dorit.

Ea și el se sprijineau reciproc, indiferent de situație, oferindu-și unul altuia tandrețea și alinarea de care amândoi aveau atâta nevoie.

Ea și el reprezentau două jumătăți ale aceluiași întreg, întreg pe care era sigură că vor face eforturi să îl mențină astfel pe parcursul întregii vieți, reușind în acest mod să aibă parte de o poveste de dragoste nesfârșită.

Ea și el se vor iubi mereu, fiindcă au în inimi cea mai importantă comoară: IUBIREA.

Scanned with CamScanner